

HARLEQUIN®

Sladký život™ Duo

4 1 07/06

Melanie Milburneová
Řádný manžel

Lindsay Armstrongová
Nevěsta, jak má být

MELANIE MILBURNEOVÁ

ŘÁDNÝ MANŽEL

LINDSAY ARMSTRONGOVÁ

NEVĚSTA, JAK MÁ BÝT

PŘEKLAD

KARLA CUDNÁ, TOMÁŠ BÍLA

Milá čtenářko,

ve své edici *Sladký život*, ať již „sólové“, nebo *Duo*, jste si asi již zvykla na to, že společně navštívíme nejrůznější atraktivní místa naší planety. Tentokrát to vyšlo tak, že se v edici *Sladký život Duo* v obou příbězích podíváme do Austrálie...

Tak jsem přemýšlel, do jaké míry je pravděpodobné, že některá z vás bude příběhy číst někde na australské pláži či pod slunečníkem kdesi u sydneyjské Opery. Bohužel asi moc ne, Austrálie přece jenom ještě nepatří k místům, kam by se od nás příliš často jezdilo. I když.-, co kdyby?

Je ale docela dobře možné, že jste měla to štěstí a strávila pár červencových dnů či týdnů u protinožců, a tento můj dopis čtete až s odstupem času, někdy na podzim, kdy vzpomínáte a chcete si díky mým příběhům vyvolat vzpomínky. Pokud jsem vám v tom pomohl, jsem velmi rád...

A pro vás, která trávíte dovolenou kdesi u Sázavy nebo na Šumavě, mám dobrou zprávu: snít se dá všude. A třeba i o té Austrálii. Hlavně ale o lásce, samozřejmě...

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

ŘÁDNÝ MANŽEL

Lindsay Armstrongová

NEVĚSTA, JAK MÁ BÝT

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Australian's Marriage Demand;
A Bride for His Convenience

První vydání:

Harlequin Books, 2005; Harlequin Books, 2005

Překlad:

Karla Cudná; Tomáš Bila

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2004 by Melanie Milburne; 2004 by Lindsay Armstrong

© For the Czech Republic edition by Arlekin - Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2006

Vydavatel: Arlekin - Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Sladký život Duo ISSN 1895-6971.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMPTExT, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 Kč/145 Sk

ISBN 83-238-3492-X

OBSAH

Řádný manžel	7
Melanie Milburneová	
Nevěsta, jak má být	168
Lindsay Armstrongová	

ŘÁDNÝ MANŽEL

Melanie Milburneová

PRVNÍ KAPITOLA

Když se Jasmine probudila v hotelové posteli, byla ještě tma.

Ospale zamžourala, protáhla si zdřevěnělou nohu a přemýšlela, co ji vzbudilo. Nejspíš některý ze svatebních hostů, který se po celonočním veselí potácel na pokoj.

Všeobecně vzato neměla svatby v lásce, ale tahle se docela vydařila.

Nevěsta, její sestra Samantha, byla nádherná a celá se tetelila štěstím. Finn, šťastný novomanžel, zářil pýchou a vysílal úsměvy na všechny strany.

I jejich otec se na kazatelně kostela na předměstí Sydney, kde působil jako biskup anglikánské církve, přímo rozplýval radostí. Vždyť se mu podařilo provdat další ze čtyř dcer! Jeho žena celý den dojatě slzela do kapesníčku a roli matky nevěsty hrála téměř profesionálně - jak by ne, když to byla už třetí repríza!

Určitou skvrnu na tom blahém dni pro Jasmine představoval Connor Harrowsmith, ženichův nevlastní bratr a zároveň svědek. Nebyl jí ani trochu sympatický, musela však uznat, že své povinnosti tentokrát splnil na výtečnou - ve správný okamžik dodal prstýnky a zdvořile skládal komplimenty třem družičkám, aniž by přitom sklouzl ke svým typickým posměšným poznámkám a ironii.

Jasmine byla pevně rozhodnutá, že sestřinu svatbu si nenechá ničím a nikým zkazit. Ani tímhle chlapem, kterého už od pohledu nesnášela, a on to dobře věděl.

Že jsou jejich antipatie vzájemné, nebylo vůbec těžké uhádnout z těch potměšilých jiskřiček, které se mu objevily v očích, kdykoli na ni pohlédl - a během obřadu a recepce měla dojem, že z ní oči téměř nespustil. Jako by se jí vysmíval: *tříkrát za družičku, nikdy za nevěstu*. Ta myšlenka se jí rozezněla v hlavě, kdykoli se střetla s těma jeho tmavýma, onyxově tvrdýma očima, ačkoli on taková slova vůbec nevyřkl.

Jasmine se zavrtěla ve vyhřáté posteli, rozespale si protáhla druhou nohu a zkameněla hrůzou.

Nebyla sama!

Zatajila dech. Nejprve ji napadlo, že rozsvítí, bála se ale, že by tak mohla vetřelce probudit. Opatrně se od něj odsunula, ale i když už byla na samém okraji postele, cítila teplo, sálajícího z těla neznámého - skoro jako by ji chtěl magnetickou silou přitáhnout zpátky.

Tma, zahalující pokoj, jí náhle připadala děsivá.

Slyšela čísi rytmický dech a zašustění povlečení, když vtom se k ní natáhly neznámé ruce...

Skočila po vypínači a rozsvítila. Oslnivé světlo ji donutilo přimhouřit oči.

„Proboha!“ vykřikla. „To jsi ty!“

Vyděšeně civěla na Connora Harrowsmithe, jehož dlouhé, svalnaté a mužné tělo se zřetelně rýsovalo pod dekou.

„Nazdar Jasmine,“ pozdravil ji táhle, rozespale. „Jak ses vyspala?“

Zuřivě si odfrkla a sáhla na židli pro hotelový župan, aby zakryla svou téměř úplnou nahotu. Za tu luxusní soupravu kalhotek s podprsenkou dala celé jmění a určitě jí

slušela, nehodlala však Connorovi poskytovat peep show zdarma.

„Vypadni z mého pokoje!“

Sarkasticky zvedl obočí a převalil se na bok, aby měl lepší výhled. Deku mu přitom sklouzla a odhalila nahou hrud' a reliéf svalů na jeho břiše, takže se i ona měla na co koukat.

„Z tvého pokoje?“

„Ovšem, z mého pokoje. A teď zmiz, než zavolám hotelovou ochranku.“ Očima mimoděk sklouzla na místo, kde měl být její kufr, ale k jejímu zděšení tam žádný nebyl.

„Kde jsou moje věci?“

„V tvém pokoji, kde jinde?“ Protáhl se a tenká deka se napjala kolem jeho pánve.

Jasmine prudce uhnula očima a odběhla do koupelny. Otevřela dokořán, ale po úhledné řádce kosmetiky, kterou si odpoledne narovнала na poličku, nebylo ani vidu. Místo ní tam ležel elektrický holicí strojek, luxusně vyhlížející voda po holení, pánský hřeben, a aby toho nebylo málo, na podlaze se válel mokrý ručník.

Jako fúrie vlétla zpátky do ložnice. Connor, který si hověl na polštářích a podpíral si hlavu, ji bezostyšně přejel pohledem.

„Tys mi sebral věci!“ vybuchla a skočila k posteli, aby se zmocnila telefonu na nočním stolku. „Zavolám na recepci a -“

Zadržela ji silná mužská ruka - dlouhými prsty hravě obemkl její útlé zápěstí v jemném, i když rozhodně pevném sevření.

„Být tebou, tak to nedělám.“ Varovně jí pohlédl do očí.

„Pust' mě.“

Šklubla sebou, jeho sevření však nepovolilo.

„Hele, když tě pustím, neskutečně se ztrapníš, protože ve špatném pokoji jsi ty," upozornil ji.

„Ne, nejsem ve špatném pokoji," odporovala. „Otevřela jsem ho naprosto bez problémů svým vlastním klíčem."

„Protože nebylo zamčeno," řekl. „Odběhl jsem sem z hostiny pro něco, co jsem slíbil Finnovi, a cestou zpátky jsem zapomněl zamknout."

„To ti nevěřím."

Lhostejně pokrčil rameny a uvolnil stisk. Zuřivě si začala třít ruku - ne proto, že by ji bolela; spíš proto, aby nějak rozptýlila ten pocit, který v ní dotek jeho prstů zanechal.

„Tak se jdi podívat," pobídl ji. „Stačí otevřít dveře a podívat se na číslo."

Jasmine zamířila ke dveřím, ale její sebedůvěra byla očividně nabourána. Co když mluvil pravdu? Co když si opravdu spletla pokoj? Jak by takový trapas přežila?

Otevřela dveře a málem dostala infarkt, když uviděla číslo. Opravdu byla ve špatném pokoji! A ne ledajakém - byla rovnou v pokoji Connora Harrowsmithe!

„Tak fajn." Celá rudá se vrátila do místnosti. „Takže jsem udělala chybu. Nicméně nechápu, proč jsi ke mně lezl do postele, místo mě upozornil na můj omyl."

„Nechtěl jsem tě vzbudit," prohlásil, nevinnost sama.

„Propána!" zasupěla. „Neměl jsi právo využít situace!"

Položil si ruce pod hlavu a předvedl jí tak své nadouvající se bicepsy. Bylo těžké odtrhnout od jeho vysportovaného těla oči.

„Jak víš, že jsem využil situace?" zeptal se nenuceně. Zcela bez zábran přitom přejížděl pohledem po Jasmine, která se před ním tyčila v bojovém postoji.

Zrudla a cítila, jak ji zalévá oheň, jako by ji při tom krátkém pobytu v jeho posteli zachvátila nějaká záhadná horečka.

Proboha, co všechno se mohlo v noci stát? Co když ji osahával, nebo dokonce líbal...

„Abys věděla, pěkně chrápeš," přerušil tok jejích myšlenek.

„Nechrápu!"

V očích se mu provokativně zablýsklo. Dál se nenasytně pásal na její rozzuřené tváři i těle. Kudrnaté, tmavě kaštanové vlasy měla rozčuchané a z šedomodrých očí jí sršel oheň. Ani v těch půvabně přiléhavých, ledově modrých šatech pro družičku nevypadala tak krásně jako teď.

„No tak, Jasmine," řekl škádlivě. „Nemusíš to dramatizovat. Se mnou jsi v naprostém bezpečí."

„S tebou není v bezpečí žádná od patnácti do pětadesáti," odsekla našťavaně.

Rozesmál se a vylezl zpod deky.

„Co to děláš?" vyjekla.

„Co bych dělal, vstávám." Postavil se.

Odvrátila se stranou, aby se nemusela dívat na jeho nahé, mužné tělo. Slyšela svůj zrychlený dech a cítila, jak jí hoří tváře. Nervy měla napjaté k prasknutí.

„Proboha oblékni se!" zasténala.

„Máš na sobě můj župan," upozornil ji suše.

Vážně zauvažovala o tom, že mu ho vrátí. Cokoli bylo přijatelnějšího než se dál muset dívat na tu přehlídku mužské svaloviny.

„Nemám nic na sebe," zasténala.

„Věčný problém všech žen..." I se sklopenýma očima cítila, že se usmívá.

Slyšela šustění látky a vzápětí periferním zrakem zahlédla své družičkovské šaty, které k ní letěly vzduchem.

„Obleč se," vybídl ji. „Já se zatím otočím."

Když si svlékala župan, cítila ale, že se na ni ještě stále dívá. Nevěřila jedinému slovu, které vypustil z těch svých smyslných, posměšných úst. Neměla nicméně dostatek odvahy, aby se otočila a potvrdila si své podezření. Nasoukala se do těsných modrých šatů, a jakmile byla oblečená, hodila župan kamsi směrem k němu, aniž by se ohlédl.

„Už se můžeš otočit," řekl.

Nedůvěřivě ho poslechla a jejich pohledy se setkaly. S úlevou zaznamenala, že má na sobě župan, zachvěla se však při představě, že ty měkké bílé záhyby, které splývají po jeho těle, se ještě před chvílí důvěrně dotýkaly její vlastní kůže.

„Musím jít." Zamířila ke dveřím a cestou málem zakopla.

„Počkej," zavolal, zatímco se potýkala s knoflíkem dveří. „Nezapomněla jsi něco?"

„Co?"

Ohlédl se přes rameno a spatřila svoje páskové střevo, které si zavěsil na prst.

„Ach." Pustila dveře a vrátila se k němu. „Díky."

Chtěla si je vzít, ale on místo toho chytl její ruku.

Jeho oči, připomínající dva žhoucí uhlíky, ji držely v šachu.

„Spát s tebou bylo fajn." Palcem pohladil měkkou kůži pod jejím zápěstím a jí se z jeho pomalých, smyslných doteků málem podlomila kolena.

Měla co dělat, aby neuhnula pohledem.

„Doufám, že jsem tě příliš nerušila," poznamenala jako by nic.

„Rušila, a to velmi," opáčil a zlehka ji zatáhl za zápěstí, což stačilo k tomu, aby se octla těsně u něj, tělo na tě-

lo. Na břicho cítila jeho rostoucí erekci. Oči se jí rozšířily leknutím.

„Prosím tě -“ vypravila ze sebe s námahou „- pusť mě.“

„Takhle jsi v noci nemluvila.“

„Jak to myslíš?“ vyhrkla zděšeně.

Jeho oči nic neprozradily.

„Jsi docela svůdnice...“

Zalila ji hanba. Byla to pravda? Opravdu se k němu ve spánku tiskla? Proboha, to snad ne! V hloubi duše si však byla jistá, že nic takového neprováděla.

„Nevěřím ti.“

„Ach ty malověrná,“ vysmíval se jí.

„Jenom si ze mě utahuješ,“ bránila se.

„Proč bych to dělal?“

„Protože jsi arogantní mizera, který si myslí, že mu každá ženská automaticky padne do náruče, proto.“

„To je poutavá zkratka o mém charakteru, ale bohužel ne výstižná.“

„Vážně?“

Zpražila ho pohledem.

„Čteš moc bulváru,“ vytkl jí. „Copak nevíš, že jsou to samé výmysly?“

„Každý tvůj krok je v novinách,“ poznamenala. „Schválně vyvoláváš skandály, jen abys naštvál otčíma.“

Vrhl na ni ledový pohled a stiskl její paži o něco nemilosrdněji.

„To, že se tvojí sestře podařilo dostat mého nevlastního bratra, ti ještě nedává právo plést se do mých rodinných záležitostí.“

„Můžu si říkat, co chci,“ odsekla vzdorovitě.

„Ale musíš počítat s odplatou.“

„Jakou odplatou?“ Zachvěla se.

„Touhle.“

Bez dalšího vysvětlování se k ní sklonil a zmocnil se jejích rtů.

A ona se nebránila...

Věděla, že se měla vzepřít, její tělo však odmítlo poslušnost. Přehlušilo naléhavé volání jejího rozumu a začalo si dělat, co se mu zachce. Doteky Connorových teplých, pevných a rozhodných úst ji dokonale zbavily jakékoli vůle k odporu.

Jazykem rozevřel její chvějící se rty a začal ji dobývat. Škádlivě si hrál s jejím jazykem, který vtáhl do tepla vlastních úst. Jasmine cítila, jak se roztéká v jeho náruči. Kdyby ji pevně nesvíral v bezpečí svých silných paží, nejspíš by se bezmocně svezla na podlahu k jeho nohám. Cítila, jak se jí podlamují kolena, a jeho vzrušené, naléhající tělo jí bylo jedinou oporou.

Ten polibek jako by neměl nikdy skončit. Zpola omámená vnímala, jak Connor svými rty mapuje obrysy těch jejích, měkkých, pootevřených a odevzdaných a topila se v rozkoši, která ji zalévala jako teplý mořský příliv.

Zvedl hlavu a ona s mrkáním otevřela oči.

„To jsi neměl dělat," poznamenala.

„Ty taky ne."

Oči se mu zvláště leskly, nedokázala však rozluštit, co se v nich skrývá.

„Já jsem přece nic neudělala!"

„Ale ano, udělala." Triumfálně se usmál. „Libala jsi mě, a ráda."

„Ale..." Moc toho na svou obranu říct nedokázala. „Tys mě zaskočil, využil j si okamžiku..."

„Vidíš, to si musím zapamatovat... mohlo by se to hodit jako strategie."

Vytrhla se mu a vrhla se ke dveřím, jako by jí za pata-

mi hořelo. Vůbec se nestarala o své boty, které ještě stále držel v ruce. Vylétla na chodbu, kde ji však okamžitě oslepil blesk fotoaparátu.

„Co to sakra -“ Zakryla si tvář rukama, záblesky však neustávaly.

Prokličkovala kolem neodbytného fotografa, vřítla se do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře. Opřela se o ně zády a zhluboka oddechovala.

Sakra! Co si to Connor dovoľoval? Toho paparazziho tam nejspíš pozval on, aby ani na bratrově svatbě nezůstal v mediálním stínu. Naskakovala jí husí kůže, když si představila, jak bude její otec vyvádět, až se o jejím nejčerstvějším skandálu dočte v novinách. Její matka nejspíš ulehne s obkladem na čele a ve své křesťanské diskusní skupině bude muset zodpovědět spoustu otázek ohledně podivné morálky své dcery.

Její tři dokonalé sestry nad ní zase budou zamračeně kroutit hlavou a hledat oporu ve svých třech dokonalých manželech.

Odlepila se ode dveří a začala si balit osobní věci, lépe řečeno páte přes deváté házet do kufru, co jí přišlo pod ruku. Přitom si živě a s požitkem představovala, že jimi mrská do tváře Connora Harrowsmithe.

Pobuřovalo ji, jak se jí vysmívá. Pokaždé, když se s ním během sestřiny známosti s Finnem setkala, se jí otevřeně vysmíval. Věděla, že její poskvrněná pověst z ní dělá snadný terč, o to víc se jí jeho výpady protivily. Její jméno už nesčetněkrát vlácel blátem bulvár i drbny a její bezúhonná rodina, které byla mravnost nade vše, to velice těžce nesla.

Posbírala své kosmetické potřeby a naházela je do taštičky.

Dobrá, nebyla netknutá panna, ale co má být? Její

sestry jistě také nedorazily k oltáři ve vší nevinnosti, a nikomu to nevadilo.

Hlavně že se zachovaly podle očekávání rodičů a našly si vážnou známost, slušnou partii. To s ní nikdy nebyli matka s otcem spokojení.

Ať dělala cokoli, vždycky tím nějak narušovala jejich představu o dobře vychované, poslušné a bohabojné dcerce. To, že si našla práci v centru pomoci drogově závislým v Sydney, jí v očích rodiny nijak nepomohlo. Své práce by se však nevzdala za nic na světě.

Zaklapla kufr a zamračila se na svůj obraz v zrcadle nad toaletním stolem.

Ať se snažila, jak chtěla, nikdy se nedokázala smířit s nelehkým a jakoby předem nalinkovaným osudem nejstarší dcery biskupa Byrnea. Už v dětství musela každou neděli usednout ve svých nejlepších šatečkách v kostelní lavici a poslouchat nekonečný proud slov plynoucí z úst jejího otce na kazatelně. A už v dětství jí to monotónní mumlání připomínalo bzučení mouchy, uvězněné v lahvi od sirupu.

Co se pamatovala, vždycky se na mši jen netrpělivě vrátila a počítala minuty do konce. Nenáviděla usedlou, střízlivou hudbu a to, jak se návštěvnice božího stánku týden co týden snažily jedna druhou trumfnout v tom, co si oblečou. Nesnášela to, jak ji učitelé v nedělní škole kárali za její příliš zvědavé otázky a pobouřeným šepem si mezi sebou stěžovali na její chování. V šestnácti letech vyšla z katedrály, jejíž zdi byly přezdobené pseudogotickými kamennými monstry, naposledy, a už se nikdy neohlédla - a pokud ano, jen v hněvu. V hněvu, že jí zkamenělá víra odcizila její vlastní rodiče, ačkoli kázali lásku a snášenlivost.

Když Jasmine v pondělí ráno telefonovala její druhá nejmladší sestra, ještě ani neměla přečtené noviny.

„Jak jsi to jen mohla udělat?“ lamentovala Caitlin.

Jasmine se obrnila proti tirádě výčitek, která měla bezpochyby následovat.

„Po tom všem, co už jsme kvůli tobě zkusili! Jako by nestačilo to, co jsi provedla s Royem Holdenem!“

„Já jsem s Royem Holdenem nic -“

„Jak ses jen mohla vyspat s Connorem Harrowsmithem? Vždyť víš, co je zač, jaký je to playboy - jako by nám Finn nevyprávěl dost o těch jeho záletech...“

„Já jsem s ním nespala -“

„Otec je v naprostém šoku. Arcibiskup už volal, matka má migrénu a je to jenom tvoje vina!“

Jasmine nechala sestru, ať se vypovídá. Nemělo cenu se obhajovat. Nikdo by jí nevěřil. Její vztek na Connora však rostl každou vteřinou.

„Jen se modlím, aby se Sam a Finnovi dneska nedostaly do rukou noviny,“ pokračovala Caitlin. „Měli by kvůli té tvojí nezodpovědné eskapádě zkažené líbáanky.“

Jasmine toho měla dost.

„Jestli Samantha s Finnem nemají na líbánkách nic lepšího na práci než číst noviny, pak není Finn muž, jak má být,“ odtušila.

Caitlin nevěřicně vydechla: „Ty neznáš meze! Jak to můžeš brát na lehkou váhu? Finn má aspoň na rozdíl od svého povedeného sukničkářského bratříčka nějakou morálku.“

Jakési nepochopitelné hnutí mysli přinutilo Jasmine postavit se na Connorovu stranu: „Vždyť ho ani neznáš,“ bránila ho. „Jak ho můžeš soudit?“

„Kdo by ho mohl neznát? V bulváru je každou chvíli nějaký tučný titulok o jeho aférách se ženskými. A ty ses

nechala vyfotit, jak vycházíš ráno po sestřině svatbě polonahá z jeho pokoje!"

„Nebyla jsem polonahá," odpověděla s klidem, který jí stál stále větší přemáhání. „Jen bosá."

„A kde jsi nechala boty?" odsekla Caitlin jízlivě. „Pod jeho postelí?"

Dohadovat se s ní nemělo smysl.

„Byly u něho, ano."

„Nechápu, jak můžeš být tak klidná."

„Vůbec nejsem klidná."

„To, co řekl otec, ti na klidu rozhodně nepřidá."

„Co řekl?"

„Otec zuří. Vyhrožuje, že Connora zažaluje, pokud ten skandál okamžitě nějak neutiší."

„Vždyť to takový skandál není -"

„Není? Zapomněla jsi snad, že je tvůj otec vysoký církevní hodnostář?"

„Myslím, že mnohem skandálnější je, když lidé strkají nos do věcí, do kterých jim vůbec nic není," opáčila Jasmine. „A teď musím letět do práce. Nazdar."

Zavěšila.

Sakra! Connor jí pořádně zavařil!

Telefon znovu zadrnčel a ona na něj dlouho zírala, než se odhodlala ho zvednout. O slzy a výčitky zdrcené matky vůbec nestála. A otcovo mravokárné kázání by už vůbec nestrávila.

„Jestli mě chceš poučovat o morálce, rovnou zavěším."

„Nechtěl jsem tě poučovat o morálce," ozval se ze sluchátka hlas Connora Harrowsmithe.

Křečovitě sevřela telefon. „Předpokládám, že noviny jsi četl, takže víš, že jsem spáchala další mravnostní delikt - a tentokrát jsi ty spolupachatel."

„Bože, jak hluboko jsi klesla," zasmál se.

„To není legrace!" vybuchla. „Je to všechno tvoje vina!"

„Přijímám zodpovědnost."

Svraštila čelo. „Jak to myslíš?"

„Řekla jsi správně, že je to moje vina."

Neznělo to právě kajičně - jako by byl na to veřejné pohoršení pyšný.

„Otec zuří," poznamenala.

„Můj nevlastní otec jakbysmet," kontroval.

„Matku bolí hlava," pokračovala.

„To se nedivím, když musí pořád poslouchat kázání tvého tatínka."

Málem se mu podařilo ji rozesmát, ale ovládla se.
„Sestry se mnou už nejspíš v životě nepromluví."

„No a co? Poslouchaly snad někdy tebe a tvoje názory?"

Bolelo přiznat si, že má pravdu. A rozčilovalo ji, že tak snadno prohlédl narušenou rovnováhu její rodiny.

„Na mé rodině mi velmi záleží," oponovala.

„To je obdivuhodné."

„Ty se mi vysmíváš."

„Vůbec ne. Jsem v tomhle konfliktu na tvojí straně."

„Tomu je těžko uvěřit."

„Chápu, proč s tebou má tvůj otec takové trápení," opáčil suše. „Jsi prostě nevěřící Tomáš."

„Zase si ze mě utahuješ."

Zasmál se.

„Život беру radši se smíchem než s pláčem, ale nevy-
smívám se ti - neber to osobně."

„Chce tě snad tvůj nevlastní otec vydědit?" zeptala se.

„Doufám, že ne," odpověděl. „Neudělal jsem nic špatného."

„Spal jsi přece se mnou," namítla. „Deflorace biskupovy dcery musí být dost vysoko na seznamu smrtelných hříchů."

„Ale deflorovat se dá jenom panna, ne?“

Nevěděla, co na to odpovědět. Noviny rozmázly její takzvaný „poměr“ s Royem Holdenem na mnoho stránek. Bulvár však miloval skandály, nikoli pravdu - ta ležela uvnitř ní, netknutá.

„Podle toho, co lidé povídají, jsem všechno, jen ne panna - naprostá běhna,“ upřesnila.

„Já na to, co lidé povídají, moc nedám,“ řekl. „Tyhle věci si raději ověřuju sám.“

Jasmine cítila, jak se při té představě kdesi v nitru rozechvěla.

„Musím jít do práce,“ odpověděla co nejlhostejněji. „Chtěl jsi se mnou probírat něco jiného než dnešní noviny?“

„Náhodou chtěl.“

„Ano?“ Její tón byl netrpělivý.

S odpovědí si dal na čas. „Mám jeden jednoduchý lék na náš problém,“ řekl konečně.

„Jaký lék?“

Jeho mlčení bylo zase nesnesitelně dlouhé.

„Takový, jaký udělá pomluvám přítrž a uklidní naše znepokojené rodiny.“

„Myslíš zázrak?“ poznamenala skepticky a slyšela, jak se na druhém konci zachechtal.

„To zrovna ne, i když to asi bude znít taky dost neuvěřitelně.“

„Tak mě nenapínej - cos vymyslel?“

„Manželství.“

„Manželství?“ To jí vyrazilo dech. „Čí manželství?“

Nastala krátká odmlka. „Nás dvou.“

Tentokrát se zase ona nezmohla na slovo. „Myslím, že bychom se měli vzít co nejdřív,“ pokračoval Connor nevzrušeně.

„A já myslím, že by sis měl co nejdřív nechat prohlédnout hlavu," odtušila. „Já si tě v žádném případě nevezmu!"

„Nikdy neříkej nikdy, zlatíčko." Znovu se zasmál.

Jasmine zalil studený pot. „To by naši nikdy nedovolili," vypravila ze sebe s hranou sebejistotou, ačkoli její panika sílila.

„Tak to moc dobře neznáš svého otce."

„Jak to myslíš?" Srdce jí divoce bušilo. Nemohla se ani pořádně nadechnout.

„Před chvílí jsem s ním mluvil."

„Co říkal?"

„Že bychom se měli vzít, a to co nejdřív."

DRUHÁ KAPITOLA

Měla pocit, že omdlí. Pokoj se s ní rozhoupal jako loď na vlnách a ona se musela chytnout stolku. „To nemůžeš myslet vážně," vypravila ze sebe. „Ani se neznáme!"

To bych neřekl," opáčil. „Vždyť jsme jedna rodina, teď, když si tvoje sestra vzala mého nevlastního bratra; navíc jsme spolu spali, nebo snad ne?"

„Ale doslova jenom spali a jenom omylem!" vykřikla. „Já se vdávat nebudu, a kdyby, ty bys byl na seznamu vhodných partií až úplně dole, nebo spíš ani tam ne."

„Dovedu se vypracovat," poznamenal drze.

„Myslím to vážně, Connore," naléhala o něco klidněji. „Manželství je přežitek. Nástroj mužů k ovládnutí žen."

„To by tvoje šťastně provdané sestry nerady slyšely."

„Jejich problém."

Zasmál se. „No tak, Jasmine! Slibuju, že budu řádný manžel."

„Pche! Vždyť ani nevíš, co to slovo znamená!"

„Které? Řádný nebo manžel?"

„Ani jedno."

„Kolem obřadu samozřejmě nebudeme dělat velký rozruch..."

„To rozhodně nebudeme, protože žádný obřad nebude!"

„A tvoji rodiče by zřejmě neschvalovali, abys byla v bílém."

„Já si tě -"

„S líbáčkami se nemusíme obtěžovat -"

„Já si tě *nikdy* ne -"

„-i když právě ty by mohly stát za to -"

Práskla telefonem. Co si to ten arogantní mizera dovoloval?

Telefon znovu spustil poplach. „Táhni do háje, Conno-re!" zaklela do sluchátka a pro jistotu telefon vyvěsila.

Rozčileně začala přecházet po bytě. Měla už čtyřicet minut zpoždění do práce. Pár minut navíc nikoho nezabije.

Když vytočila číslo svého otce, ozval se obvyklým kazatelským tónem. „Dobré ráno, tady biskup Byrne."

„Tati, to jsem já."

„Jasmine!" Slyšela, jak se rozčileně nadechl. „Říkal jsem si, kdy konečně zavoláš."

„Vysvětlím ti to -"

„Matka je v naprostém šoku. Musel jsem zavolat doktora Pullenbyho. Jsi ve všech novinách!"

„Nemůžu za to. Jenom -"

„Jen se mi nesnaž namluvit, že ti to našeptal ďábel - víš, kolikrát za týden to ve zповědnici slyším?"

„Vždyť my jsme s Connorem -"

„Aspoň se zachoval jako džentlmen."

„Džentlmen?" Jasmine zatrnulo. Ten smířlivý tón se jí nelíbil.

„Oddávat vás ovšem nebudu já," pokračoval otec. „To by bylo proti mým zásadám."

„Já si ho taky nevezmu!"

„Ale vezmeš," zaburácel její otec. „Protože jinak tě s matkou nechceme vidět."

Zůstala stát jako opařená. Rigidní morálka pro její rodiče znamenala víc než vlastní dcera? „Dobrá, rozuměla jsem," odpověděla chladně.

„To doufám, mladá dámo," dodal její otec. „Už jsi nám nadělala malérů dost. Dnes ráno jsem měl velmi nepříjemný rozhovor s arcibiskupem a musel jsem ho ujistit, že se s Finnovým bratrem vezmete nejpozději do měsíce."

„Do měsíce!"

„Já osobně bych byl klidnější, kdyby to bylo do týdne. Vždyť bys s ním klidně mohla být těhotná. Není sice manžel, jakého bych ti přál, ty jsi ale vždycky odmítala poslouchat dobře míněné rady. Možná potřebuješ dostat za vyučenou!"

Jasmine nenacházela slov.

„Co se týče tvé matky, bylo by lepší, kdyby ses jí pár dnů klidila z cesty," pokračoval. „Je velmi rozrušená."

Jasmine viděla, že situace je vážná. Když si její rodiče něco usmysleli, byli neoblomní jako skála. Hádat se s nimi bylo jako házet hrách na stěnu.

Do práce se dotáhla jako svázaná. Nikdy neměla tak málo sil na to, aby se zabývala cizími problémy. Sama by nejradši vyhledala nějaké centrum první pomoci.

Jedním uchem poslouchala stížnosti jednoho ze závislých, neustále se jí však vtíraly myšlenky na její vlastní krizi.

Během polední pauzy před ní její kolega Todd hodil noviny.

„Netušil jsem, že mezi sebou máme celebritu!"

Jasmine se rezignovaně usmála koutkem úst a zalistovala pestrobarevným plátkem. Našla se na straně deset a nebyla to lichotivá fotka. Jedno ramínko měla spadlé a ve výstřihu jí bylo vidět víc, než bylo v montfordské far-

nosti zvykem odhalovat. Navíc se tvářila provinile jako zločinec nachytaný při činu.

Zamračila se a zavřela noviny.

„Já ho zabiju!"

„Koho?" zeptal se nevinně Todd. „Fotografa?"

„Ne!" Otočila svou kancelářskou židli a vstala. „Toho chlápka, se kterým jsem spala."

Todd zvedl obočí.

„Není to tak, jak si myslíš."

Todd zvedl ruce. „Já si nic nemyslím."

„Nejradši bych ho poslala do horoucích pekel."

„To jsou z úst dcery služebníka páně silná slova."

„Vždyť mě kvůli tomu pitomci zavrhnou vlastní rodina!"

„Za to bys tomu pitomci možná měla být do smrti vděčná," poznamenal Todd suše.

Zašustila papíry na pracovním stole.

„Potřebuju volno."

„To je v pohodě. O tvé klienty se postarám."

„Díky, Todde." Vděčně se usmála. „Nezapomenu ti to."

Nový jižní Wales byl odjakživa Jasmineino útočiště. Před ruchem a shonem Sydney unikala na dlouhé, pusté pláže, kde byly její stopy v písku často za celý den ty jediné. Samota a ticho, rušené jen rytmickými nárazy vln, měly léčivou moc. Kdykoli se nadechla vláhého vzduchu, vonícího oceánem, cítila, jak z ní opadávalo napětí, které se v ní v přítomnosti vlastní rodiny vždy střádalo. Jen tady totiž byla v bezpečí před kritickými, nesouhlasnými pohledy svých blízkých. Jen tady nebyla hříšnice.

Jedna z matčiných přítelkyň jí půjčovala domek na pobřeží kousek od Pelican Head. Nebylo to žádné honosné rekreační sídlo, ale skutečnost, že tam nebyl ani telefon, byla v Jasmineiných očích předností. Vybalila si pár osob-

ních věcí, schovala klíč pod pařez u nejvyššího gumovníku a vydala se na pláž.

Podzimní vítr bičoval vlny, které se tříštily o pobřeží. Jasmine si svázala dlouhé vlasy do ohonu a s požitkem vystavila tvář rozbouřeným žívlům. S každým krokem po mokré, jazyky vln uhlazené pláži obraz Connora Harrowsmithe bledl.

Ještě stále nechápala, jak se mohla dopustit tak osudného omylu a vejít právě do *jeho* pokoje. Původně v hotelu ani nechtěla zůstat přes noc, její sestra Sam ale naléhala - prý nechtěla mít zkaženou svatbu tím, že se někdo cestou domů v opilosti vybourá v autě. S možností, že jí idylku pokazí skandál vlastní sestry s nevlastním bratrem ženicha, očividně nepočítala.

Měl pověst černé ovce. Řídil rychlá, nablýskaná auta, hnal se za požitky, střídal herečky a modelky jako ponožky a hýřil v kasinech. Nemohla uvěřit částce, kterou podle Finnových slov vyhrál v Las Vegas. Za ty peníze si však vybudoval počítačovou firmu, která se už rozrůstala i za hranice Austrálie.

Sakra, co na tom, že byl bohatý, když to byl takový mizer? Za manžela ho tedy rozhodně nechtěla.

Kopla do kousku vyplavené mořské houby a vítr, jako by čekal na její přihrávku, ji hnal dál, až ji zahnal do vody.

Otočila se a chtěla se vrátit, když si všimla vysoké postavy, přicházející jejím směrem. Cosi v lehkém, sebevědomém kroku toho člověka jí bylo povědomé - nepříjemně povědomé. Zamrkala; vítr jí hnal do očí jemná zrnka písku. Neznámý se postupně přiblížil natolik, že rozeznama jeho tvář, a ztuhla - ten škádlivý úsměv totiž mohl patřit jen jedinému muži.

Nejradši by vzala nohy na ramena, v tom promáčeném

písku by ale nanejvýš upadla a udělala ze sebe blázna. Nezbylo jí, než se nepříteli postavit čelem.

„Co tu sakra děláš?“ vykřikla přes burácení vln, když byl na doslech.

„Sbírám mušličky,“ odpověděl, když se octl až u ní. S dětskou nevinností jí ukázal na dlani docela pěkný exemplář.

Odstrčila jeho ruku stranou a pokračovala v cestě. „Nezájem! Nechci tě vidět.“

Připojil se k ní - na svých dlouhých nohách jí snadno stačil.

„Jenže já chci vidět tebe.“

„Proč?“ Prudce se k němu otočila a vítr jí vehnal pochuchané vlasy do tváře. Naštvaně si je odhrnula za ucho a probodla Connora očima: „Ztrácíš čas. Nemám si s tebou co říct.“

„Ale já s tebou ano.“

„Nechci to slyšet.“

„Mohla by to být ta nejdůležitější zpráva v tvém životě,“ namítl. „A až se po téhle pláži jednou budeš belhat o holi se svými vnoučaty, mohlo by se ti honit hlavou: *Co mi to asi tehdy ten milý mladík chtěl říct? Proč jsem ho jen tenkrát nevyslyšela?* - V životě si to neodpustíš.“

„Nesmysl!“ Znovu se dala na pochod. „Nejsi milý mladík a je mi ukradené, co mi chceš říct.“

„Vážně? Já bych se vsadil, že ti to ukradené není, že se jen schováváš za tou maskou nezranitelnosti, pod kterou se málokdo dostane. Řekl bych, že tě vlastně nikdo pořádně nezná.“

Cosi ji sevřelo u srdce - cítila, že se dostal nebezpečně blízko pravdě, což by však za žádnou cenu nepřiznala, a tak jen hrdě zvedla bradu a plahočila se dál bořícím se pískem.

„Hezký domek," poznamenal Connor po chvíli a kývl hlavou směrem k jejímu tajnému útočišti.

Zastavila se a rozhořčeně na něj pohlédla. „Jak jsi mě vyslídil?" Celá léta bylo tohle místo jejím soukromým rájem na zemi, a on jí z něj teď udělal peklo.

„Neměla bys jen tak zmizet a nikomu neříct, kam jedeš," pokáral ji. „To není bezpečné."

„Ještě před pěti minutami mi tu žádné nebezpečí nehrozilo."

„Se mnou se nemusíš ničeho bát." Jeho pohled najednou zvláště změkkl. „Ochráním tě."

„Obejdu se raději bez ochrany," odsekla.

„To zní lákavě," nadhodil svůdným tónem, než si však Jasmine stihla uvědomit, jakého dvojsmyslu se dopustila, pokračoval Connor s obvyklou ironií: „Myslím, že až ti řeknu, co bylo v odpoledních novinách, budeš ráda, že se máš o koho opřít."

Okolí solar plexu jí sevřela křeč. Nervózně sevřela ruce v pěst a přinutila se pohlédnout do jeho nechutně klidných, tmavohnědých očí. „Co tím chceš naznačit?"

V koutcích úst se mu rozehrál úsměv. „Já nic, ale žena Roye Holdena toho měla hodně na srdci - vyšel s ní rozhovor."

„Proboha živého!" Zbledla jako stěna.

„To víš, to interview jí určitě dobře zaplatili, takže se zbavila ostychu a rodinné špinavé prádlo propírá bez skrupulí."

Když se Jasmine konečně zmohla na slovo, její hlas zněl dutě: „Nechápu ale, co to má společného s tebou."

„Jsem přece tvůj snoubenec," prohlásil s jistotou.

„Jsi leda tak padlý na hlavu!"

Svrátil obočí. „Miláčku..." - při té ledabyle vyslovené něžnosti se chtě nechtě zachvěla - „když si mě do mě-

síce nevezmeš, rodina se tě zřekne - víš, že s tvým otcem nejsou o morálce žádné žerty."

Zvláštní, že něco takového si před dvěma dny v duchu říkala ona sama - četl jí snad myšlenky?

„Tu nabídku ale nemůžeš myslet vážně," namítla.

Pokrčil rameny: „Nemám nic lepšího na práci."

„Nádherné vyznání!"

Hrdě se napřímila a vydala se dál po úzké cestičce, šplhající se nahoru na útesy. Příliš pozdě jí došlo, že mu tím vystavila své pozadí jako na dlani - určitě si ten výhled užíval, darebák!

Najednou jí pod nohou ujel uvolněný kámen a ona padala dozadu - šlahoun zeleně, kterého se pokusila zachytit, vytrhla i s kořeny.

„Pozor!" Sevrhel ji mezi stehny. „Dívej se, kam šlapeš!"

Zrudla a neodvážila se k němu vzhlednout. Dobře si pamatovala jeho nahé nohy a obrysy toho, co se skrývalo mezi nimi... Zadíchaně se škrábala dál vpřed, co nej-dál od něj.

Dohnal ji, očividně v té nejlepší formě. „Měla by sis udržovat kondici," poradil jí. „Znám výborné cvičení..."

„Nechci o něm slyšet," vyprskla a zakryla si uši dlaněmi.

Vzal ji za zápěstí a odtáhl jí ruce od hlavy. Chtěla se mu vytrhnout, ale za sebou měla příkrý sráz, a tak rezignovala.

„Jasmine, poslouchej mě."

Zavřela oči. „Nechci tě ani vidět."

„Ty jsi ale tvrdohlavá, že jo? Abys věděla, chtěl jsem ti něco říct, ale zdá se, že na to není nejvhodnější okamžik - máme společnost."

Otevřela oči dokořán a pohlédla přes jeho rameno na cestičku, aby zjistila, kdo je ten další vetřelec, ale nikoho neviděla. „Lžeš. Nikdo tu není."

„Dovoluji si nesouhlasit.“ Pevně stiskl její ruku a opatrně kývl hlavou směrem dolů doleva od ní.

Pohlédla na zem. Když spatřila asi metr od svých nohou stočeného hada, zaječela a ani nevěděla, jak se octla v Connorově náruči. Pokud šlo o hady, nemohla si vybírat - měla z nich panickou hrůzu.

Connor opatrně začal couvat zpátky po cestičce, s Jasmine v objetí. „Už je to dobré.“ Had se tiše odplazil z dohledu. „Jsme mu ukradení. Vyhřívají se tu na cestě ještětěrky, asi je na lovu,“ dodal s klidem, který mu Jasmine záviděla.

„Já hady nesnáším. Brr!“ Otrásla se.

Zasmál se a ona, ještě stále přitisknutá na jeho prsou, ucítila na tváři příjemné vibrace jeho smíchu.

„Doma bych ho mít nechtěl.“ Povolil sevření a pomalu došli na konec stezky, do bezpečné vzdálenosti od místa, kde potkali beznohého tvora. „Neříkal jsem ti, že tě ochráním?“

„Děkuju.“ Bylo to to nejmenší, co mohla říct - dobře věděla, že byla jen kousek od strmého srázu, a kdyby ji Connor včas nezadržel, neopatrný krůček vzad ji mohl stát život.

„Rádo se stalo,“ opáčil nonšalantně. „Divé zvíře se neděším tolik jako spravedlivě rozhořčených otců.“

Connorův trpký tón jí připomněl, že jeho rodinná situace zřejmě nebyla o nic utěšenější než ta její. Od Samantha věděla jen pár střípků z jeho života - matka mu zemřela zanedlouho po sňatku s Julianem Harrowsmithem a čtyřletý Connor se ocitl v jeho opatrovnictví. Connorův vlastní otec byl neznámý; jeho matka se údajně jako velmi mladá dívka vášnivě a neprozřetelně zamilovala a on byl dítětem této lásky. Finn, syn Juliana a jeho druhé manželky Harriet, mluvil o nevlastním

bratru přátelsky, Jasmine však měla bůhvíproč pocit, že si nejsou moc blízcí.

„Co říkají vaši tvému nejnovějšímu skandálu?“ zeptala se, zatímco cestou v buši mířili k silnici.

„Jako obvykle vyhrožují, že mě vydědí a tak,“ vzdychl.

„To je ale hrozné! Měl by ses bránit!“

„Nemám moc na vybranou,“ vysvětlil. „Čím dřív se tahle záležitost urovná, tím líp. Pro své zahraniční podnikání potřebuju velké finanční prostředky a nechci přijít o peníze, které mám právoplatně zdědit po matce.“

„To by ale tvůj nevlastní otec přece nemohl udělat?“ Pohlédla na něj a znepokojeně sraštila čelo.

„Je jedním z nejlepších právníků v Sydney,“ odpověděl s hořkostí v hlase. „Bojím se, že by mohl.“

Kousla se do rtu.

„Ty máš ale přece dost vlastních peněz?“

Ucítila, jak jí položil ruku na rameno, aby ji zastavil. Jemně ji otočil čelem k sobě a ona náhle uslyšela nesmírné ticho buše, které je obklopovalo. Zalil ji pocit důvěrnosti, jakou už dlouho s nikým nesdílela - pokud vůbec kdy ano. Connorův osud ji proti její vůli začínal zajímat a její obrana se hroutila, jako by to byl hrad z písku.

„To sice ano, ale dědictví po matce dostanu teprve tehdy, až se ožením,“ řekl.

„Cože?!“

„Takhle to stojí v její závěti - asi nechtěla, aby nějaká chudák holka dopadla jako ona, sotva zletilá svobodná matka. Asi se bála, co ze mě vyroste...“

Jasmine rozpačitě stiskla rty. „Manželství je ale tak vážná věc.“ Bála se vzhlednout k jeho očím, a tak jen zírala na rozhalenku jeho košile, odhalující kousek jeho osmahlých, pevných prsou. „Ráda bych ti pomohla, ale...“

„A jak to hodláš vyřešit s vašimi?“ zeptal se.

„Já už je nějak zvládnou.“

„A to interview s Holdenovou? To taky zvládneš?“

Zoufale k němu vzhledla.

„Není to poprvé, co se mám co ohánět, aby mě neukamenovali.“

„Já vím.“ Pobaveně se usmál. „Ty dokážeš náboženské obci pořádně zvednout mandle, co?“

Ta volba slov přinutila i ji k úsměvu. „Nedělám to naschvál.“

„To tvého otce asi neuklidní - Finn mi říkal, že si starý Elias dělá zálusk na arcibiskupskou mitru, a tohle pozdvižení mu asi v církvi nepomůže.“

Věděla, že otci leží jeho kariéra na srdci přinejmenším tak jako spása její hříšné duše.

„Já ale po manželství netoužím,“ řekla. „Nechci strávit život u dřezu.“

„Všechna manželství nejsou tak strašná.“

„Vážně?“

Pročísl si tmavé, větrem rozčuchané vlasy, které mu dodávaly ještě divočejší vzhled. Tváře mu stínovalo počínající strniště, jako by se od té noci v hotelu ještě neoholil. Letmo ji napadlo, jaké by to asi bylo políbit ho a otřít se o tu mužně drsnou tvář.

Zachvěla se a s přemáháním odlepila oči od jeho obličeje.

„Co je, je ti zima?“ zeptal se.

„Ne.“ Dál kráčeli v tichu.

Connor na ni tu a tam nenápadně pohlédl. Cítil vůni jejích vlasů, které jí vítr v kaštanových praménkách čuchal kolem tváře. Cítil zvláštní napětí, které se ho v její přítomnosti zmocňovalo už od chvíle, kdy ji poznal. Byla tak jiná než všechny ostatní ženy, které znal, a musel přiznat, že jich bylo mnoho. Bylo načase se usadit - po té ka-

tastrofické známosti s bohatou texaskou dědičkou si to uvědomoval živěji než kdy jindy. Přinejmenším to dlužil památce své matky.

Mimoděk ho napadlo, že matka by tu tvrdohlavou osůbku, krácející vedle něj, schvalovala. Jasmine byla jako čerstvý, bouřkou jiskřící vzduch vanoucí od moře. Musel uznat, že má proříznutou pusu, byl si ale jistý, že pod tou nedůtklivou skořápkou už taje. V jejích šedomodrých očích zahlédl skrytá jezírka touhy, kterou byl připraven, až přijde vhodný čas, ukojit.

Jasmine poslouchala praskání suchých větviček pod jejich nohama a švitoření ptáků v korunách kaučukovníků. Vzduchem se rozléhal orchestr cikád. Věděla ale, že dlouhé, horké léto se chýlí ke konci, dny se krátí a jejich zpěv brzy utichne.

„Jak dlouho tu chceš zůstat?“ zeptal se po pár minutách.

„Den dva,“ prozradila neochotně své plány.

„Nechal jsem si auto u domku,“ oznámil jí.

„Jak jsi ho našel?“

„Prostě jsem jel po příjezdové cestě a dojel až k němu.“

Kárávě na něj pohlédla. „Jak jsi zjistil, že jsem tady? Je to tu dost zastrčené.“

„Je to dlouhá historka, ale jeden realitní agent se mi zmínil o nemovitosti v těchto končinách, která by mě mohla zajímat, tak jsem ji koupil.“

V Jasmine hrklo, prohlásila však s pečlivě předstíranou lhostejností: „Vážně? To je zajímavé.“

„Nejspíš ten dům znáš,“ pokračoval. „Je nedaleko od tebe.“

Zastavila se a zkameněla - tušila nejhorší.

„Kde je to?“

Jeho tmavé oči se zaleskly. „Je to ten starý dům na cestě dolů po silnici.“

Ten opuštěný a sešlý dům dobře znala a vyhýbala se mu - budil dojem, že dřívější majitelé v něm nemohli žít šťastně. Z Connorovy strany jí však připadalo jako nebe-tyčná drzost a cílená provokace, že se takto vetřel do jejího teritoria.

„Nemáš žádné právo!“ vykřikla. „Tohle je *moje* místo.“

„Tak to se mylíš. Ten dům mi právem patří a můžu si sem jezdit, kdykoli se mi zachce.“

Jedovatě na něj pohlédla a zasyčela: „To mi děláš naschvál, že jo? Útočíš na moje soukromí, jen abys dosáhl svého.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo!“ ujistil ji, v očích mu přitom však posměšně jiskřilo.

„Nelži! Jestli si myslíš, že si tě vezmu jen proto, že se ti to hodí do krámu a vyhandluješ si tím svoje dědictví, jsi na omylu!“

Nechal ji, ať si vybije svůj vztek, jeho klid ji však ještě víc rozčiloval. Otočila se a odpochoďovala pryč - nechťela, aby si všiml bezmocných slz, které ji štípaly v očích.

Vracela se oklikou, kterou málokdo znal, a nějak Connor setřásla, protože když dorazila k domku, jeho auto bylo pryč. Ve šterku na cestě však ještě byly otisky jeho pneumatik a ji sevřelo nepříjemné tušení – ještě se vrátí.

Asi hodinu se bezcílně potácela po domě a nevěděla, co dál. Protože se bála, aby se nevrátil a nenašel ji tu ubrečenou, rozhodla se, že nejlepší bude vyklidit pole.

Naházela svých pár věcí do tašky a vyrazila pryč odsud, jako by jí za patami hořelo.

Silnice byly naštěstí volné, ale návrat z přírody do malého bytu byl stísnující. Všechno se na ni valilo - připadala si jako trestanec, čekající na popravu.

Telefon se rozdrnčel a ona ho nechala chvíli zvonit, než se odhodlala vstát z gauče a zvednout sluchátko.

„Jasmine?”

Hlas její matky zněl roztřeseně - jako by teprve před chvílí přestala plakat.

„Ahoj mami.”

„Jasmine, holčičko, ty si ho *musíš* vzít. Kdyby pro nic jiného, udělej to pro mě!”

Do očí jí vhrkly slzy. Ztěžka polkla.

„Mami, ale já -”

„Představitelé naší farnosti svolali zvláštní schůzi - zvažují, že stáhnou otcovu kandidaturu. Synod se kvůli volbě arcibiskupa sejde za pár týdnů a víš, že otec -”

„Mami -”

„Jasmine, víš, jak mu na tom záleží. A tohle byla poslední kapka! Jako by ten minulý skandál nestačil, už zase nás tahají po všech bulvárech!”

„To není moje vina!”

„*Je to tvoje vina!*” zaječela její matka, jako by ji na noze brali.

Jasmine svírala sluchátko - copak ji nikdo ani nevyšlechně?

„Otec se rozhodl dát ti ultimátum,” pokračovala matka.

„Jaké?” Jasmine ani nedýchala.

„Pokud se neprovdáš za Connora, už tě nechce vidět.”

„A co ty?” opáčila přiškrčeně. „Ty taky ne?”

Ticho na druhém konci linky bylo výmluvné.

„Drahoušku -” Její matka se zhluboka nadechla. „Víš, že to pro mě není snadné, ale s tatínkem jsme se shodli -”

Jasmine polkla slzy. Matčin ztrápený tón byl nad její síly - svou matku milovala a pocit viny a zodpovědnosti za její štěstí byl příliš tíživý „Tak dobrá,” řekla po dlouhé, dusivé odmlce. „Poslechnu.”

Slyšela, jak si matka zhluboka oddechla, ona sama však žádnou úlevu necítila. Connor Harrowsmith mohl slavit vítězství, nad ní však zaklapla past.

TŘETÍ KAPITOLA

Jasmine Connora nekontaktovala, ale zpráva o její kapitulaci se mu očividně donesla, protože když se následující den vrátila z kliniky, čekal na ni před domem. Opíral se o nablýskané černé auto značky Maseratti, na sobě košili, kravatu a tmavé kalhoty, ve kterých se jeho nohy zdály ještě delší.

Když přecházela ulici od autobusové zastávky, jejich pohledy se setkaly.

„Ahoj," pozdravil.

Sklopila oči k zemi. „Co tě sem přivádí?"

„Co bys řekla?"

Pokrčila rameny a odvážíla se znovu mu pohlédnout do tváře - tváře až příliš hezké, než aby ji nechávala klidnou. „Netuším - nepřinesl jsi náhodou zasnubní prsten?" Její tón byl ironický, při tom pomyšlení ji však polil studený pot.

„Náhodou ano," odtušil nenuceně a naprosto jí tím sebral půdu pod nohama.

„Ach tak." Co mu měla říct?

„Je po babičce, snad ti bude. Kdyby ne, necháme ho upravit." Sáhl do kapsy košile a vytáhl sametovou krabičku. Její ohmatané hrany prozrazovaly, že musí být velmi stará.

Opatrně si ji od něj vzala, tak, aby se přitom nedotkla jeho prstů. Nadzvedla víčko a zadívala se na temně lesklý rubín, lemovaný drobnými, zářivými diamanty.

„Na co čekáš, zkus si ho," pobídl ji.

Navlékla si ho na prsteníček a bůhvíproč ji ani nepřekvapilo, že jí padne naprosto dokonale. Vážně k němu vzhlédla: „Je překrásný. Musí mít obrovskou cenu."

„To má."

Připadalo jí jako svatokrádež mít na ruce tak překrásný šperk, který snad byl kdysi pro někoho symbolem pravé lásky. Její zasnuby přece byly jen šaráda pro veřejnost, její manželství bude jen přetvářka.

„Dáš si něco k pití?" zeptala se zdvořile, zatímco hledala v kabelce klíče - doufala, že tak zamaskuje nervozitu.

„Rád."

Vešli do starého řadového domku, v jehož horním patře se nalézal její byt. Rychle stoupala po schodech, aby neměl čas všimnout si opadávající malby. Určitě bydlel v nějakém zbohatlickém sídle a neměl ponětí, jak žijí obyčejní lidé.

„Máš to tu útulné," poznamenal k jejímu překvapení, když vešli do malého bytu. „Bydlíš tu dlouho?"

„Teprve pár měsíců. Mám odtud blízko na kliniku."

„A, na kliniku." V jeho hlase zaslechla významný podtón, při kterém zpozorněla. „O protidrogovém centru jsem slyšel."

„Od koho?" Ale i kdyby si snad s Connorem měla co říct, bylo těžké překonat odpor způsobený tím, že si ho měla vzít na nátlak rodičů. Určitě mu už barvitě vylíčili sešlou barabiznu, ve které jejich nenapravitelná dcera pracovala za mizerný plat a mrhala svým vzděláním.

„Toho neznáš," odbyl její dotaz.

„Naši o tom nemluvili?"

Zpřímá se střetla s jeho očima.

„Obávám se, že moje konverzace s tvými rodiči se točí kolem jiných témat.“

To si dovedla živě představit! „A to tě tátova kázání ještě nepřesvědčila o tom, že by ses měl od naší rodiny držet na míle daleko, místo abys lezl do chomoutu?“

„Přiznávám, že jsme s tvým otcem uvízli na mrtvém bodě - je přesvědčený o své pravdě, a já zase o tom, že se mýlí.“

„V čem?“

„V tobě. Vždyť on tě vůbec nezná, nemyslíš?“

Překvapil ji. Napadlo ji, že má vlastně pravdu, ačkoli nechápala, jak ji mohl tak dobře znát *on*? Spali spolu - ve vši nevinnosti - jednou v hotelu, to bylo všechno.

„Nevím, jak jsi na to přišel,“ řekla vyhýbavě.

„Mám pro černé ovce cit,“ poznamenal s okázalou skromností.

Uhnula před jeho pronikavýma očima a rozsvítila. Odpoledne sem nešlo moc světla a naoranžovělé paprsky zapadajícího slunce dávaly pokoji intimní atmosféru, o které v přítomnosti Connora Harrowsmithe příliš nestála.

„Proč myslíš, že jsem černá ovce?“ namítla. Koutkem oka přitom pozorovala, jak se usadil na jejím bazarovém gauči. Pružiny, hmatatelné pod ošoupaným potahem, ho nevyvedly z míry.

„Už kvůli těm vlasům.“

„Vlasům?“ Nechápatě se dotkla jednoho z neposlušných, zakroucených pramínků, poletujících kolem její tváře.

„Ano. Jsi tmavá a kudrnatá, zatímco tvoje sestry mají všechny rovné blond vlasy. I tví rodiče jsou plaví.“

„Možná geny nějakých divokých předků,“ nadhodila.

Pohlédl na ni očima, jejichž tajemná hloubka ji zne-

klidňovala. Bála se, že prohlédne skrz obranné bariéry až na její zranitelnou duši, jakmile se přestane krýt.

„Co si dáš k pití?“ řekla, aby odvedla pozornost od sebe. „Nabídka je skromná - džus, voda, čaj, instant.“

„Nejradši bych si dal vodu,“ řekl. „Dneska bylo teplo, co?“

Kdyby věděl, jak jí bylo horko, když si ji pořád tak prohlížel od hlavy k patě!

„Já se ven moc nedostanu,“ poznamenala. „Celý den jsme měli workshop.“ Vyndala z kredence dvě skleničky.

„Co přesně na klinice děláš?“ zeptal se zpoza ní.

Naplnila obě sklenky, než se k němu otočila. Když mu podala vodu, jejich prsty se letmo dotkly.

„Jsem v rehabilitačním týmu. Učíme pacienty, jak obstat v životě - najít si práci, a tak.“

„Taková práce musí člověka naplňovat.“

Skepticky na něj pohlédla.

„Někdy ano.“ Upila doušek vody. „Ale bojím se, že těch šťastných konců není mnoho.“

„Člověk je tvor se svobodnou vůlí. Nemůžeš ho změnit, pokud to sám nechce.“

„To vím.“ Položila sklenku na dřez. „Musím ale aspoň zkusit mu v tom pomoci.“

„Kvůli tomu, jak jsi byla vychovaná?“ zeptal se.

Překvapeně k němu vzhlédla. Udivovalo ji, s jakou lehkostí se strefoval do černého, nemohla mu to ale přiznat. Nechtěla se předním odhalit a být ještě zranitelnější.

„Jestli jsi dopil, možná bys měl radši jít - musím vyřídit nějaké telefonáty,“ řekla namísto odpovědi.

Chtěla se protáhnout kolem něj, on ji však chytl za nadloktí a přinutil ji pohlédnout mu do očí. Snést jeho pohled bez jediného mrknutí ji stálo velké úsilí.

„Ještě jsme nedomluvili," upozornil ji. „Musíme naplánuvat svatbu."

„Naplánujte ji beze mě," odbyla ho s takovou lhostejností, jako by pořádali piknik a ona si ještě nebyla jistá, jestli vůbec půjde. „Mně to může být ukradené."

„To vidím," přitakal suše. „Ale stejně bych rád slyšel tvůj názor."

„Nechci nic velkého. Jen na radnici a žádní hosté."

„A co fotograf?"

„Žádný fotograf."

„Jednoho dne, až děti budou chtít vidět, jak ses vdávala, bys mohla litovat."

Vytrhla se mu a pohlédla na něj jako na nebezpečného šílence.

„Jaké děti?"

Jeho oči, žhnoucí jako dva uhlíky, ji zneklidňovaly.

„Naše, čí asi?"

Ještě víc ji zneklidňovalo, jak při představě, že s ním čeká dítě, zjihla. Rázně si však tak nesmyslné fantazie zakázala. „Jestli si myslíš, že to manželství bude existovat někde jinde než na papíře, tak se šeredně mýlíš."

Pobaveně zvedl obočí.

„Nikdy neříkej nikdy, zlatíčko."

„Hele, nebudu s tebou spát, takže nemůžeme mít děti."

„Jak to myslíš?"

„Velmi dobře víš, jak to myslím - prostě si tě především nechci vůbec vzít, tečka."

„Ale já budu něžný a -"

„Přestaň si ze mě utahovat, jo? Vidím, že chceš ze situace vytěžit, co se dá, ale tady pochodíš s nepořízenou. Je mi jasné, že to děláš, jen abys naštvál otčíma."

Přimhouřil oči a pozoroval ji, jako by její rozčilení bylo zajímavý přírodní úkaz.

„Jsem přece vyhlášená běhna," pokračovala. „Vzít si mě rodičům na truc je trefa do černého, a děti další bod..."

„Rád bych podotkl, že ta svatba byl nápad tvého otce," poznamenal nevzrušeně.

To sice opominula, ale copak na tom záleželo? „Je mi jedno, kdo drží pytel a kdo ho zaváže - zacházíte se mnou jako se zbožím."

Vyvedlo ji z míry, když se od srdce zasmál.

„Co je tu tak vtipného?" Chtěla ho zpražít pohledem, ale proti své vůli ucítila zašimrání v koutku úst, jako by jeho smích byl nakažlivý.

„Ty."

„To ale neměl být vtip," zamračila se.

„Já vím, a právě proto jsi mě pobavila." Jemně se dotkl její tváře. „Mě moc lidí nedokáže rozesmát."

Jasmine se nemohla zbavit dojmu, že situace začíná být naopak velmi vážná - cítila, že pod tou slovní přestřelkou proudí mnohem důležitější informace, že pod povrchem sdílají cosi víc než smysl pro humor.

Ten motýlí dotek na tváři rozechvěl celé její tělo. Connor stál sotva krok od ní a ona byla zcela v moci jeho magnetického pole. Vzhlédla k němu a uvízla pohledem na jeho krásně tvarovaných, pevných ústech, jejichž jemný, smyslný úsměv pronikal až do jejího roztočeného nitra.

Přistoupil o krůček blíž a ona si nebyla jistá, zda to na konec nebyla ona sama, kdo první nabídl ústa k polibku.

Jakoby zpomaleně se k ní sklonil.

Jasmine slyšela svůj přerývaný dech. Cítila, jak jí rty pulzují touhou, a čekání na dotek jeho úst bylo nesnesitelné. Záblesk touhy v Connorových očích byl jako příkaz, aby pootevřela rty.

Ten téměř nehmotný, hedvábný dotek vybičoval její citlivost mnohem víc, než kdyby se na ni hned vášnivě vrhnul. Znovu a znovu na ni zlehka dorážel svými ústy, pokaždé jen s nepatrně větším důrazem, jako by to byla ochutnávka vzácného vína a on si chtěl dát na čas.

Ona však chtěla, aby ji *doopravdy* políbil.

Vzala jeho hlavu do dlaní a začala ho líbat s veškerou vášní, kterou dosud nevědomky potlačovala. Ta přitažlivost v ní rostla od okamžiku, kdy se jejich oči setkaly v kostele na svatbě její sestry.

Cítila, jak ji sevřel v pase o něco pevněji a přitiskl ji na tuhý střed svého těla. Nemohla pochybovat o tom, že ji Connor chce.

Chtěl ji a to vědomí rozdmýchalo její vlastní touhu k nesnesení. Její ústa divoce a lačně ochutnávala jeho rty, jako by Jasmine právě po nich už dlouho hladověla.

Connor jí nezůstával nic dlužný. Dobyvačně si převlastňoval její vlhká, horká ústa a dával jí pocítit, že teď je jeho - jako by chtěl na jejím rozpáleném těle zanechat cejch.

Ochotně přijímala jeho dobývání. Toužila po něm tak, jako žíznivý touží po vodě. V každé buňce jejího těla vibrovalo elektrizující vzrušení. Rozplývala se pod něžným, ale cílevědomým laskáním jeho rukou a prstů. Hroty jejích vzednutých ňader se třely o bavlněnou látku podprsenky, jako by se mu vzpínaly vstříc.

Na tváři ji poškrábalo jeho čerstvé strniště a její vystupňovaná touha ji málem sežehla na popel. Byla mu vydaná na milost a nemilost, na vlastní hrdosti jí už nezáleželo - nic nebylo tak důležité jako rozkoš.

Connor zřejmě vycítil, že se mu poddala, protože zvolnil tempo a začal ji pomalu, svůdně líbat na krk. Ve výstřihu ucítila drsná a teplá bříska jeho prstů, když rozepí-

nal horní knoflíčky její jednoduché bílé halenky a razil si tak cestu k jejím netrpělivě čekajícím ňadrům.

Otevřenými, vlhkými ústy políbil horní oblínu jejího pravého ňadra a ona zasténala. Pak začal stejným způsobem dráždit její levé ňadro a ona věděla, že v příští vteřině začne křičet, pokud jí nedá všechno.

On ji však něžně pohladil po tváři a zvedl ji k sobě tak, aby mu musela pohlédnout do očí.

„Mohl bych udělat to, co by na mém místě udělala většina mužů, ale hluboko uvnitř cítím, že by to nebylo správné.“ Jeho hlas byl zastřený. „Slibuju ti ale, že to, co jsem jednou začal, dokončím. Máš moje slovo.“

Ta neukojená touha, žhnoucí v hlubinách jeho temných, rozšířených očí, ji hypnotizovala - za žádnou cenu by se nedokázala odtrhnout od jeho vzrušené, zkrásnělé tváře. Ztěžka polkla a přerývaně se nadechla.

Neochotně ji pustil a o krůček ustoupil.

„Už musím jít,“ řekl. „Budeš v pohodě?“

Hrdost se jí vrátila. To si myslel, že je nějaká zoufalá nymfomanka?

„Nějak už to přežiju,“ vypravila ze sebe co neklidněji.

Usmál se a ještě jednou se letmo dotkl její tváře. „Tak zatím.“

Neodpověděla.

Bála se, že kdyby se třeba jen pohnula, už by se neovládla, vrhla by se mu k nohám a začala ho přemlouvat, aby to, co začal, dokončil hned teď a bez odkladu.

Vyšel z pokoje a ona jen mlčky poslouchala, jak za ním zaklaply dveře jejího malého bytu. I když už byl dávno pryč, zůstala nehybně stát a pomalu vstřebávala emoce, které si jen nerada přiznávala. Kam zmizel její odpor vůči němu, její vztek? Odkud se najednou vzala ta odzbrojující něha? Nechtěla být takhle vydána napospas žádnému muži.

Ne, nechtěla se do něj zamilovat!

Sakra! Ale ona zatne zuby a hned tak se nevzdá.

V následujících dnech se Jasmine Connorovi vyhýbala, jak jen to šlo. Vyvěsila telefon a nešla otevřít, když zvonil zvonek. V práci zůstávala přesčas - jen aby se s ním nemusela setkat, dokud se neuklidní, neozbrojí.

Pochybovala, že se to někdy stane. Stačilo na něj pomyslet, a v jejím těle se rozlila hořkosladká, hladová touha, volající po naplnění.

Když ji následující pátek o půlnoci čekal před klinikou, měla pocit, jako by ho tam sama přivolala svými neodbytnými myšlenkami. Opíral se o své černé, nablýskané auto, a hypnotizoval ji svýma ještě černějšíma, uhrančivýma očima.

Než se zmohla na slovo, přistoupil k ní a vzal ji za levou ruku. Když si ji prohlédl, zase ji pustil. „Kde máš prstýnek?”

Ten panovačný tón ji podráždil. „Nenosím ho před lidmi.”

„Proč ne?” odsekl nespokojeně.

Zvedla obočí a elegantně se kolem něj protáhla, aby mohla pokračovat v cestě na zastávku. Sotva však udělala pár kroků, když ji Connor zezadu chytil za volnou látku blůzy a přitáhl si ji k sobě.

„Co děláš?!” Plácla ho přes ruku. „To je moje nejlepší košile!”

„Je ti moc velká a ta barva ti nesedí,” poznamenal.

„Mně se líbí.” Vyrhla se mu a přihladila pomačkanou látku.

„Proč mi nebereš telefon?” zaútočil.

„Mám moc práce.”

„Vyhýbáš se mi.”

„To není pravda," zalhala.

„Proč nenosíš prstýnek?"

„Je moc drahý."

„Zásnubní prsten má být drahý, proboha živého. Ale jestli chceš nějaký levnější, koupím ti ho."

„Podívej se, nechci nic než jet domů. Byl to dlouhý den."

Vzdychl a vzal ji za loket.

„Tak si nastup," řekl a otevřel dvířka od auta. „Byl to dlouhý *týden*, a ještě neskončil."

Neodpovídala, jen nezvykle krotce vklouzla na sedadlo spolujezdce a zapnula si bezpečnostní pás.

„To už mi nikdy nedělej, slyšíš?" řekl tvrdě, když se posadil vedle ní.

Mrazivě na něj pohlédla. „Nejsem tvůj majetek."

„Zatím ne." Nastartoval a auto se prudce rozjelo.

Jasmine založila ruce na prsou, jako by se chtěla zaštit před jeho výbušným, stěží potlačovaným hněvem. „Co je ti? Vstal jsi z postele špatnou nohou?"

„Dá se to tak říct." Vzpomněl si na svou postel, zející prázdnotou. „Rozhodně to byla špatná postel."

Srdce se jí zastavilo. Snad někoho neměl? Sevřela ji zvláštní směs strachu a žárlivosti.

„Tak to by sis měl spolunocležnice pečlivěji vybírat," odsekla kysele.

„Mám v úmyslu být napříště velmi pečlivý."

Mlčela a on po krátkém tichu pokračoval: „Viděla jsi včera to interview s Holdenovou ženou na prvním programu?"

Upřela oči na svoje kolena. „Ne, neviděla."

Cítila, jak na ni pohlédl. „Proč ne? To nechceš vědět, co se o tobě říká?"

Lhostejně pokrčila rameny. „K čemu by mi to bylo?"

„Mohla bys reagovat, říct ten příběh podle sebe -“

„Ne!“

Zamračeně upřel zrak na silnici. Věděl, že Jasmine nemůže znát všechna fakta. Tížilo ho, co věděl, ale nemohl na ni vychrlit celou pravdu - tolik by ji ranila. Bude lepší, když ji pomalu navede k cíli a ona postupně pochopí...

Měl potřebu ji chránit a intenzita těch dosud nepoznaných emocí ho překvapovala. Nikdy se necítil být ušlechtilým rytířem; při tom, kolik žen poznal, by ho každý slušně vychovaný bílý kůň musel už dávno vyhodit ze sedla. Jasmine ho však zasáhla tak, jako žádná jiná žena před ní. Nevěděl proč, ale věděl, že ji musí mít. A ultimátum jejích rodičů mu to mohlo podstatně usnadnit.

„Včera mi volal tvůj otec,“ řekl, když zahrnul do její ulice.

„Co chtěl?“ opáčila jízlivě. „Napsat projev ke svatebčanům?“

„Zdá se, že si to s tou naší svatbou přece jen rozmýšlí. Mám dojem, že by pro tebe chtěl lepší partii.“

„A cos mu na to řekl?“ Podívala se jakoby nic ven z okénka, aby si nevšiml, jak při tom pomyšlení ztuhla.

Jeho zvuchý, sytý smích jí příjemně zavibroval v útrobách.

„To není pro uši biskupovy dcery - i biskupa samotného to pohoršilo.“

Chtě nechtě vyprskla smíchy, rychle se však ovládla a vážně zakašlala.

„Takže žádná svatba nebude?“ zeptala se.

„Ne, svatba bude,“ řekl důrazně.

Jasmine bůhvíproč zalila vlna vzrušení.

„Můj dobročinný příspěvek na opravu kostelních varhan ho trochu obměkčil,“ pokračoval.

Dotčeně k němu vzhledla. „Myslela jsem, že máš finanční nouzi. Copak se neženíš kvůli dědictví po matce?“

„Nouzí bych to zrovna nenazýval, ale prostě mi záleží na penězích, které mi odkázala matka. Byla to její poslední vůle a o to dědictví mě nikdo nepřipraví.“

Vycítila, že je vůči nevlastním rodičům zatrpklý. Ráda by se byla dozvěděla víc o jeho dětství, o ztrátě matky a o tom, jak vyrůstal s lidmi, kteří pro něj byli vlastně cizí, ale neodvážila se zeptat - bála se dojetí, které v ní jeho osud vzbuzoval.

„Děláš chybu, když si mě chceš vzít,“ řekla varovně, když zaparkoval před domem. „Nemůže z toho vzejít nic dobrého.“

„Počkáme a uvidíme, co říkáš?“

Dlouze jí pohlédl do očí.

Uhnula pohledem - tušila, že by z jejích očí snadno vyčetl věci, které před ním chtěla skrýt.

„Dík za svezení.“

Sáhla po klíče dveří.

Natáhl se, aby jí otevřel, a když se přitom otřel o její ňadra, jako by dostala elektrický šok. Všiml si, jak se zájčka, a pronikavě se zahleděl do její napjaté tváře.

„Jasmine, odpověz mi na jednu otázku.“

Otočila se k němu čelem. „O co jde?“

Počkal dobrých třicet sekund, než promluvil. „Souhlasila jsi s tou svatbou spíš kvůli pohrůžce rodičů, nebo abys mi pomohla k tomu dědictví?“

Co mu na to měla odpovědět? Že ani jedno nebyla pravda? Že byla v pokušení vzít si ho jen pro něj samého, kvůli touze, kterou v ní rozněcovaly jeho doteky, kvůli tomu, jak ji rozechvíval jeho zvonivý, zvučný smích, kvůli těm jiskřičkám, blýskajícím se hluboko v jeho očích? Ne, k tomu se přece nemohla přiznat.

„Nemám nic lepšího na práci,“ odvětila nonšalantně.

„Jasmine Byrneová, co s tebou jen mám dělat?“

„Dělej si, co chceš," opáčila bez rozmýšlení a vzápětí si, příliš pozdě, uvědomila, jakou na sebe nastražila past.

„Ano? Chceš, abych si s tebou dělal, co chci?" Jeho hlas byl tlumený, sametový. Vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji blíž.

Polekaně k němu vzhledla a spatřila jeho přibližující se ústa. Vzápětí na rtech ucítila jeho horký dech a srdce se jí rozbušilo jako o závod.

„Co... co to děláš?" vydechla.

„Ty dobře víš co," zašeptal a zmocnil se jejích úst v tak dlouhém a svůdném polibku, že si přála, aby nikdy neskončil.

Málem už vyhrkla pozvání, aby šel nahoru, když se od ní odtrhl a pousmál se koutkem úst. „Zavolám zítra."

Roztřesenými prsty chvíli zápolila s kličkou dveří, a když konečně otevřela, málem zase zapomněla kabelku. Pospíchala k domu jako školačka, potají se vracející z první schůzky.

Počkal, až bezpečně zajde do domu, a teprve pak odjel. Ona však na sobě cítila jeho doteky ještě dlouho poté.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Svatba byla naplánována na příští pátek.

Prodaná nevěsta, supěla cestou do rodného domu, když jela poprvé od toho skandálu navštívit rodiče. Jejímu svatouškovskému otci byly tedy zkostnatělé zásady a červotočem prolezlé varhany dražší než vlastní dcera.

Matka nicméně hned po jejím příjezdu projevila pochybnosti: „Drahoušku, ještě je čas couvnout. Chtěli bychom s tatínkem, aby ses usadila, ale Connor Harrowsmith je přece jen... Jsi si jistá, že víš, co děláš?" Znepokojeně svraštila obočí.

„Ovšemže vím, co dělám," opáčila Jasmine sebejistě, ačkoli se tak vůbec necítila.

„Ale miláčku -" Její matka nervózně propletla ruce. „On..."

„Jen to klidně řekni, Frances," vložil se do toho její otec. „Je to sukničkář a hazardní hráč."

„No a co?" opáčila Jasmine provokativně. „Já jsem zase vyhlášená běhna, takže jsme pro sebe jako stvoření."

Její otec bezmocně zakroutil hlavou a vzhlédl k nebi.

„Jasmine -" pokračovala její matka úpěnlivě, jako by měla něco důležitého na srdci, vzápětí se však odmlčela.

„Jen ji nech být, Frances," přerušil ji její otec.

„Ale Eliasi, musí se přece dozvědět, že -"

„Jestli myslíte ten směnný obchod s varhany, tak to už dávno vím," prohlásila jedovatě směrem k otci, který provinile uhnul pohledem.

„Eliasi -" Matka byla bledá a její hlas zněl ustaraně.

Jasmine pohlédla z jednoho rodiče na druhého a žaludek jí sevřelo neurčité tušení nějakých dalších nepříjemností. „Co se děje?" zeptala se.

Otec pevně stiskl rty a nasadil kamennou tvář.

„Mami?" Jasmine svraštila čelo a obrátila se zpět k matce.

„Ale nic," odpověděla matka a uhnula pohledem. „Jsem nějak naměkko, to víš, moc svateb za sebou..." Osušila si oči složeným kapesníčkem, který si vzápětí zastrčila zpátky do rukávu blůzy na znamení, že záchvat sentimentality pominul.

„Jasmine, chceme s maminkou, abys byla šťastná," spustil otec vznosným tónem, jaký používal na zvlášť závažná kázání. „Tvůj nerozum a unáhlenost v nás ale vzbuzují obavy..."

„Je mi čtyřiaadvacet," přerušila ho netrpělivě. „Snad byste mě mohli nechat, abych sama zodpovídala za své činy."

Matka s otcem nervózně pohlédli jeden na druhého.

„Co je to dnes s vámi?" zeptala se znepokojeně. „Cho-váte se najednou nějak divně."

„Drahoušku," odpověděla její matka chlácholivým tónem, který používala ve situacích nouze, „nic zvláštního se neděje. Jen bychom tě rádi viděli šťastnou s panem... tedy, chci říct s Connorem, že ano, Eliasi?"

Její otec sebral své poznámky ke kázání, které studoval, než ho žena s dcerou vyrušily. „Jdu do salonu," oznámil a zavřel za sebou dveře.

Jasmine tázavě pohlédla na matku, ta se však vymluvi-

la, že musí dokončit přehoz, který vyráběla na dobročinnou burzu, a vyklidila pole.

Jasmine zůstala sama. Namísto toho, aby se od rodičů dočkala opory, její obavy a zmatek ještě vzrostl.

Connor na ni čekal před domem v pondělí toho týdne, kdy se měla konat svatba. Právě se vracela domů a měla za sebou těžký den - jeden z jejích nadějných klientů se vrátil na ulici, protože nemohl vydržet bez dávky.

To byl v jejích očích vážný problém, a diskutovat o poškoštění na recepci neměla náladu.

„Co potřebuješ?“ zeptala se neochotně, když odmykala byt.

Vešel za ní do předsíně. Sebral kabelku, kterou mrskala do kouta, a úhledně ji pověsil na opěradlo židle. „Těžký den?“

Podrážděně ho zpražila pohledem. Bála se, že kdyby se přestala vztekat, rozplakala by se jako malá holka. Od toho podivného setkání s rodiči, kteří se chovali jako potomatění, měla nervy napjaté k prasknutí. Ačkoli tu svatbu záměrně zlehčovala, najednou se nemohla vyhnout vědomí, že je to vážná životní změna, která by mohla být bolestivá.

„Proč jsi přišel?“

„Stýskalo se mi.“

„Přestaň si ze mě utahovat,“ zaskřípěla zuby.

„Nedělám si legraci. Chyběla jsi mi.“

„Vždyť jsme se viděli před třemi dny.“

„Rád bych tě vídal denně.“

„Proč?“ Probodla ho očima. „Inventura? Kontrola zboží?“

Bezmocně vzdychl. „Co tě tak naštvalo?“

„Všechno,“ odsekla.

„Nemohla bys to přece jen trochu specifikovat?“ Posadil se na opěradlo starého gauče. „Třeba by se s tím pak dalo něco dělat...“

Byla na pokraji slz a jeho chápavý tón ji rozčiloval, protože si nechtěla připustit, jak vítaná by jí někdy byla opora jeho širokých ramenou, jak ráda by se svěčila a vybrečela. Otočila se k němu proto zády, jako by ji těšil výhled na ošuntělé hnědé závěsy.

„Jeden z mých klientů se včera vrátil zpátky na ulici,“ vypravila ze sebe rezignovaně. „Nikdo ho nemůže najít.“

„Tak jak víš, že je na ulici?“

Otočila se a pohlédla na něj. „Ze spolehlivého zdroje víme, že si kolem půlnoci kupoval dávku. Od té doby ho nikdo neviděl.“

„Šel se někdo podívat k němu domů?“

„On vlastně žádný domov nemá.“ Ztěžka vzdychla. „Občas přespává v ubytovnách pro bezdomovce, ale...“

„Nikdy nepochopím, jak se civilizovaný člověk může rozhodnout pro život na ulici,“ poznamenal.

„To není *rozhodnutí*,“ opáčila nabroušeně. „Vyhodili ho z domu, když mu bylo sotva čtrnáct! Matka je alkoholička a nevlastní otec ho zneužíval. Byl na ulici tři roky, než jsme ho začali léčit.“

„A výsledky?“

Znovu vzdychla. „Souhlasil, že přejde na methadon - dostává od nás pravidelně náhražku heroinu, která není tak škodlivá a kvůli které nemusí krást. Má však za ta léta v sobě nahromaděné velké psychické problémy a občas to nezvládne.“

„Tobě na těch lidech opravdu záleží, vid?“ Upřímný zájem v jeho hlase ji přiměl k němu vzhlednout.

Jejich oči se setkaly přes celou místnost a ji zaskočilo, jaké teplo a pochopení z nich vyzařovalo.

„Ano, *záleží*.“

„Takže pracuješ za almužnu, abys změnila svět?“

Zpozorněla; hledala v jeho tváři známky kritiky, zdálo se však, že se ptá upřímně.

„Já moc peněz k životu nepotřebuju,“ odpověděla.

„A co oblečení?“ Přejel pohledem po jejích obnošených džínsech a opraném růžovém tričku.

„Nenechám se ovládat módními trendy.“

„To nikdy nezatoužíš po pohodlí, jaké mají tvé sestry?“

„Moje sestry dodělaly školu. Já ne. Bylo těžké najít práci.“

„Proč jsi nedostudovala?“

„A proč máš najednou tolik otázek?“ odbyla ho. „Nečetl jsi snad v novinách, jak jsem málem zničila profesorskou kariéru Roye Holdena? Chceš to snad slyšet znova?“

„Chci to slyšet od tebe,“ řekl klidně.

Ona si však připadala zahnaná do kouta a měla proto na něj zlost. „Je to starý příběh,“ řekla dotčeně. „Mladá a naivní šestnáctiletá studentka tráví příliš mnoho času s jedním z učitelů. Jsou přistiženi v situaci, kterou svědek nazve *kompromitující*. Přeloží ho na jinou školu a jeho kariéra tím skončí.“

„A co ty?“

Sklopila oči. „Odešla jsem ze školy ten samý den. Nesla jsem ty vědoucí pohledy a šeptání za zády.“

„A proč po tak dlouhé době ještě pořád sama sebe trestáš?“

Poplašeně k němu vzhledla. „Jak jsi na to přišel? Netrestám se.“

„Byla jsi ještě dítě,“ pokračoval. „Neměla ses nikdy dostat do role viníka, pokud to byl Roy Holden.“

„Roy Holden se ničím neprovinil!“ zaprotestovala vehementně. „Nic špatného neudělal.“

„A proč jsi tedy na sebe brala vinu?“

Uhnula očima. „Byla to moje chyba.“

„Dospívající dívky mají právo neškodně flirtovat. Je to přirozené.“

„Neflirtovala jsem s ním,“ bránila se. „Jen... jen jsem ho ráda poslouchala. Byl vzdělaný, dokázal ty knížky, co jsme četli, živě podat. Nikdy jsem neměla učitele, jako byl on. Od okamžiku, kdy jsem ho poznala, mi byl tak blízký, jako by -“ Uvědomila si, že už toho prozradila dost, a zmlkla, jako když utne.

Jak to, že se před Connorem tak snadno otevírala?

„Co tvoji rodiče, když vypukl ten skandál?“ zeptal se po dlouhé odmlce.

„Byli naprosto zdrceni. Matka na tři dny ulehla s migrénou a otec začal chrlit kázání o tom, že slušně vychovaná křesťanská dívka nesmí podlehnout pokušení chtíče.“

„Ty jsi ale nepodlehla, ne?“ Upřeně na ni hleděl temným, lesknoucím se očima.

Cítila, jak se jí hrne krev do tváří. „Rozhodně ne s Royem Holdenem,“ odpověděla. „Po tom skandálu jsem se ale, abych se nějak pomstila za tu křivdu, vyspala s kapitánem ragbyového mužstva.“

„A jaké to bylo?“

„Příšerné.“

Chápavě se usmál.

„Pro mě to bylo napoprvé taky hrůza.“

Koutkem úst jí zacukal úsměv, rychle ho však potlačila. „Co říkala paní Holdenová v televizi?“ zeptala se.

„Jen to, že stojí při svém manželovi a věří, že se ničím neprohřešil.“

„O mně neříkala nic?"

„Vlastně ani ne."

„Něco přece?"

„Nic příliš odsuzujícího," řekl opatrně. „A myslím, že naše svatba definitivně umlčí i ty nejneodbytnější pomlouvače."

Jasmine se kousla do rtu. „Stejně nechápu, jak to může po osmi letech ještě někoho zajímat."

„Tvůj otec je duchovní," připomněl jí Connor. „Kdyby se to stalo v rodině instalatéra, nikdo si toho ani nevšimne."

„To máš asi pravdu."

„Tak pojd'." Zvedl se z gauče. „Pojďme se někam trochu najíst, a pak tě můžu vzít na projížďku po místech, kde by se mohl skrývat tvůj mladý světenec."

Jasmine vzala kabelku ze židle, na kterou ji pověsil, a poslušně ho následovala ke dveřím. Její pocity vůči němu se měnily z minuty na minutu. Kromě svého kolegy Todda neznala jediného člověka, který by byl ochotný po večerech ve svém volném čase hledat neznámého narkomana.

Viděla ho teď v úplně jiném světle. Její averze vůči němu mizela a city, které nastupovaly na její místo, byly mnohem nebezpečnější.

Poté co asi hodinu marně projížděli ulicemi města, zastavili v malé restauraci v čínské čtvrti na večeři. Jasmine se přehrabovala v talíři, jako by trpěla nechutenstvím, a uhýbala před Connorovým očima.

„Máš trému z toho pátku?" zeptal se, aby prolomil ticho.

„Trému? Proč bych měla mít trému?" Zvedla obočí. „Vždyť je to jen formalita, abych já měla pokoj od rodičů a ty měl nárok na dědictví."

Dlouho jí pátravě hleděl do tváře, jeho výraz však byl nevyzpytatelný. „Mám v plánu udělat z našeho manželství mnohem víc než pouhou formalitu, a ty to dobře víš.“

„K tomu mě nemůžeš donutit.“

Vzdorovitě zvedla bradu.

Usmál se koutkem úst, jako by ho skvěle pobavila.

„To nebude ani třeba. Mám v záloze pár triků, které by tě mohly přesvědčit, abys naplnila svátost manželskou dobrovolně.“ Zvedl svou sklenku. „V minulosti nikdy neselhaly.“

Cítila, jak rudne při představě, kolik žen už asi jeho velmi přesvědčivé triky poznalo na vlastní kůži. Své rozpaky rozehnala sarkasmem: „Předpokládám, že svým sňatkem zlomíš srdce celému zástupu již dříve *přesvědčených* žen.“

„Není jich tolik, jak si myslíš,“ usmál se. „Ale dost na to, abys mohla právem žárlit.“

„Já nežárlím!“ Řekla to možná až příliš vehementně, a podle pobaveného lesku v jeho očích pochopila, že mu to neušlo.

„Ovšemže nežárlíš.“ Opřel se a se zaujetím se zahleděl do její uzardělé tváře, jako by si chtěl dát na čas s prohlídkou pozoruhodného uměleckého díla. „To bych ti nesměl být ukradený, kdybys měla žárlit, ne?“

Neodpověděla, jen strčila hůlkou do zrnka rýže.

„Kolik milenců si měla?“

Rozmáčkla rýžové zrnko a vzhledla ke Connorovi: „Není jich tolik, jak si myslíš,“ usmála se kysele, „ale dost na to, abys právem mohl žárlit.“

„To neplatí, ty se opičíš!“

Její neklidné prsty si pohrávaly se sklenkou. „Je to pravda. Ale žádný chlap nechce slyšet podrobnosti ze sexuálního života své nastávající manželky.“

Opřel se lokty o stůl a naklonil se blíž k ní. „Nesouhlasím. Mě by určitě zajímalo, koho jsi měla v posteli.“

Tváře jí zrudly studem. Otočila se stranou, aby to zakryla. Příliš do ní viděl a ona si chtěla uchránit svou hrdost.

Číšník odnesl talíře a zachránil ji tak před nutností odpovédět. Odmítli dezert, a když Connor zaplatil účet, vstal a nabídl jí rámě.

„Tak kde budeme pokračovat v pátrání po Oscarovi?“

Jasmine ho zavedla do ulic nedaleko centra, které v tuto dobu ožívaly divokým nočním životem. Čas od času se zastavili, aby se Jasmine na Oscara zeptala někoho, koho znala - většinou nějaké další pouliční postavičky - ale marně. Nikdo o něm nevěděl, anebo nikdo nechtěl nic říct. Jasmine, zavěšená na Connorově silné paži, si po celou dobu nepřestala uvědomovat jeho blízkost. Byl to zvláštní pocit, že se jí někdo zastal, když ji jeden z opilců začal častovat obscénními urážkami.

Connor ji rychle odvedl do lépe osvětlené zóny, zastavil pod jednou z lamp a vážně na Jasmine pohlédl. „Nechci, abys do téhle čtvrti chodila v noci sama. Slibuješ?“

„Neblázní, to byl jen Reggie. Je naprosto neškodný.“ Povzbudivě se na něj usmála. „Jen má trochu v hlavě a tohle je jeho způsob, jak navázat kontakt.“

„S tebou ho už takhle navazovat nebude,“ zamračil se. „Tady není bezpečně ani pro policii, natožpak pro kolemjdoucí osamělou ženu.“

„Ty se bojíš?“ popíchla ho škádlivě.

„Samozřejmě nebojím, ale nechci, aby ses tu potloukala sama mezi kdovíjakými desperáty.“

„Jsou to lidi jako ty a já, Connore, jen měli v životě smůlu a párkrát šlápli vedle.“ Mluvila teď naprosto váž-

ně, jako by bylo zvlášť důležité, aby to pochopil. „Kdokoli z nás může skončit na dně - nikdy nevíš, co se může stát.“

Zamyšleně jí pohlédl do očí. „To máš samozřejmě pravdu.“ Znovu ji vzal za loket a vedl ji směrem ke svému zaparkovanému autu o několik ulic dál.

Z jeho odpovědi vycítila, že zřejmě v životě zažil situace, kdy neměl na scestí daleko. S výčitkou si uvědomila, že se ho vlastně ani pořádně nevyptala na jeho rodinu - zatím vždycky probírali jen její rodiče.

„Jak se jmenovala tvoje matka?“ zeptala se, když se vrátili k autu.

Úsečně na ni pohlédl, než nastartoval. „Ellen.“

„Pamatuješ si ji?“

„Trochu,“ zamumlal přiškrceně, jako by mu nebylo příjemné o tom mluvit.

Auto prudce vyrazilo, když příliš rychle pustil spojku.

„Co že se tak najednou zajímáš o moji rodinu?“ Zamračil se.

„To byl jen pokus o konverzaci.“ Založila ruce. „Ty se mě taky ptáš na všechno možné, tak nevím, proč bych se tě nemohla zeptat na matku.“

„Protože je skoro třicet let mrtvá,“ řekl nakonec po napjaté odmlce. „Nevidím důvod, proč to téma vytahovat.“

„Tak promiň.“

Zajel k obrubníku a otočil se k ní čelem. „Víš, podle příběhu mé rodiny by asi nikdo televizní seriál se šťastným koncem nenatočil.“

I v mlhavém, naoranžovělém světle pouliční lampy, které pronikalo do auta, viděla, že jindy hezké rysy jeho tváře byly napjaté, jako by ho staré vzpomínky bolely.

„Většina mého dětství byl boj o přežití,“ pokračoval. „Nemohl jsem se dočkat, až vypadnu z domova.“

„A co Finn?“ zeptala se. „Nebyli jste si blízcí?“

Jeho oči ztvrdly. „Finn jako syn Juliana a Harriet vůbec není můj pokrevní příbuzný. Myslím, že jsem v dětství neprožil jediný den, aby že mi to buď on, nebo některý z nevlastních rodičů nedali jasně najevo.“

„Musel jsi být velmi osamělý.“

„Asi ne víc než ty,“ řekl k jejímu překvapení, když nastartoval a znovu vjel do proudu aut. Tvrdost z jeho hlasu zmizela a náhle z něj zazníval spíš soucit.

„Jak to myslíš?“

Přimhouřila oči a tázavě na něj pohlédla.

„Muselo to být těžké vyrůstat vedle třech sester, které dělaly vždycky všechno správně, ne?“

„Nedělala jsem vždycky jen průšvihy.“

„To ani není nutné,“ namítl. „Těžké muselo být už to, že jsi jiná.“

Poplašeně k němu vzhlédla. „Jak to myslíš?“

Na letmý okamžik se otočil od volantu a všiml si, jak křečovitě svírá ruce v klíně a jak se znepokojeně napřímila. „Vždyť už jsem ti říkal, že podle mého názoru do své rodiny moc nezapadáš. Vadí ti to?“

„Nesdílím tradiční názor na manželství,“ odpověděla, „což je v rodině křesťanského duchovního dost velký handicap.“

„Takže přece jen černá ovce?“

„Zdá se, že ses trefil do černého,“ pokusila se o žertovný tón, i když to bylo pro ni velmi těžké téma.

„Jen tak dál,“ řekl povzbudivě a znovu ji tak překvapil.

Chystala se něco říct, když periferním zrakem zaregistrovala povědomou postavu.

„Zastav!“ vykřikla.

„Co se děje?“ Connor zabrzdil, až s ní setrvačnost hodila dopředu. „Tady?“

Jasmine si rychle rozepnula pás a vyskočila ven, ještě než pořádně zastavil, a zmizela v temné uličce.

Rychle zaparkoval na zákazu zastavení a doufal, že vzhledem k tomu, že se blíží jedna hodina ranní, bude odtahová služba spát.

Dohnal ji na konci uličky, kde podpírala zuboženě vyhlížejícího mladíka, který páchl po zvratkách.

„Mám zavolat sanitku?“ zeptal se Connor.

Zakroutila hlavou.

„Nic mu není, jen má trochu kocovinu.“

Pomohl jí podepřít mladíka a pečlivě se přitom na chodníku vyhnul tomu, co mohl být ještě nedávno obsah jeho žaludku.

„Takže co dál?“ zeptal se a pohlédl na Jasmine.

„Budeme ho muset odvézt na ubytovnu.“

„Mým autem?“ Zhrozil se při představě, že by ten mladík mohl mít v žaludku ještě zbytek toho, co leželo na dlažebních kostkách, a vyvrhnout to na jeho kožená sedadla.

„Samozřejmě, že tvým autem.“ Přehodila si chlapcovu malátnou paži přes rameno a zpříma na Connora pohledla. „Pokud proti tomu ovšem nic nemáš.“

Pochopil, že je to zkouška.

„Ovšemže nemám.“ Vzal hochu za druhé nadloktí a spolu s ní ho napůl odnesl, napůl odtáhl do svého nabýskaného maseratti, které sotva před třemi měsíci vyjelo z autosalonu.

Ubytovna nebyla daleko. Když Oscara dopravili do vestibulu, vyšel jim vstříc rozložitý muž maorského původu.

„Ahoj,“ pozdravil přátelsky Jasmine. „Tak jsi ho našla?“

Předala mu svého svěřence, který se za nesrozumitelného mumlání zhroutil na nejbližší židli s hlavou mezi ko-leny. Pohládila ho po rozcuchaných vlasech a obrátila se k vedoucímu ubytovny.

„Myslím, že možná ani neměl dávku, jen se opil. Snad se z toho vyspí.“

„Řeknu ráno doktorovi, aby se na něj podíval, pro všechny případy.“

„Díky, Rangi.“ Usmála se na něj a obrátila se ke Connorovi, aby je představila.

„Rangi, tohle je Connor Harrowsmith.“

Muži si potřásli rukama a vyměnili si pár poznámek o ragby.

Jasmine zvědavě pozorovala, jak se společně smějí, a chtě nechtě si musela přiznat, že měla o Connorovi určité předsudky. Rozhodně nebyl snob. Dokázal se stejnou lehkostí mluvit s církevními hodnostáři, jako byl například její otec, i s maorským hlídačem v ubytovně pro bezdomovce, jako byl Rangi. Nezapadal do žádné jasné škatulky, do které by si ho ráda zařadila.

„Nedáte si kávu?“ nabídl jim Rangi a pohlédl z jednoho na druhého.

„Díky, ale dneska ne,“ odmítl Connor za ně za oba. „Jasmine má za sebou dlouhý den a já musím být brzo ráno na letišti.“

„Žádný problém.“ Rangi mu znova podal ruku. „Někdy se zastavte, ukážu vám to tady.“

„To by bylo zajímavé.“ Connor se usmál a vzal Jasmine za ruku. „Tak pojd', miláčku, jdeme domů.“

Počkala, až budou venku. „Kam zítra letíš?“

Přitáhl si ji blíž k sobě, aby se vyhnuli mladé ženě, potácějící se na nemožně vysokých podpatcích, zatímco její alkoholem povzbuzený partner zpíval z plných plic.

„Letím na dva dny do Perthu a pak do Adelaide, ale neboj se, tu svatbu stihnu.“

Pocítila závan samoty při představě, že se po zbytek týdne bude muset obejít bez jejich rozhovorů a hašteření; tolik si na ně zvykla.

„Chceš někoho pozvat na obřad?“ zeptal se, když se vrátili k autu.

Zakroutila hlavou. „Jak jsem řekla - nechci žádné hosty a žádné fotografie.“

Zamračeně odemkl centrálním ovládáním. „Ani nějakou kamarádku nebo oblíbeného příbuzného?“

Uhnula očima.

„Matka je jedináček a otec se svou mladší sestrou už několik dekád nemluví.“

Se zájmem zdvihl obočí.

„Nějaká krevní msta v rodině?“

„To nevím,“ pokrčila rameny. „Ale co se pamatuju, ta Vanessa byla u nás vždycky tabu. Tuším, že poskvřila jméno rodu Byrneů nějakou nemravností.“

„Jako ty?“ Pohlédl jí zblízka do očí.

Ani nezamrkala. „Ano. Jako já.“

Otevřel jí dvířka a ona se posadila dovnitř. Zachvěla se, když nadzvedl neposlušný pramen jejích vlasů, aby jí ho nepřibouchl ve dveřích.

K jejímu bytu jeli mlčky, jí se však hlavou honily myriády myšlenek. Na co asi myslel Connor? Začal o jejich svatbě také pochybovat, nebo si gratuloval, jak elegantně vyřešil problém s dědictvím? Nic mu samozřejmě nebránilo, aby i dál vedl život playboye jako dosud. Nebral si ji z lásky a žádnou lásku jí nesliboval - *což přece ani nečekala*, ujišťovala rychle sama sebe.

Vždyť ho ani pořádně neznala. Co se asi skrývalo v těch tajemných očích, temných jako noc kolem nich?

Pohlédla na jeho ruce, svírající volant, a po zádech jí přeběhlo lehké zamrazení. A k čemu se asi chystají jeho ruce, až jim bude vydána napospas, s jeho snubním prstenem na prsteníčku?

PÁTÁ KAPITOLA

S přípravami na stěhování ke Connorovi byla Jasmine hotová za půl dne. S povzdechem přejela pohledem pět papírových krabic na zemi před sebou. Věděla, že její skromný majetek nezabere v luxusní vile na bohatém předměstí moc místa, ale nestyděla se za to - žít jednoduše bylo její dobrovolné rozhodnutí. To, že se měla z donucení přivdat do rodiny Harrowsmithových, ještě neznamenal, že změní styl a nakoupí si do výbavy spoustu značkových a drahých zbytečností.

Connor byl momentálně v Perthu, nechal jí ale udělat klíče a objednal stěhovací službu, kterou Jasmine obratem zrušila, protože jí bohatě stačil obyčejný taxík.

Nikdy předtím u Connora nebyla a měla radost, že je právě na služební cestě - těšila se, že si dům zatím v klidu prohlédne a něco se tak možná dozví i o tajemném muži, který se měl za necelé čtyři dny stát jejím manželem.

Když jí taxikář pomohl odnést věci do haly a odjel, rozhlédla se okolo. Dům byl velký, zařízen však byl vkusně a funkčně, ne jako imitace zámku. Z široké chodby vedla řada dveří. Na podlaze z leštěného tmavého dřeva ležel pestrobarevný perský koberec. Vzádu, na konci chodby, důstojně tikaly starožitné stojací hodiny. Do horního patra vedlo točité schodiště.

Jasmine nahlédla do prvních dveří a našla za nimi prostorný, moderně zařízený obývací. Křesla a gauče vypadaly jednoduše, ale pohodlně, přes arkýřová okna splývaly smetanově bílé záclony, a dřevěnou podlahu stejně jako v hale oživovaly perské koberečky.

Jídelně, která byla hned vedle, dominoval stůl nejméně pro dvacet lidí. Vyřezávané židle s ladnými oblouky opěradel byla umělecká díla sama pro sebe. Stěny měly sytě zelenou barvu lesa a závěsy ve světle cihlovém tónu lemovala tenká zlatá stužka.

Kuchyně nebyla velká, bílé zdi a nábytek ji však opticky zvětšovaly. Všechny spotřebiče zářily novotou.

Jasmine prošla postupně celé přízemí, až se přes místnost na úklidové potřeby dostala do nádherně navržené zahrady. Evropské, v Austrálii exotické stromy zářily podzimními barvami, rudozlaté skvrny se přelézaly jedna ve druhou.

Horní patro si nechala až nakonec. Čím víc se blížila k ložnici, tím větší úzkost ji přepadala. Věděla sice, že Connor je tisíce kilometrů daleko a není pravděpodobné, že by ji přistihl, jakmile však pootevřela dveře, měla pocit, jako by jeho tmavé, pronikavé oči odněkud sledovaly každý její pohyb.

Povlečení na obrovské posteli bylo karamelově hnědé, s bílým proužkem po okrajích. Koberce pokrýval skoro celou podlahu kromě pásu podél stěn, kde prosvítalo leštěné dřevo.

Napravo se vcházelo do koupelny a Jasmine stěží odolala pokušení nahlédnout do ní a zjistit, zda Connor i tady nechává mokré ručníky na zemi. Další dveře vedly do šatny. Tentokrát neodolala a zašla dovnitř, aby si prohlédla jeho oblečení pověšené v zákrytu na tyčích.

Bylo to, jako by byla s ním - cítila příjemnou směs je-

ho vody po holení a potu. Jako omámená letmo pohládila látku jedné z jeho košil a přitáhla si rukáv na tvář, aby nasála tu vůni, kterou by rozpoznala kdekoli... a rázem jako by byl Connor docela blízko, objal ji svými silnými, mužnými pažemi kolem ramen a pak...

„Hledáš, kam by sis mohla uložit svoje věci?“ zazněl za ní náhle jeho hluboký hlas.

Otočila se tak prudce, až strhla košili z ramínka.

„Já... myslela jsem, že se máš vrátit až zítra?“ V těsné šatně bylo najednou nesnesitelně horko a ona cítila, jak jí hoří tváře.

„Ta schůze v Adelaide byla na poslední chvíli zrušena.“ Pohledem sklouzl na košili, ležící u jejích nohou.

Zvedla ji z podlahy, třesoucími se prsty ji pověsila zpátky na ramínko a vrátila mezi ostatní košile. Teprve pak se k němu otočila. „Moje věci jsou... ještě dole,“ zakoktala. „Nevěděla jsem, kam si je mám dát.“

Jeho tvář, měkce osvětlená slabou lampičkou na strope, byla nečitelná, tajemná. Jasmine slyšela svůj zrychlený dech - měla pocit, že se v tom těsném prostoru brzo zalkne.

„Tady je spousta místa.“ Protáhl se kolem ní a posunul obleky k jedné straně. „Dej si zatím sem, co můžeš. Požádám paní na úklid, aby ti udělala nějaké místo v zásuvkách.“

Zatímco přendával svoje oblečení, využila Jasmine příležitosti k úniku a vyklouzla ven.

Vyšel za ní. „Vadí ti dělit se o šatnu?“

„Ne.“ Kousla se do rtu. „Vadí mi dělit se o postel.“

„To ale manželé obvykle dělají.“ Pobaveně se usmál koutkem úst.

„Ale naše...“ To slovo ani nedokázala vyslovit. „Naše manželství nebude stejné jako normální manželství.“

„Proč by nebylo?"

„Nechci si ještě komplikovat život tím, že bych s tebou spala."

„Poslouchej, drahoušku," opáčil škádlivě, „zkomplikuješ si ho mnohem víc, pokud se mnou spát nebudeš."

„Je to tak... neosobní. Vždyť se skoro neznáme, nic k sobě necítíme."

„To bych netvrdil," prohodil svůdně. „Já k tobě rozhodně něco cítím."

Zmrazila ho pohledem. „Nemůže to být nic jiného než chtíč. Pohrdám tebou."

„Vážně?" Kdesi hluboko v očích mu zajiskřilo.

„Ano." Neoblomně sevřela ústa. „Pohrdám tebou za to, jak jsi zneužil mého omylu a nechal to zajít takhle daleko. Stačilo tvoje slovo, aby ta novinářská smečka šla lovit jinde, ale tys je nechal."

„Přeceňuješ mě. Můj vliv nesahá tak daleko, abych ovládal bulvár. Byli mi v patách, sotva jsem přistál v Perthu, a před hodinou na letišti v Sydney to bylo ještě horší."

„Proč to dělají?"

„Zdá se, že svatba vyhlášeného playboye s dcerou biskupa se dobře prodává. Každý chce urvat exkluzivní materiál. Stačí se podívat na ten mumraj před domem, jestli mi nevěříš."

Jasmine se zamračila a po krátkém váhání popošla k oknu.

„Proboha!" vyhrkla, když se podívala ven. „Tam je snad dvacet novinářů!"

„Já vím," přikývl pesimisticky. „A to už jsem každého z nich osobně vyzval, ať táhne."

Svezla se na pelest postele. „Co budeme dělat?"

Sundal si sako a natáhl se do šatny pro ramínko.

„Do pátku nic. Svatba je umlčí, pak dají pokoj.“ Pohlédl jí vážně do očí. „Věř mi, Jasmine. Po svatbě budeme mít klid.“

Tím si nebyla tak jistá. Ano, hlad po skandálu bude možná na chvíli nasycen. Manželské soužití s sebou však přinese nové problémy - například, jak bude skrývat ty smíšené city, které ke Connorovi chovala? Co bude dělat, až už ji Connor nebude potřebovat, což se dříve nebo později určitě stane?

Seděla na posteli, nervózně si hrála s rukama v klíně a pozorovala Connora, jak si vybaluje kufr. Svalnatý reliéf jeho zad vynikl ještě zřetelněji, když se pro něco sehnul.

Když se otočil, zachytil její uhýbající pohled a triumfálně se usmál. „Vědí vaši, že až do pátku hodláme žít v hříchu?“

Zatvářila se pobouřeně a mimoděk zkřížila nohu přes nohu, jako by tím mohla zastavit vzrušení, rychle se rozlévající ve středu jejího těla.

„Není to tak úplně pravda, že žijeme v hříchu,“ podotkla povzneseně, jako by jí něco takového vůbec nepřišlo na mysl.

„Ne, ale rozhodně ve chtíči,“ usmál se provokativně.

„Nepřeháněj!“ Založila ruce na prsou.

Connor zavřel kufr, hodil ho do rohu šatny a pak se opřel zády o dveře. „Proč máš ze sexu takový strach?“

Přinutila se pohlédnout mu zpříma do očí. „Nemám strach. Jen si pokud možno nevybírám partnery, které nenávidím.“

„Kdybys mě opravdu nenáviděla, bývala bys zařídila, aby nás oddal tvůj otec a připravil si k tomu čtyřicetiminutový projev o sedmi smrtelných hříších, který bych musel celý vyslechnout, než řekneš ano.“

Proti své vůli se usmála.

„Mimochodem, které jsou to hříchy?" zeptal se nevinně.

Začala je mechanicky vypočítávat: „Pýcha, zloba, závist, obžerství, chamtivost a -" Zarazila se před slovem „chtíč" - teprve teď pochopila, jak se nachytala.

„A?" pobídl ji s jiskřičkami vzrušení v očích.

Naštvaně vyskočila a přešla k oknu, Connorův triumfální úsměv v zádech.

„Nemůžu tu zůstat do konce týdne zavřená," vyhrkla. „To bych se zbláznila."

Ucítila za sebou jeho kroky. Zastavil se tak blízko, až cítila jeho teplo. Se zatajeným dechem sledovala, jak roztáhl záclonu, vyhlédl ven a zase ji spustil. Položil jí ruce na ramena a otočil ji k sobě.

„Paparazziové už se skoro rozešli," uklidňoval ji. „Za půl hodiny se setmí, a pak se můžeme jít někam v klidu najíst."

Cítila, že se topí v jeho čokoládových očích. Jeho ruce a prsty jí i přes tričko vypalovaly do kůže cejch - věděla, že ten dotek si její tělo zapamatuje navždy.

Byla naprosto v jeho moci. Jejich stehna se téměř dotýkala a ona cítila žár, který se nekontrolovaně rozléval ve středu jejího těla... Vtom na nočním stolku zazvonil telefon a Jasmine si nebyla jistá, zda cítí úlevu nebo zklamání.

„To je pro tebe."

Rozechvělou rukou si od něj vzala sluchátko. „Haló?"

„Jasmine, tady je Todd. Tvoje matka mi dala tohle číslo. Potřebujeme tě tady v centru - tvoje klientka Annie se po tobě už hodinu shání. Trvá na tom, že s tebou chce mluvit, a děcko řve, jako by ho na nože brali. Casey je nemocná a Rangí má plné ruce práce se dvěma pokusy o sebevraždu v nemocnici. Nemohla bys přijet?"

Pohlédla na Connora a v jeho očích uviděla nečekanou vlnu tepla a porozumění. Sáhla do kapsy pro klíčky od auta.

„Budu tam, co nejrychleji to půjde," slíbila a zavěsila.

Zaparkoval před klinikou a obešel auto, aby jí otevřel.

„Za jak dlouho myslíš, že budeš končit?" zeptal se.

„To nevím."

„Zavolej mi pak, přijedu pro tebe."

„Možná to bude hodně pozdě," odpověděla s pohledem sklopeným kamsi na jeho prsa.

Vzal ji zlehka za bradu a přiměl ji, aby k němu vzhledla: „Jasmine, slib mi, že zavoláš."

Dech se jí zadrhl v hrdle, podařilo se jí však neuhnout před jeho vážným pohledem.

„Dobře, slibuju."

Sklonil se k ní, krátce ji políbil na ústa a pak se beze slov vrátil do auta.

Zůstala stát na chodníku a poslouchala, jak motor jeho auta splynul s hukotem silnice. Dívala se za ním, dokud červená zadní světla nezmizela v dálce. Konečkem prstu se zvědavě dotkla svých úst, ještě brnících od jeho polibku.

Pak s povzdechem vešla do střediska. Connorovu chuť však cítila ještě dlouho, kdykoli si přejela jazykem po rtech.

Když Jasmine vešla do své malé přijímací kanceláře, seděla Annie Tullochová na židli se svým batoletem na klíně. Děcko teď spalo, pod očima se mu však ještě leskly cestičky po slzách. Z uštvaneého pohledu v tváři mladé matky bylo jasné, že nepřišla pro nic za nic.

„Nefetuju, pokud by tě to zajímalo," oznámila, ještě než se za Jasmine zavřely dveře.

Jasmine si přitáhla židli ke stolu a když si sedla, povzbudivě poklepala Annii po předloktí.

„To mě ani nenapadlo. Víím, jak se kvůli Jakeovi snažíš. Jde ti to tak dobře, že jsem na tebe pyšná.“

V očích ženy se zaleskly slzy. Sklonila hlavu k dítěti a zabořila tvář do jeho tmavých kudrlin.

„Wadea pustí z vězení,“ vzlykla. „A on si pro nás přijde, já to víím.“

Jasmine se ztěžka nadechla. Trestní rejstřík Wadea Everta obsahoval už tři záznamy o domácím násilí a bylo jasné, že ten čtvrtý je jen otázka času.

„A co útulek pro ženy?“ zeptala se. „Tam bys měla pár dnů klid, a my bychom zatím zjistili, co má Wade za lubem.“

„Tam jsem byla,“ vypravila ze sebe Annie ztěžka. „Mají úplně narváno. Ani místo na spaní na zemi už není.“

Jasmine zamyšleně sevřela rty a zvažovala možnosti. „A azyly v jiných částech města?“ Sáhla po telefonu. „Pár jich obvolám a něco vám najdu.“

Už při vytáčení však tušila, že je to marné. Azylových domů byl chronický nedostatek. Státní rozpočet byl skoupý a na lidech jako Annie a Jake nikomu nezáleželo. Annie za sebou měla užívání drog a tmavá kůže jí v životě nepomáhala. V Jasmine vřela krev, i když řešit podobné sociální nespravedlnosti byla její práce.

Asi po osmi telefonátech znechuceně položila sluchátko a začala bubnovat prsty o stůl. Pak dostala nápad, popadla telefon a rychle vytočila další číslo.

Telefon vyzváněl nekonečně dlouho, než ho konečně někdo zvedl.

„Tatí?“

„To jsi ty, Jasmine?“ Hlas jejího otce nezněl potěšeně.

„Můžu ti zavolat zpátky? Jsme uprostřed modlitebního shromáždění. Asi za půl hodiny skončíme.“

Zaskřípala zuby.

„Nemusíš, není to tak důležité.“

Zavěsila a pohlédla na vyčerpanou matku s dítětem.

„Počkáš okamžik?“ omluvila se a vstala. „Potřebuju vyřídit jeden soukromý hovor, nebude to trvat dlouho.“

Annie přikývla a schoulila se na židli se svým batoletem v náručí. Z jejího hubeného, kostnatého těla číselná únava.

Jasmine odešla do hlavní kanceláře a z linky vytočila Connorovo číslo.

Zvedl telefon po druhém zazvonění.

„To už jsi skončila?“

Napadlo ji, že jeho hlas zní odporně svěže a optimisticky na to, kolik je hodin. Pak si ale uvědomila, že není divu, když nejspíš relaxuje s nohama na stole, v jedné ruce míchaný drink a v druhé ovladač televize, zatímco ona se prodírá touhle sociální noční můrou.

„Ne, spíš to vypadá na dlouhou noční směnu.“

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptal se.

„To asi těžko, ledaže bys věděl o bezpečném útočišti pro ženu s batoletem na několik dní,“ povzdechla si.

„Ubytovny jsou obsazené?“

„Narvané k prasknutí.“

„A co nějaký hotel?“

„Moje klientka má sotva na pleny pro dítě, natož na hotel.“

„A azylový dům pro matky s dětmi?“ navrhl.

„Obvolala jsem všechny široko daleko, ale mají plno od sklepa až na půdu.“

Nastala odmlka. Jasmine se najednou zastyděla, že ho obtěžuje se svými pracovními problémy, z nějakého dů-

vodu jí však dělalo dobře, když mohla aspoň slyšet jeho hlas - hluboký, zvukný a uklidňující.

„Nech to na mně," vytrhl ji z myšlenek. „Ozvu se ti asi za půl hodinky, platí?"

„Nemusíš nic dělat," odpověděla. „To je přece moje starost, ne tvoje."

„Tak proč jsi volala?"

„Já..."

Její rozpačité zaváhání mu bylo dostatečně jasnou odpovědí.

„No tak přiznej, žes mě potřebovala."

Byl blíž pravdě, než si myslel, ačkoli to vehementně popřela.

„Nepotřebuju tě, zvládnu to sama. Jen jsem chtěla, aby sis nedělal starosti, kde jsem tak dlouho."

Slyšela, jak se na druhém konci linky pobaveně zasmál.

„Opravdu!" Měla na sebe vztek.

„Já vím, opravdu."

„Dobře, tak ahoj, musím jít. Mám moc práce, tak nevolej. A dneska se už nevrátím."

„Platí."

Zastavila se prstem milimetr nad tlačítkem, kterým chtěla hovor ukončit. „Takže... tobě to nevadí, že nebudu v noci doma?"

„Proč by mi to mělo vadit, zlatíčko?" Jeho sexy sameťový tón ji příjemně rozechvěl. „Už za pár dnů tě budu mít vedle sebe v posteli každou noc, takže můžu ještě chvilku počkat. A když to vydržím já, vydržíš to ty taky."

„Takhle jsem to nemyslela!"

Zhluboka, zvukně se rozesmál. „Já myslel, že biskupova dcera nikdy nelže!"

„Táhni do horoucích pekel!"

„Už jsem na nejlepší cestě, to mi aspoň řekl tvůj otec," řekl a se smíchem zavěšil.

Chvilí zuřivě zírala na telefon a bojovala s náhlým impulzem znovu mu zavolat, jen aby měla poslední slovo, ale zvuky z vedlejší místnosti jí připomněly, že má momentálně důležitější povinnosti.

„Našla jsi něco?" zeptala se Annie s nadějí v hlase, sotva se Jasmine vrátila.

„Ještě ne." Rozevřela náruč, aby si vzala chlapce, který se mezitím začal vrtět a kňourat. „Ale už se na tom pracuje."

Batole přestalo naříkat, sotva ho Jasmine vzala do náruče a posadila se s ním na kraj stolu. Vonělo jako všechny děti a jako všechny děti se zájmem sevřelo v pěstičce pramen jejích kadeří a zatahalo ji.

„Annie, zkoušela jsi volat matce?"

Její tvář ztuhla. „K čemu by to bylo? Dala mě do ústa, když mi byli čtyři roky. Co je to za matku?"

„Vím, jak ti je, zvlášť když máš teď sama mateřské povinnosti. Ale ani tehdy to pro svobodnou matku nemohlo být jednoduché."

„Ne, je to opravdu těžké," řekla Annie zdrceně.

„Tvoje matka dělala, co bylo v jejích silách. Nemůžeš jí mít za zlé, že to nezvládla."

„Já už si nějak poradím," vzdychla Annie o něco odhodlaněji. „Musela jsem se o sebe postarat od čtrnácti let."

Jasmine se sevřelo srdce soucitem. Annie byla jedním z nejsmutnějších případů, jaký znala. Pokaždé, když se vyšplhala o pár políček výš z té mizérie, něco ji zase strhlo dolů.

Todd Jasmine varoval, aby si to nebrala tak osobně. Prý si musí udržet profesionální odstup. Něco na Annii ji

však už od začátku dojímalo. Snad to byla její křehkost. I jiní mladí lidé z ulice měli podobné tragické příběhy, ale osud Annie se jí zvlášť dotýkal.

Jake Jasmine znovu zatahal na vlasy a říhl si. „No ne, mladý muži," polechtala ho po bradičce. „To není pěkné, takhle se chovat k dámě."

„To tedy není," ozval se ode dveří známý hlas.

Jasmine se prudce otočila a spatřila Connora, který držel v jedné ruce papírovou tašku z rychlého občerstvení a v druhé podnos s několika kelímky, ze kterých se kouřilo.

„Dá si někdo kávu?" zeptal se a vešel.

Podle toho, jak Annie ulpěla pohledem na tašce, bylo jasné, že od jejího posledního jídla už uplynula dlouhá doba.

„Pro toho prcka jsem vzal kuřecí medailonky," poznamenal. Vyndal malou krabičku a podal ji Jasmine, pak se obrátil k Annie. „Já jsem Connor, Jasminein snoubenec."

Annie vykulila oči a pohlédla na ni.

„Ty se budeš vdávat?"

Než odpověděla, dala Jakeovi kousek masa do pusinky. „Ano... v pátek."

„Já myslela, že na manželství nevěříš?" podivila se Annie a dala si do pusy několik hranolků.

„Nedávno změnila názor, vid', drahoušku?" usmál se Connor.

Jasmine ho zchladila pohledem a podala Jakeovi další medailonek.

„Mimoходом, podařilo se mi pro vás najít střechu nad hlavou," pokračoval Connor.

„Vážně?" vykřikly Jasmine s Annie unisono.

„Co se týče bezpečí, tohle útočiště bude jedním z nejbezpečnějších. Ta dáma, co ho provozuje - Beryl Hoppe-

rová - pomáhá lidem v nouzi už dvacet let. A nenechte se zmást bílými vlasy a babičkovskými brýlemi. Má černý pás ve všech známých bojových uměních."

„Nevím, jak vám mám poděkovat," usmála se Annie nesměle.

„Kde ta paní bydlí?" zeptala se Jasmine.

„V Blue Mountains." Pohlédl na hodinky. „Za chvíli by měla dorazit. Měl jsem to štěstí, že se mi ji podařilo zastihnout na návštěvě u přítelkyně v Sydney."

„Musím ještě vyřídit nějaké formality," poznamenala Jasmine.

Connor od ní vzal batole, které k němu vztahovalo ručičky.

„Konej svoje povinnosti, a my tu s mrnětem zatím zvládneme ty hranolky."

Jasmine sáhla po telefonu a snažila se přitom nemyslet na to, jak dobře to Connor umí s dětmi.

Za chvíli do kanceláře vešel Todd, který oznámil, že Beryl Hopperová přijela. Ta si za pár minut odvedla An-nii i s Jakem s sebou jako kvočna kuřata.

Jasmine stála vedle Connora na chodníku a dívala se za autem, které po několika zlověstných zaškytáních přece jen nastartovalo a zmizelo v proudu dopravy.

Ucítila na sobě jeho pohled, který ji přinutil se k němu otočit. Jeho tvář matně osvětlovala žlutavá pouliční lampa.

„Díky za pomoc."

„To nic nebylo."

Tázavě se mu zadívala do očí.

„Odkud znáš Beryl Hopperovou?"

„Byla to matčina kamarádka," řekl a jeho oči zjihly. „Celý život mě zpovzdálí sleduje a hlídá, aby moje výstřelky nepřekročily meze."

„Tak to má tedy co na práci," zasmála se Jasmine suše.

Chvíli se na ni dlouze, vážně díval.

„Vypadáš unaveně."

S povzdechem přikývla. „Taky se tak cítím."

„Tak pojďme." Vzal ji kolem ramen a druhou rukou sáhl do kapsy pro klíčky od auta. „Měla jsi být už dávno v posteli."

S hrůzou pomyslela na to, ve které posteli asi bude spát, neměla však energii na to, aby o tom s ním začala debatovat.

Opřela hlavu o kožené sedadlo a snažila se nemyslet na Connorovy silné ruce, ve kterých držel volant, a na to, že se jejich stehna téměř dotýkala.

Za pár minut zaparkoval před domem a cestou ke dveřím ji vzal kolem ramen. Nebránila se jeho povzbudivému objetí, i když jí cosi říkalo, že by měla.

„Něco k pití?" zeptal se, když si v hale svlékl sako.

„Ne, chci jít spát."

Unaveně zamířila rovnou na schody.

„Tak jdi. Já budu v pokoji pro hosty, kdybys něco potřebovala."

Oddechla si úlevou. Byla už v půli schodiště, když se za ní ozval jeho zvukný hlas. „Jasmine?"

Zastavila se. „Co je?"

Zdálo se, jako by chtěl něco říct, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. „Ale... nic. Dobrou noc."

Jakmile se v ložnici uložila do jeho obrovské postele, rychle se na ni snesly závoje spánku. Ještě než se do něj ponořila, ji však zaplavily představy, jaké by to bylo, kdyby teď Connor ležel vedle ní, kdyby se mohla schoulit v jeho náruči, kdyby se jejich nohy propletly a na ústech by ucítila jeho horké rty.

Když se ráno vzbudila, našla v kuchyni narychlo naškrábaný vzkaz, že musel odcestovat kvůli nějaké záležitosti v pobočce v Brisbane, ale svatbu určitě stihne.

Sakra! Musel zmizet, zrovna když se rozhodla, že ho potřebuje!

ŠESTÁ KAPITOLA

Jasmine ještě nikdy nezažila svatbu, které by nevěvodila majestátní, bíle oděná postava jejího otce, jehož hlas se s ozvěnou rozléhal katedrálou. Teprve tu svoji.

V oddávací síni magistrátu nebylo dost místa na biskupa, natož na ozvěnu, a obřad byl stručný a neosobní.

Nevadilo jí to. Nebyla romantická, která by od dětství snila o tom, jak jednou vystoupí z kočáru nastrojená jako šlehačkový dort a půjde k oltáři.

Naopak; aby dostála pověsti rodinné běhny, vzala si řvavě červené minišaty, a báječně se přitom bavila.

Teprve když se setkala s rozrušeným pohledem ženicha, na kterého její svatební šaty zapůsobily jako červený hadr na býka, nebyla si už svou volbou tolik jistá.

Předešlou noc, když se měl vrátit z té služební cesty, nestrávila v jeho domě. Nechala mu vzkaz, že se loučí se svobodou ve společnosti přátel. Ve skutečnosti strávila noc v laciném hotelu, kde si oslazovala život čokoládou a planými útechami, že je ještě stále čas svatbu zrušit.

Ale neudělala to, i když nechápala proč.

Když dal oddávající pokyn, aby se políbili, neskončilo to formálním polibkem na zpečetění smlouvy. Connorovy horké rty jako by jí chtěly připomenout, že se právě vydala do rukou muže, který ji nehodlá nechat ležet ladem.

Před radnicí je obklopil hlouček fotografů. Jasmine sklopila hlavu a škobrtala na vysokých podpatcích za Connorem, který ji vedl za ruku. Ještě když startoval auto, tiskly se k okénkům objektivy a spouště cvakaly jako o závod.

Dlouho jeli mlčky. Teprve když vybředli z dopravní špičky v centru, Connor zavrčel: „Doufám, že máš pro tu exhibici nějaké dobré vysvětlení.“

„Nejsem povinná ti nic vysvětlovat,“ odsekla.

Umně se vyhnul řidiči, couvajícímu do místa na parkování. „A co řekneš vašim, až zítra v novinách uvidí velký červený flek, a když si vezmou brýle, zjistí, že je to jejich dcera, převlečená za štetku?“

Na to opravdu nepomyslela a ani myslet nechtěla. „Nemám bohatý šatník. Věř nevěř, tohle jsou moje nejlepší šaty.“

„Ty jsi neuvěřitelná - proč jsi něco neřekla? Můžu si dovolit svou ženu živit a šatit.“

„Myslela jsem, že ti jde spíš o to mě svléknout,“ odsekla.

Zastavili právě na semaforu a on se k ní otočil. „Víš, že jsi dost protivná a tvrdohlavá ženská?“

Založila ruce na prsou a vítězoslavně se ušklíbala: „Škoda, že to zjistil až deset minut po svatbě.“

Jeho smích prolomil napětí. „To jsem teda smolař.“

„Tak proč sis to pořádně nerozmyslel?“ Pohlédla na něj a její výraz ztvárněl.

„Co já vím.“ Pokrčil rameny. „Ale jak si kdo ustele, tak si lehne, a co jsme si nadrobili, to si taky sníme.“

Jeho škádlivý, svůdný hlas ji polechtal po těle, a když se k ní otočil, v jeho očích hrály vyzývavé jiskřičky.

K jejímu překvapení však nezahnul do jejich čtvrti, ale pokračoval na dálnici vedoucí na jih.

Tázavě se k němu obrátila.

„Kam to jedeme?“

„Musím ti něco ukázat," odpověděl. „Maria ti sbalila nějaké věci na víkend."

Nevěděla, jestli ji víc rozzuřilo, že nechal hospodyní, kterou ještě ani neznala, hrabat se v jejích věcech, nebo proto, že jí neřekl ani slovo a prostě ji unesl.

„Maria dochází dvakrát za týden," řekl, než stihla spustit lavinu výčitek. „S angličtinou je na štíru, ale stačí na to, aby mi vynadala, že nechávám mokré ručníky na zemi."

Krátce se na ni usmál, ale ona se zarytě mračila.

„Mohla jsem si zabalit sama. Nemám ráda, když se mi někdo přehrabuje v oblečení."

„Nemáš moc oblečení na přehrabování ani na nošení," poznamenal suše. „Ale až se vrátíme do města, postarám se, aby se to změnilo."

„Jestli si myslíš, že si mně koupíš za hadříky, tak se pleť," odsekla nabroušeně.

„Proč bych si tě kupoval, když už jsi moje?" zasmál se. „Jen chci, aby se moje manželka slušně oblékala. Proč chodíš jako trhan? Abys předvedla, že jsi úplně jiná než tvoje rodina?"

Jasmine ztuhla. „Nesmysl. Ale nebudu vyhazovat peníze za předražené oblečení, když je na ulici tolik lidí, co nemají na jídlo ani střechu nad hlavou."

„Kdyby ti lidé vyhazovali míň peněz za drogy a alkohol, možná by měli i na jídlo, i na střechu nad hlavou."

Zmrazila ho pohledem. „Ty tvoje buržoutské předsudky! Ještě ti visí od pusy stříbrná lžička na kasičku."

„Ty si dávej pozor na svoji pusu..." varoval ji.

„Z lidí jako ty je mi na nic," pokračovala znechuceně. „V životě sis nemusel dělat starosti o to, co budeš jíst,

a koukáš se shora na lidi, kteří nedostali od života nic, dokonce ani rodiče, kteří by je milovali -"

Zarazila se, jako když utne. Connor vyrůstal bez rodičů od svých čtyř let, a i když nikdy nehladověl, jistě byly jiné věci, kterých měl v dětství nedostatek.

„Promiň," zamumlala. „Nemyslela jsem to tak."

„Zapomeň na to," řekl hostejně. „Mně je to jedno."

Šlápnul na pedál a předjel čtyři auta najednou. Jasmine na něj potají pohlédla. Z jeho nepřístupného profilu nedokázala nic vyčíst. Všimla si ale, jak křečovitě svírá volant.

Zkroušeně se choulila na sedadle a přemýšlela, jestli se má ještě omlouvat. Byla od Connora zvyklá na škádlení a provokace, ale ne na tichou zlost. Zнала ho tak málo! Přála si, aby se Sam vrátila z líbánek a pomohla jí od Finna něco zjistit. Jeho nevlastní bratr o něm přece musel něco vědět?

Po další půlhodině jízdy v tichu začala tušit cíl jejich cesty - mířili na Pelican Head. Přejeli odbočku k domku matčiny přítelkyně a dojeli až na konec silnice k velkému viktoriánskému domu. Jasmine kdysi prošla přilehlým pozemkem; dům vypadal, jako by v něm strašilo. Matná okna jí vždy připadala jako oči, které přísně sledují vešlece. V životě by ji nenapadlo, že jednou přijede až ke dveřím a vystoupí z auta se svým novým manželem!

„Vyložím věci," oznámil Connor. „Nechceš se tu zatím trochu rozhlédnout?"

Jak vycítil, že zrovna chce být sama? Znal ji snad lépe, než ona jeho?

„Proč ne," zamumlala. Se sklopenýma očima se přezula z bot na podpatku do rovných sandálů.

Vyndal z kufru zavazadla a vydal se k domu, zatímco

ona zůstala stát venku a zhluboka se nadechla svěžího večerního vzduchu. Slunce právě zapadalo za vzrostlé gumovníky a jeho paprsky pozlacovaly ozdobné kované mříže verandy.

Otočila se zády k domu a vydala se směrem k potoku, zastíněnému mohutnými duby. Jejich listů ševalilo v lehkém větříku a voda v potůčku zurčela přes kamení.

Sehnula se, aby pohladila sametové polštáře mechu, který se v převisích klenul nad vodním korytem, a nenasytně se nadechla vlahé vůně země, která z ní smývala městskou únavu.

Tak takhle tedy začínalo její manželství!

Narovnala se a nepřítomně otočila prstenem na levé ruce. Jestlipak ho bude nosit dost dlouho na to, aby jí zanechal na prstu proužek?

Když se vracela bušem zpátky k domu, byla už skoro tma.

Connor mezitím rozsvítil a jantarové světlo v oknech starý dům trochu rozveselilo. Jako by celá ta léta čekal na někoho, kdo mu vdechne život. Kdykoli dřív procházela kolem, připadala si jako nevítaný host - jako by ji zevnitř někdo nepřátelsky sledoval. Teď ale zlé kouzlo pominulo a dům byl jenom dům, ubohá zanedbaná barabizna uprostřed zapadáková.

Ztracená v myšlenkách sáhla po klice, a když se před ní dveře náhle otevřely, málem leknutím spadla ze schodů.

„Copak? Neměl bych tě náhodou přenést přes práh?“ V Connorových očích žhnuly jiskřičky vzrušení.

Uhasila je pohledem jako proudem studené vody. „A neměl bys mě především milovat a cítit, až dokud nás smrt nerozdělí? Nebo ke mně aspoň něco cítit?“

Jeho ruka sklouzla dolů po rámu dveří. V očích měl nečitelný, nepřístupný výraz.

„Není tak důležité, co k tobě cítím já, ale co vůči sobě cítíš ty sama.“

Chvilí na něj němě zírala. Pak zaútočila sarkastickou poznámkou: „Bohužel jsi můj manžel, ne můj psycho-terapeut.“

„V tom případě mi nic nebrání přenést tě přes ten práh,“ opáčil. Než se zmohla na slovo, odnesl ji v náruči do domu.

„Pusť mě! Polož mě!“ zaječela a zazmítala se.

„Tady ještě ne, miláčku...” usmál se triumfálně a sevřel ji ještě pevněji. „A přestaň sebou házet, nebo mi upadneš.“

„Já nechci -“

Její protesty náhle umlčela jeho hebká, horká ústa.

Tělo ji přestalo poslouchat a poddajně zvláčnělo v jeho náruči. Bylo marné bojovat s touhou, kterou v ní roznítil jeho polibek. Bylo to, jako kdyby škrtl sirkou ve vysušeném buši. Požár touhy přeskočil na celou její bytost a doteky Connorových zkušených rtů ji rozechvívaly do konečků prstů. Srdce jí tlouklo jako splašené, a když Connor špičkou jazyka vklouzl do jejích úst, podlomila se jí kolena.

Chtěla ho celého, nenasytná touha ji sžírala a spalovala. Křečovitě ho svírala kolem šíje, jako by se bála, že jinak utone v rozbouřeném moři. Zdálo se ale, že Connor ztrácí kontrolu stejně jako ona.

Nakonec ji neochotně, zadýchaně postavil na zem, ona k němu však i dál vláčně lnula, jako by byli nerozdělitelní. V měkkém, roztaveném středu svého těla ucítila tvrdý náraz jeho vzrušení - pevný důkaz jeho touhy.

Když se odpoutal od jejích nenasytných rtů, Jasmine

omámeně otevřela oči a setkala se s jeho pohledem. V jejích temných hlubinách ležela nevyřešená otázka.

Odrhla se od něj, protože jinak se nemohla volně nadechnout - dokud byla v magické moci jeho dlaní, její myšlenky uháněly stejně rychle a splašeně jako její tep. A ona se mu přece nemohla poddat - vždyť k ní nic opravdového necítil, jen si s ní hrál, protože zrovna neměl lepší program na víkend!

Otočila se k němu zády a rozhlédla se po místnosti, protože jeho nevyzpytatelný úsměv nemohla vydržet.

„Jaké máš s tím domem úmysly?“ zeptala se a přejela rukou po oprýskané malbě, jako by byli uprostřed prohlídky domu a nic výjimečného se nestalo.

„Doufal jsem, že mi pomůžeš něco vymyslet.“

Ohlédla se přes rameno. „Jako bytový architekt jsem naprostý amatér.“

„Ale znáš dům.“

Obrátila se k němu a zvedla obočí.

„Jsem tu dnes poprvé.“

„To nejsi moc dobrá sousedka,“ odpověděl.

„Já si sem jezdím od lidí odpočinout. A o bývalém majiteli se říkalo, že je samotář.“

„To jsi nebyla ani trochu zvědavá?“

„Na co?“ Udiveně na něj pohlédla. „Kromě toho, na rozdíl od tebe respektuju cizí soukromí.“

„Musela sis přece aspoň někdy položit otázku, kdo asi tu bydlí. Ženské jsou zvědavé od přírody.“

Byl nepříjemně blízko pravdě, protože ona si na svých výletech skutečně často lámala hlavu, kdo je asi její neznámý soused. Neměla ale odvahu po tom pátrat. Několikrát prošla přilehlým pozemkem na cestě k potoku, ale za přivřenými žaluziemi v oknech nezaznamenala žádný pohyb.

„Vím jen, že bývalý majitel si nedělal těžkou hlavu s údržbou," poznamenala suše a kývla hlavou k oprýskané zdi.

„Ano, je to tu trochu zanedbané, ale to je zároveň výzva." Popošel ke knihovně, ve které se jeden přes druhý povalovaly zaprášené svazky knih. Vytáhl *Tess z d'Urbervillů* od Thomase Hardyho a sfoukl z ohmataných desek obláček prachu. „Zdálo se mi prostě, že ten dům si zaslouží údržbu a stejně jako ty jsem potřeboval samotu."

Pohlédla na něj přes celou místnost a jejich oči se setkaly na několik dlouhých vteřin. Proběhlo mezi nimi co si, co by si slovy nedokázali říct.

Uvědomila si, že neví nic o jeho pracovních dnech, o tom, jakému stresu musí čelit. Mohla si o něm vytvořit jen mozaikovitý obraz, složený ze střípků toho, co se dozvěděla od Finna nebo z novin. Bylo bizarní být manželkou člověka, který pro ni byl - až na těch několik ne skutečně skutečných polibků - stejně smyšlenou postavou, jako by byl z románu.

„Máš rád svoji práci?" řekla nonšalantně, jako by šlo pouze o zdvořilý zájem.

Položil starou knihu a otřel si zaprášené ruce.

„Je jako každá jiná práce - dělám ji, abych se uživil."

„Člověk může mít i jinou motivaci," opáčila.

„A co ty?" zeptal se. „Nemáš někdy chuť odejít z centra a najít si práci se snesitelnější pracovní dobou?"

„Ne." Její odhodlaný tón nesnesl námitky.

Zahleděl se jí do tváře. „Ty potřebuješ být nepostradatelná, uhodl jsem to? To kvůli tomu se dřeš jako kůň za almužnu."

„Do toho ti nic není." Uhnula před jeho pronikavým pohledem, vytáhla z knihovny svazek Miltonových básní a prolistovala zažloutlé stránky.

„Proč jsi koupil ten dům?" zeptala se, aniž by se k němu otočila. Zaklapla knihu a vrátila ji do knihovny.

Pokrčil rameny. „Asi mě přitahuje tajemno."

Právě v tom okamžiku světla zablikala jako plamen svíčky ve větru.

Jasmine přeběhlo po zádech slaboučké zamrazení.

„Máš strach?" Usmál se koutkem úst.

„Samozřejmě že ne," opáčila nakvašeně a hodila hlavou.

V dálce zahřmělo a ona sebou trhla.

Usmál se naplno. „Vypadá to na pořádnou bouřku." Se zájmem se jí zadíval do tváře, ve které se zmítaly protichůdné emoce. „Neboj se, já tě ochráním."

Nebála se bouřky - strach měla z něho, svého galantního ochránce. Určitě to poznal, když k ní přistoupil o krůček blíž a viděl její oči, otevřené dokořán.

Když se zlehka hřbetem ruky dotkl její tváře, zatajila dech.

„Neboj se, Jasmine." Jeho hlas ji obaloval tak měkce, jako by ji Connor zahaloval do sametového pláště.

„Já se... nebojím." Zajíkla se. „Jen nemám ráda bouřky."

„Co ti vadí víc? Hromy, nebo blesky?"

„Vadí mi, jak jsou nepředvídatelné." Ztěžka polkla. „Nikdy nevíš, kdy přijde další zahřmění. Vždycky se zdá, že je to daleko, a najednou se to na tebe všechno řítí."

„Není to trochu, jako když se člověk zamiluje?" Poohlédl jí dlouze do očí.

„To nevím. Ale stejně - co ty víš o lásce? Playboy jako ty si přece drží lásku od těla."

Vyvolala tím další z jeho typických úsměvů. „I playboy se může zamilovat," prohlásil nezvykle tiše. „A může to být nečekané, stejně jako bouřka."

Jeho upřený pohled ji znervózňoval. Zadívala se do země, jako by hledala cosi důležitého v letokruzích na prknech v podlaze.

„Kolikrát ses už v životě zamiloval?“ nadhodila lhostejně.

„Ne tolikrát, abych byl přes lásku odborník,“ odpověděl.

„A co ty?“ zeptal se náhle do napjatého ticha.

Chystala se mu odpovědět nějakou opatrnou, pečlivě formulovanou frází, ale v tom se ozval ohlušující úder hromu a místnost ozářil přízračný záblesk. Celá se přikrčila a vzápětí se k němu vrhla, jako by šlo o život. Objal ji a ona se skryla v jeho náruči. Zatímco nad jejich hlavami zuřilo peklo, jeho tělo bylo pevnost, která jí poskytovala ochranu. Světlo lamp zakomíhalo a vzápětí zhasly docela.

Oblohu rozerval další blesk a ona pevně zavřela oči.

„To nic,“ konejšil ji. „Za chvíli to přejde.“

„Je taková tma,“ zamumlala, tvář přitisknutou na jeho prsa.

Ucítila vibrace jeho smíchu.

„To teda je, když vypnula elektrika.“

„Máš baterku?“ Tázavě k němu vzhledla.

Jeho oči byly ještě temnější než houstnoucí šero v pokoji a ona nedokázala uhnout před jejich vážným, pronikavým pohledem. Najednou každou buňkou těla vnímala jeho blízkost, jeho teplou kůži, oporu jeho pevné, mohutné hrudi. Byli úplně sami, až na ten velký, starý dům, kde z každého kouta číšely čísi vzpomínky a prožité životy. Ještě nikdy s nikým neprožila tak intimní okamžik.

„Ne, nemám baterku,“ odpověděl.

„A svíčku?“ Vzhledla k jeho tváři, zastřené stíny.

Zakroutil hlavou.

„Rozdělám ale oheň - dřevo v krbu už jsem připravil a sirky našťestí máme.“

Hlasitě si oddechla. „Díkybohu. Už jsem si myslela, že je to vážné.“

„Ale ono *je* to vážné," řekl po neskutečně tiché odmlce.

„Jak vážné?" Nechápatě k němu vzhlédla.

„Takhle," odpověděl a sklonil se k jejím rtům.

SEDMÁ KAPITOLA

Místnost ozářil další přízračný, neonový záblesk. Tentokrát si však zaburácení hromu ani nevšimla. Connorovy rty, které divoce a zároveň něžně dobývaly její ústa, vymazaly vnější svět z její mysli. Ochotně se otevírala jeho svůdnému laskání, a když zajel jazykem do horké, vlhké jeskyňky jejích úst, zajíkla se slastí.

Oba je unášel proud touhy, rozbouřená řeka, ve které se tiskli jeden ke druhému. Jasmine proti své vůli cítila, jak se mění v neznámou, divokou ženu, která dosud dřímala někde v jejím nitru. Její prsty samy od sebe vjely do Connorových tmavých kadeří a z hrdla se jí vydral přidušený výkřik touhy. Když pokryl její hrdlo dráždivými polibky, zakousla se do jeho ušního lalůčku. Mlhavě tušila, že se řítí do propasti zkázy, už však neměla sílu couvnout. Uslyšela, jak jí Connor rozepíná zip na zádech, a ochotně vyklouzla z šatů. Stanula před ním jen v prádle, i skrze tmou však na sobě cítila jeho spalující pohled.

„Rozdělám oheň," zašeptal zadýchaně.

Už nyní ji spaloval požár, který v ní Connor rozdmýchal, nic ale neřekla. Slyšela, jak na krbové římse hledá zápalky.

Bouře mezitím pomalu utichala, hřmění mizelo v dálce, a škrtnutí sirky se hlasitě rozlehlo místností. Poskaku-

jící plamínek vrhl na jeho tvář teplou, tajuplnou záři. Sklonil se ke krbu, oheň přeskočil na připravené větvičky a vzápětí rozzářil celý pokoj. To jí však bohužel připomnělo, že za své skautské dovednosti Connor nepochybně vděčí tomu, že už tyto romantické rekvizity připravoval pro stovky žen.

Chtěl ji znova obejmout, ale ona byla rychlejší a uhnula za starý gauč. Oheň ho teď ozařoval zezadu a jeho temná postava se před ní tyčila jako mohutný, nadpozemský přízrak. Jeho žhoucí oči ji přejížděly od hlavy až k patě.

„Není ti chladno, Jasmine?“ nadhodil škádlivě.

Zpřímá na něj pohlédla. „Neberu antikoncepci.“

„Mám kondom.“

„Jen jeden?“ Sarkasticky zvedla obočí.

„Připravil jsem se předem.“ Lesk v jeho očích ji děsil.

„To věřím,“ odsekla a kývla hlavou. „Určitě jich s sebou nosíš tucty, nejrůznější barvy a příchutě.“

„Vždycky se snažím potěšit ženu,“ pokrčil nonšalantně rameny.

Odtrhla se od jeho očí a nervózně obešla gauč, on jí však byl v patách.

„Přestal bys mě laskavě stopovat jako nějaká hladová šelma?“ osopila se na něj. Děsila se toho, co by se stalo, kdyby se znovu octla v jeho blízkosti, kdyby se znovu poddala jeho objetí. Pak už by nebyla cesta zpět. Proto se ukryla za stěnou chladného hněvu. „Nech mě být, Connore, nebo budu křičet.“

„Mmm, tak ty ráda křičíš...” odvětil svůdným, pobaveným tónem, a ona si uvědomila, jaký z jejích slov udělal dvojsmysl.

Založila ruce na prsou a cítila, jak rudne až po kořínky vlasů. Pohledem mimoděk zabloudila ke svým šatům, pohozeným na druhé straně gauče.

Jako by jí četl myšlenky, zvedl je do výšky. „Chceš je?“

Naštvaně sevřela rty. „Je mi chladno.“

„Támhle praská krásný ohýnek.“ Ukázal přes rameno ke krbu.

Ignorovala jeho provokace.

„Dej sem ty šaty!“ poručila.

„Tak si pro ně pojď.“

Jejich oči se střetly jako dvě nabroušené zbraně. Prudce se nadechla a rázným krokem obešla gauč, aby mu šaty vytrhla z ruky. Otočila se k němu zády a oblékla se tak důstojně, jak jí její roztřesené prsty dovolovaly. Když se k němu znovu obrátila, z očí jí létaly jiskry vzdoru.

„Jestli sis myslel, že mě sem odtáhneš a uděláš si ze mě erotickou hračku na jeden víkend, tak ses setsakramentsky spletl.“

„To by mě v životě nenapadlo.“ Jeho hlas byl nevinnost sama.

Pak se zahleděl do plamenů, neúnavně tančících v krbu. „Nemusíš se bát, že po tobě najednou skočím a vezmu si tě násilím, Jasmine. To není můj styl.“

„Ne.“ Křečovitě sevřela ruce. „Ty mě spíš *zaskočíš*, až to budu nejmíní čekat, a využiješ okamžiku, vid?“

Se zájmem se na ni ohlédl přes rameno.

„Takže přiznáváš, že jsi v pokušení? Nechat mě, abych využil okamžiku?“

„Ne!“ zaprotetovala až příliš vehementně, než aby to bylo přesvědčivé. „Nejsem v pokušení ani na okamžik.“

V jeho tváři se mihotaly stíny. Dobře však viděla, že jí nevěří.

„Nezajímá mě náhodná, nezávazná známost,“ dodala o něco mírněji, když neodpovídal.

„To se o naší známosti dá těžko říct, když jsme manželé.“

„Ty se tou fraškou báječně bavíš, nemám pravdu?“

„Fraškou? No, musím přiznat, že tu jsou určité prvky komedie..."

„Komedie?" vyjekla. „Ty myslíš, že je to legrace, být uvězněná v tomhle strašidelném mauzoleu na celý víkend?"

Kdesi v domě zaskřípalo, jako by na protest. Zachvěla se.

„Myslel jsem, že na strašidla nevěříš. Je to jen starý, zanedbaný dům, Jasmine, a až mu dáme trochu lásky, uvidíš, jak rozkvete."

Jiskřičky příslibu v jeho očích ji znervózňovaly, a tak se otočila stranou, jako by ji velice zajímal nejbližší kus nábytku. Byl to překrásně vyřezávaný, starožitný psací stůl, který byl v porovnání s ostatním nábytkem v překvapivě dobrém stavu.

„Pěkný kousek," ozval se Connor zpoza ní. „Koupil jsem ho před pár dní v aukci."

Musela obdivovat jeho dobrý vkus, ale neřekla to nahlas.

„Koupil jsem ještě pár věcí, které přivezou v úterý."

Zaskočeně se k němu otočila. „Ty tu chceš zůstat do úterka?"

„Na líbánky je to trochu krátké, ale určitě budeme potřebovat víc než dvě noci, abychom se poznali, nemyslíš?"

„Jsme každý z jiné planety, takže kdybych měla zájem tě vůbec lépe poznat, nestačilo by ani sto let," opáčila a rozčileně se protáhla kolem něj, aby se mohla zahřát u krbu.

„Až pojíme ze stromu poznání, budeš moc ráda, žes mě poznala," oponoval škádlivým, svůdně sebejistým tónem.

„Z žádného stromu poznání s tebou jíst nebudu," odmítla jeho biblickou metaforu.

„Ale večeri bychom si mohli dát, nemyslíš?" zeptal se.

„Jak chceš vařit bez elektřiny?"

Právě v tom okamžiku světla zablikala a vzápětí naskočila.

Connor vítězoslavně vzhlédl ke stropu a Jasmine se hlavou mihla myšlenka, že celý ten výpadek proudu byl zinscenovaný, aby ji mohl svést.

Všiml si jejího pochybovačného výrazu a usmál se: „No tak pojď. Uvidíme, co máme v kuchyni dobrého."

Svraštila čelo a v bezpečné vzdálenosti ho následovala. Když viděla ty zásoby v ledničce a ve spíži, musela uznat, že si dal s přípravou svého víkendového záletu práci.

„Nechceš trochu vína?" Vyndal ze dveří staré lednice láhev a podal ji Jasmine, aby si ji prohlédla.

Obvykle moc nepila, ale rozhodla se, že udělá výjimku. Potřebovala nějaký únik, něco, co by jí zlepšilo náladu.

„Proč ne," souhlasila.

Sledovala ho, jak vytahuje zátku a nalévá víno do dvou starobylých sklenek, které vyndal z kredence. Vzala si od něj jednu z nich a opatrně ochutnala.

Pozvedl svou sklenku a prohlásil: „Na šťastné manželství!"

Odmítla se přidat k přípitku, jen mlčky nechala cinknout sklo o sklo. Viděla, jak si štědře přihnul, a dalo jí práci odtrhnout oči od jeho hrdla. Zadívala se na průzračnou hladinu ve své sklence.

„To není na kochání pohledem, to se pije," poznamenal.

Měla jeho posměchu dost. Zařala zuby a jen s nepatrným zaváháním vypila dvě deci na ex. Položila sklenku na kuchyňský pult a vyzývavě se střetla s jeho očima.

„Ještě?" zeptal se.

„Proč ne?“ Přisunula sklenku blíž k němu.

Dolil jim oběma, opřel se o pult a zkoumavě se zahledl na její postavu, sršící vzdorem.

„Neměla bys pít nalačno.“

„Nedělej mi chůvu, vím, co dělám.“ Třemi doušky vyprázdnila sklenici.

Zamyšleně sevřel rty. „Chápu, co máš za lubem. Ale ráno budeš litovat.“ Zakroužil prstem po sklence.

„No a co?“ pohodila hlavou. „Kdybych se od tebe nechala dostat do postele, taky bych litovala. Tohle je menší zlo.“

„Nemám v úmyslu tě *dostávat do postele*. Až se budeš milovat, bude to proto, že to oba chceme tak moc, že nemáme jinou volbu.“

Ulevilo se jí, když se k ní obrátil zády, aby vyndal jídlo z ledničky. „Co takhle studený *quiche* s lososem a salát?“

„Mně to vyhovuje,“ přikývla a počkala, až přinese francouzskou specialitu i salát na stůl z borového dřeva.

„Mohli bychom si to vzít do jídelny, ale tady je asi tepleji,“ poznamenal a podržel jí židli.

V té blízkosti ucítila sálající teplo jeho těla a lehký závan jeho kořeněné vody po holení. Mohla se volně nadechnout, teprve když obešel stůl a posadil se naproti ní.

„Budeš ještě pít víno?“

Dlouze jí přitom pohlédl do očí.

„Proč by ne?“ odpověděla lehkovážně.

„Máš pravdu - proč ne.“ Tentokrát dolil jenom jí.

Pustila se do jídla spíš proto, aby se vyhnula konverzací, než že by měla velký apetit. Už od rána, kdy vkročila do oddávací síně, měla stažený žaludek. Když podepisovala svatební smlouvu, měla pocit, že udělala smutnou a tlustou čáru za svým životem. Ten nepříjemný pocit prázdnoty a bezvýchodnosti ji neopouštěl - měla vedle

sebe manžela, a přitom neměla nic z toho, o čem v životě tajně snila...

„Nemáš hlad?“ poznamenal, když viděl, jak se nimrá v salátu.

Zamrkala a zaostřila na svůj talíř. „Ach..." Salát rozcupovala na kousky, ale moc ho nesnědla. Strčila vidličkou do koktejlového rajčátka, které se odkoulelo na kraj talíře jako míč na pláži. Položila příbor a pohlédla Connorovi do očí. „Promiň. Měla jsem velkou snídani."

Dlouze, pátravě se na ni zadíval, hlavu ke straně, a ona stěží odolávala pokušení zajet rukama do těch jeho hedvábných, nedbale rozčuchaných kadeří. Raději skryla ruce v klíně. „Je tady telefon? Musím zavolat na kliniku."

„Už jsem jim řekl, že budeš pryč."

Ztuhla. To bylo dnes už podruhé, co překročil hranice jejího soukromí. Nejprve nechal hospodyně, aby jí sbalila osobní věci, a pak zasáhl do jejích pracovních věcí.

„Na to jsi neměl žádné právo!" Její zlost sršela ve vzduchu jako statická elektřina.

Neochvějně čelil jejímu pohledu, až měla pocit, že jí vidí skrz naskrz. Až na opěradlo židle, na které se tiskla.

„Nejen právo - měl jsem *povinnost* postarat se ti o slušné líbáčky."

„Slušné?" vyprskla smíchy. „Na tobě není nic slušného! Nevíš, co to slovo znamená!" Naštvaně vyskočila a prudce hodila zmačkaný ubrousek na stůl.

Klidně vzal svůj ubrousek z klína, pečlivě ho složil a položil vedle talíře, aniž by přitom uhnul pohledem. Když se před ní tyčil v celé své výšce, ve tváři nečitelnou směs hněvu a frustrace, zamrazilo ji v zádech.

„Myslím, že bys měla jít do postele," promluvil neobvykle tiše, tónem, jakým se napomíná zlobivé dítě. „Začínáš se chovat jako fúrie."

Ta nebetyčná drzost jí vyrazila dech.

„A proč bych se neměla chovat jako fúrie? Zatáhneš mě do těchhle zpráchnivělých rozvalin, do téhle ztrouchnivělé boudy, té rozvrzané ratejny, mezi ty červotočivé, plesnivé staré křápy, jen proto, že se mi chceš dostat mezi nohy?!"

Na její rozhořčenou tirádu zvedl obočí v hraném obdivu.

„Tedy, říká se, že alkohol rozvazuje jazyk, ale u tebe uvolňuje přímo netušené rezervy ve slovní zásobě!"

Rozzuřeně se odstrčila od stolu a bylo jí jedno, že přitom převrhla obě sklenky. Ta jeho se skutálela se stolu a roztržila se mu u nohou s ostrým třeskem, po kterém se v místnosti rozhostilo zlověstné ticho.

Tentokrát ji výraz jeho tváře nenechal na pochybách, že se zlobí. Ještě nikdy ho neviděla tak našťavaného. Nehybnou, napjatou linii jeho čelisti stínovalo strniště, jeho sevřená ústa byla nepřístupná a v zastřených, potemnělých očích mu výhružně jiskřilo.

„To od tebe nebylo hezké," pronesl konečně do ticha.

„To ani nemělo být hezké," odsekla vzpurně. „Nic hezkého si nezasloužíš. Škoda, že to nebylo červené, aby ti udělalo fleky na kalhotách."

„Kdyby to bylo červené, už bych si je sundal a ty už bys tu ležela na zádech," opáčil, aniž by hnul brvou.

Zalapala po dechu nad jeho neomaleností a před očima se jí proti její vůli mihla představa jeho nahého, rozpáleného těla, kterým ji tiskne k zemi, kterým ji dobývá, až konečně ucítí mezi nohama v roztaveném, magmatickém středu své touhy stejně horký výstřík jeho vyvrcholení.

„Tak to si musím pamatovat, že s tebou nikdy nesmím pít červené," poznamenala suše, aby nějak odlehčila atmosféru.

On ji ale nenechal tak snadno se vyvléct.

„Až to tady uklidíš, ukážu ti, kde spíme.“ Obešel střepy, zamířil ven z kuchyně a než stihla zaprotestovat, zaklaply za ním dveře.

Zírala na tu spoušť, ale nepřipouštěla si žádné výčitky - vždyť si o to říkal! Pořád ji jen škádlil, pořád si s ní hrál jak kočka s myší, ale ona mu ukáže!

Vzala smetáček a lopatku a vyhodila střepy do odpadků. Nádobí hodila do dřezu, ale nemyla ho - to by tak hrálo, aby si z ní udělal služku a pak ještě sexuální otrokyni!

Zabouchla za sebou a vydala se za ním, aby mu dala na vědomí, že s ním nebude spát v jedné posteli, i kdyby to měla být poslední postel na planetě.

Byl v hlavní ložnici, útulné místnosti s arkýřovými okny, která za denního světla poskytovala výhled na Pelican Head. Pokoji vévodila starobylá postel.

Jakmile se dveře rozlétly, vyhrkla na zaskočeného Connora: „V té posteli s tebou nespím!“

„Aha.“

Pátrala v jeho tváři, co se mu asi honí hlavou, jeho nepřístupná maska však nic neprozrazovala.

„To je nemyslitelné,“ dodala.

„Naprosto.“

Mimoděk sevřela ruce, svěřené podél těla, v pěst, a za se je uvolnila. „Ne že bys nebyl přitažlivý muž...“ vyprávil ze sebe a kousla se do rtu. „Ale... prostě nemůžu.“

„Chápu. Vyspím se dole na gauči,“ nabídl galantně.

Špičkou jazyka přejela suché rty.

„To je od tebe... milé.“

„Žádný problém.“ Sebral si z postele své věci, župan a malou toaletku, a nechal ji v místnosti samotnou.

Nechápavě zírala na zavřené dveře. Sakra, proč najednou cítila místo úlevy takové zklamání?!

Těžkopádně dosedla na postel a zabořila se do staré měkké matrace. Rozvířila tak prach a kýchla.

„To jsou mi teda líbánky," zavrčela si pro sebe a ušetřila matraci ránu pěstí. Znovu kýchla a v koutcích očí ucítila, že slzí.

Zatracený Connor! Vyskočila a rozběhla se dolů, aby si to s ním vyřídila.

Na prahu obýváku se zarazila, jako když utne - stál u gauče úplně nahý. Jeho příchod ji vůbec nevyrušil.

„Chtěla jsi něco?"

Z jeho nenucenosti mohla usoudit, že už ho takhle viděly stovky žen.

„Já jen..."

Ztěžka polkla a přinutila se dívat trochu výš.

„Není ta postel pohodlná?" zeptal se.

„Ne, ale..." Chytila se jeho otázky j ako tonoucí stěbla. „Vlastně ano! Proto jsem přišla. Mám na ni alergii."

„Alergii?" Nevěřicně zvedl obočí.

„Jo... kýchla jsem."

„To ještě neznamená, že máš alergii."

„Dvakrát," dodala spěšně. „A slzí mi oči."

Přišla blíž a zvedla k němu tvář. „Podívej." Několikrát zamrkala. „To je alergická reakce."

Když zaostřila na jeho tvář, viděla, jak si ji pozorně prohlíží, jako by ji viděl poprvé v životě.

„Myslím, že přeháníš," řekl a zakroutil hlavou.

„Že přeháním?" vyhrkla. „Kvůli tobě v noci nezamhouřím oka!"

„Tak to jsme si kvít," odušil.

Chvíli jí trvalo, než pochopila význam jeho slov a zrudla. Otočila se na patě, ale byla bosa a palcem zakopla

o potrháný okraj starého koberce. Connor ji zachytil v poslední chvíli.

Přitáhl ji k sobě, na svá pevná prsa, pevné břicho a neméně pevný úd o kousek níž.

„Měla bys dávat větší pozor, Jasmine," zamumlal jí do vlasů a vibrace jeho hlasu se jí zachvěly v zádech. „Něco jsi vypila a mohla bys dělat věci, jaké normálně neděláš."

Bezmyšlenkovitě se k němu otočila čelem. „Nejsem opilá."

„Netvrdím, že jsi opilá."

„Zase se mi posmíváš." Chtěla to říct přísně, ale místo toho zněl její hlas zastřeně, zadýchaně.

„Jasmine, rád bych tě přesvědčil, že mi není do smíchu..." Dole na bříše ucítla nezaměnitelný, horký tlak jeho tuhého údu a kolena se jí podlomila. Hlava se jí vznášela někde v oblacích a dolů ji táhly jen černé uhlíky jeho očí.

Nevěděla, kdo z nich udělal první tah. Nejdřív si myslěla, že to byl on, později si však ve svých vzpomínkách nebyla jistá - nejspíš sama přitiskla ústa na jeho pevné, vážné rty.

Jisté ale bylo to, že její pobídku horlivě přijal, že si jazykem snadno prorazil cestu do jejích horkých úst, a že se ochotně podvolila jeho zkušenému, erotickému laskání.

Cítla, jak jí po vnitřní straně stehů stéká horký nektar jejího vzrušení. Pulzující střed jejího těla volal po naplnění a bylo jedno, jaké to pro ni bude mít následky. Už nedokázala odolávat - bylo jasné, že to sexuální napětí mezi nimi musí jednou vyvrcholit. A jakmile ji Connor okusí a zjistí, jak je proti jeho dosavadním úlovkům fádni, vrátí se ke svému bouřlivému životnímu stylu.

Položil ji na předložku u krbu a přikryl ji svým tělem tak něžně, až ji to překvapilo, s ohledem na to, jak je vzru-

šený. Pomalu, trpělivě jí svlékl šaty i jednoduchou podprsenku, až se její ňadra octla v jeho teplých dlaních.

Když vsál do úst jednu po druhé její bradavky, kroužil kolem nich jazykem a dráždil je zuby, málem omdlela slastí.

Sklouzl horkýma rukama po jejím rozpáleném, zmítajícím se těle, a ona se zajíkla, když jí začal mučivě pomalu svlékat kalhotky.

Pak ale ucítla jeho teplý dech na svých nejintimnějších místech a napjatě ztuhla.

Položil dlaň na její ploché břicho a tím léčivým dotekem jako by rozpustil její chvilkový strach. „Důvěřuj mi, Jasmine.“

Při těch slovech ji znovu ovál jeho dech. Tentokrát zavřela oči a uvolnila se. Nechala Connora, aby ústy i prsty zkoumal její jemné a vlhké okvětní plátky, dokud nenašel místočko, které hledal.

„Áách...” Přerývaně se nadechla a zajíkla se. Zajela mu prsty do vlasů a křečovitě sevřela jeho hlavu mezi stehny. Jejím tělem se vlna za vlnou rozlévala slast.

Zmítala se rozkoší, jakou nikdy předtím nepoznala. Nedokázala se ovládnout, nedokázala se vrátit na zem. Pak se nad ní vzepjal, opřený lokty o zem, a ona natáhla ruku dolů, aby si přitáhla jeho mohutný, pulzující úd. Connor ji však jemně sevřel v nadloktí, aby ji zadržel.

„Musím si vzít ochranu,” zašeptal a vyklouzl z jejího objetí, aby si mohl z gauče podat toaletku. Vytáhl z ní malý balíček, sevřel okraj obalu v zubech a vyplivl útržek koutkem úst v sexy, mužném gestu, ze kterého šilela chtíčem.

Dívala se, jak si zručně nasazuje kondom, tentokrát jí však už bylo jedno, s kolika ženami před ní si ty zkušené pohyby nacvičoval. Záleželo jen na tom, co je teď a tady - na tom, že tentokrát ukojí *její* šířavou touhu.

Vrátil se dolů k ní a vklouzl do její vlhké ženské lasturky. Překvapilo ji, že zasténal rozkoší - myslela si, že pro muže s takovými zkušenostmi bude sex s ní jenom rutina, že na jejím těle nemůže najít nic, co ještě neviděl... Zdálo se ale, že svírání jejích svalů ho vzrušuje k zbláznění.

„Bolí to?“ zašeptal měkce do jejích úst.

„Ne,“ vydechla.

Nepatrně zvýšil tempo a pak, když ho sama vtahovala dál a dál, začal útočit s větší tvrdostí. Sama nevěřila tomu, jakou rozkoš cítí - bylo to tak jiné než její první sexuální zážitek. Tehdy se styděla za svůj nedostatek zkušeností a měla pocit, že chabé vzrušení jejího partnera je její vina. Byl to spolužák, který obšťastnil snad celý její ročník a slušnou řádku dívek z vyšších tříd. Nic k němu necítila.

Ani netušila, že může existovat vášeň, jakou teď prožívala s Connorem. Zaplavovaly ji vlny slasti, vlny emocí, a strhávaly ji svou intenzitou s sebou. Slyšela své vlastní výkřiky rozkoše, zas a znovu se rozplývala na vrcholu slasti a už jí nic nebránilo se té divoké jízdě zcela oddat.

Pomalou, v mráкотách se snášela k zemi, když hlasitě zasténal při svém vlastním vyvrcholení. Ty zvuky rozkoše - jeho zrychlený dech, jeho přerývané sténání - ji rozechvívaly až do morku kostí. Jeho napjaté svaly náhle zvláčněly a jeho tělo, vyčerpané slastí, se vděčně svezlo do jejího objetí.

Bála se pohnout. Ani nedýchala, jen aby nezpřetrhala tenké předivo té magické chvíle, aby nerozptýlila to fluidum, nesoucí smíšenou vůni jejich těl.

Náhle ji přepadly pochybnosti. Co když se jí vysměje za to, jak je nezkušená? Už to zažila.

Connor vycítil její napětí, sklouzl na bok vedle ní a opřel se o loket. Zahleděl se do její tváře, zmítané protichůdnými emocemi, a pomalu přešel prstem mezi jejími nadry.

Když zakroužil prstem kolem její bradavky, zajíkla se.

„Líbí se ti to?“ Vpil se do jejích očí.

Nezmohla se ani na slovo, ale její zrychlený dech mu byl dostatečnou odpovědí. Marně se snažila své vzrušení skrýt.

Byla pro něj věčnou hádankou. Neustále s ním bojovala a její vzdor ho vzrušoval jako nic jiného na světě. Chtěl ji už od prvního dne, kdy ji spatřil na zásnubách nevlastního bratra. Několikrát na něj vrhla nepřátelský pohled - nevěděl, čím si ho vysloužil, ale byla pro něj výzva její odpor překonat. A teď ji držel v náruči a chtěl, aby tam zůstala - napořád. V duchu se usmál, když si uvědomil, jak se díky ní změnil - ten playboy, kterým býval, zůstal nenávratně v minulosti.

„Potřebovala bych jít do koupelny.“ Její věčný tón ho po intimitě, kterou spolu právě sdíleli, trochu rozčaroval, měl ale porozumění pro její potřebu bezpečné vzdálenosti.

„Posluž si.“ Pustil ji z lehkého sevření své náruče a sledoval, jak bojuje s dilematem, jestli má vstát a přejít před ním přes pokoj nahá.

Rezignovaně vzdychla, vstala a přitiskla si na prsa své pohozené šaty.

Rozpačitě přemýšlela, co by se v takové situaci hodilo říct. Díky za lekci smyslnosti? Jednou se mi třeba bude hodit?

Connor vstal a zvedl svůj župan, přehozený přes opěradlo gauče.

„Na.“ Podal jí ho. „V koupelně je zima, měla by ses obléct.“

Zahalila se do pláště, který vydechoval nenapodobitelnou vůni Connorova těla.

Byla vděčná za jeho ohleduplnost a zároveň se stýděla za to, že je taková citlivka. Proč si prostě nemohla užít jednu nevázanou noc vášně a pak to nechat plavat? Proč toužila po něčem víc? Co víc jí muž jako on mohl dát než pomíjivou rozkoš a chvilkové útočiště ve své mužné náruči?

Vydala se ke dveřím, jeho temně žhoucí oči však cítila v zádech i tehdy, když je za sebou zavřela.

OSMÁ KAPITOLA

Jasmine si v koupelně dávala na čas. Vybavení bylo staré, ale sprcha ji mile překvapila vydatným proudem teplé vody.

Vlastní odraz v zamlženém, napůl osleplém zrcadle ji udivil. Oči s roztaženými zorničkami jí zářily jako diamantové oči kočky ve tmě. Rty měla nateklé od Connorových polibků, a když stiskla stehna k sobě, cítila ho uvnitř tak živě, jako by se jí ještě stále dotýkal v těch nejintimnějších místech.

I po koupeli zůstala nasáklá jeho vůní. Jako by si ji označil - byla teď jeho teritorium. Stačilo jedno milování, aby věděla, že už s žádným jiným mužem nepocítí to co s ním. Problém byl v tom, že pro něj byla jen jednou z mnoha trofejí. Jejich narychlo spíchnutý vztah neměl budoucnost.

S tou přitažlivostí bojovala už od jejich prvního setkání. Instinktivně cítila, že Connor představuje nebezpečí. Bylo to ale marné varování - postavila si sice hlavu, že si ho bude držet od těla, ale srdce ji zradilo a podlehl jeho šarmu a humoru. Tahle opojná droga jí byla osudnou a nejradši by ji užívala denně až do konce života.

Když se vrátila do obývacího pokoje, stál před krbem, ve kterém bylo čerstvě přiloženo. V mihotavé záři plamenů vy-

padalo jeho tělo jako socha ulitá z bronzu. Pohlédl na ni přes rameno a v koutcích úst se mu rozehrál odzbrojující úsměv.

Tentokrát vydržela neuhnout pohledem od jeho nahé postavy.

„Jsi rád, že mě vidíš?“ Bylo to poprvé, co se pokusila s ním flirtovat, a byl to opojný pocit.

Jejich pohledy se spojily stejně neodvratně jako silová pole dvou magnetů. „Co bys řekla?“ Výmluvně pohlédl dolů.

Když spatřila fyzický důkaz jeho stoupajícího vzrušení, vrhající mohutný stín na jeho stehno, rozechvěla se očekáváním.

„Ve světle dostupných důkazů bych skoro řekla, že ano.“

Přistoupil o krůček blíž. Ani nedýchala, když vzal do rukou jednu z jejích dlouhých kadeří a pomalu si ji začal omotávat kolem prstů, až si ji přitáhl do těsné blízkosti - něžně, ale tak pevně, že se nemohla snadno vymanit.

„Je to velmi jasné *ano*,“ řekl jen kousek od jejích úst.

Přitiskl se k jejím rtům a čas se zase zastavil. Hrál si s jejími ústy, dráždil je jazykem a nořil se do jejich vlhké jeskyňky, až divoce vzdychala v zápalu jejich smyslné hry.

Její měkké tělo k němu vláčně přilnulo. Položil ji na podlahu a zakryl ji svou tíhou, kterou ochotně uvítala ve své měkké náruči. Když jeho ztopořené mužství vklouzlo do jejího rozevřeného klína, zajíkla se, zaskočená tím náhlým pocitem naplnění a vlnou lásky, která se v ní vzedmula. Proč si až nyní uvědomila, že je zamilovaná? Jeho něha ji dostávala na kolena. Dosud byla uzavřená v sobě jako zašmodrchané klubíčko, ale on ji rozmotal, dal jí dosud nepoznanou volnost - a vzápětí si ji omotal kolem prstu.

Nemyslela na to, že jejich manželství je jen dočasná dohoda, praktické opatření, které umlčí jejich rodiny, zajistí mu dědictví a setřese novináře. Nemohlo vydržet, ale ona poprvé v životě žila jen pro přítomný okamžik, pro splněný sen, pro pár vteřin slasti, za které bude platit dlouhým trápením, až ji Connor jednou odhodí a zlomí jí srdce.

Její ruce i ústa stále naléhavěji pátraly po jeho těle a hnětly svaly jeho zad a ramenou, až Connor cítil, že ztrácí sebekontrolu. Ona však v té divoké jízdě byla tělem i duchem s ním a rytmicky se zdvíhala vstříc jeho nárazům.

Když se přehoupl přes vrchol, jeho rozkoš vytryskla tak prudce, až mu v hlavě explodoval vířící kaleidoskop barev. V uších mu zněl její přerývaný dech, její ňadra se zdvíhala a klesala a jejich pružné kopečky, na kterých ležel, jako by čekaly na jeho ústa.

Jasmine otevřela oči a zjistila, že se na ni dívá. Jejich propletená těla ještě stále spočívala ve volném spojení.

„Máš tak krásná prsa," řekl vážně.

Nevěděla, jak reagovat - stěží mohla říct něco tak formálního jako *děkuju* poté, co spolu prožili.

„K čemu všechna ta přetvářka?" zeptal se, když neodpovídala.

Znovu si obtočil pramínek jejích vlasů kolem prstu, takže nemohla uhnout pohledem.

„Přetvářka?" Nechápatě na něj pohlédla.

„Ta póza, že jsi *vyhlášená běhna*." Pobaveně se usmál.

„Takže jsi to poznal?"

Ztěžka polkla a Connor mlčky přikývl.

„To jsem byla tak... tak špatná?" Tváře jí zalil stud, když si pomyslela, že ho nedokázala potěšit.

Na ústech se mu rozlil vláčný, smyslný úsměv.

„Jak to můžeš říct po tom, co jsme právě prožili?“

Stiskla rty a olízla z nich jeho chuť.

„Já... nejsem na tyhle situace expert," přiznala neochotně. „Což jsi nepochybně poznal sám.“

„Jsi sexy kus, Jasmine.“ Nenasytnýma očima se vpíjel do oblin jejích nader. „Když jsem s tebou, ztrácím sebe-kontrolu. To se mi už dlouho s nikým nestalo.“

„Promiň," špitla.

Zaklonil se a vibrace jeho smíchu ji polechtaly po těle.

„A taky jsi moc zábavná," dodal s nepolevujícím úsměvem. „To je nebezpečná kombinace - nic na světě mě tak nevzrušuje.“

„Opravdu?“

Kradmo si jazykem navlhčila rty, on však sledoval každý její pohyb jako dravec, číhající na kořist.

„To si piš," přisvědčil a sklonil se k jejím ústům.

Milovali se hypnoticky pomalu a dlouho a Jasmine se nořila do hlubších a hlubších sfér smyslnosti - jako by odkrývala další a další vrstvy své vlastní bytosti. V Conno-rově náruči cítila mnohem hlubší naplnění, než pouhou fyzickou slast.

Když nasýtili svou vášeň, Connor ji políbil na špičku nosu a vstal. Tu mrštnost mu záviděla - sama ležela jako hadrová panenka, bez kostí, bez vůle.

Sledovala, jak bere z gauče polštářky a pokládá je vedle ní k ohništi. Vzal přehoz, a když se k ní vrátil, oba je přikryl. Schoulili se k sobě v teple jejich těl.

Leželi v tichu, které tu a tam narušilo praskající polínko. Oheň byl dokonalou kulisou k milostným hrátkám. Jasmine neznala intimnější osvětlení než tajemné, mihotavé plameny.

Cítila, jak Connor pohnul paží pod její hlavou, aby si ji mohl prohlédnout v záři ohně.

„Ve které fázi cyklu právě jsi?“

Ta otázka přišla z ničeho nic a chvíli ji trvalo, než pochopila. „Mám to dostat každou chvíli,“ odpověděla.

Jeho úleva byla téměř hmatatelná. „Ten kondom jsem si vzal jen napoprvé, promiň.“ Zamračil se. „Přestal jsem se ovládat a riskoval jsem.“

„Bude to v pořádku,“ ujišťovala ho a v duchu se přitom modlila, aby to byla pravda.

„Nemám žádné nepříjemné nemoci, kdyby ti to náhodou dělalo starost,“ dodal, když viděl, jak svažila čelo.

„To mě ani nenapadlo.“

Přejel konečkem prstu po linii jejích úst.

„To by tě mělo napadnout,“ namítl. „Takováhle noc by mohla ve vteřině změnit celý tvůj život.“

Chtěla mu říct, že tahle noc už změnila její život navždy, ale spolkla to.

Zadíval se jí pronikavě do tváře a ona měla dojem, že prohlédl až na dno jejích obav. Pak ji ale znovu políbil na špičku nosu a zahalil ji ve svém konejšivém objetí.

„Pojďme se trochu vyspat,“ zapředl jí do ucha.

Zavřela oči a nechala se uspávat praskáním jisker. Za pár minut podle Connorova pravidelného oddechování poznala, že usnul. Položila mu hlavu na prsa a nasála vůni jeho kůže. V duchu se ptala, jestli ho ráno ještě najde ve své náruči.

Jasmine se probudila sama, Connorovy kroky však byly slyšet kdesi v domě. Převalila se na druhý bok. Venku zpívali ptáci, ale jejich veselé štěbetání ji vůbec nerozveselilo.

Vysoukala se z provizorního lože před krbem. Její tě-

lo naříkalo při každém pohybu. Vklouzla do Connorova županu, který byl jediný po ruce, překročila jeden po druhém poházené polštářky na zemi a zamířila do koupelny.

Ani sprcha neosvěžila její rozpoložení. S ránem se probudily i výčitky za její včerejší chování. Zakabonila se na sebe do zamlženého zrcadla. Proklínala se za to, že tak snadno kapitulovala. Pár skleniček vína ji - doslova - položilo na lopatky. A to ne jen tak s ledakým - rovnou s Connorem Harrowsmithem, všech playboyů králem. To, že do něj byla zamilovaná, ji neomlouvalo. Nemohla před něj předstoupit a prohlásit: *Jen tak mimochodem, navzdory bizarním okolnostem našeho sňatku tě miluju.* Udělala by ze sebe blázna a on by se jí leda tak vysmál.

Hodila svůj mokrý ručník na zem na Connorův - *at' si to uklidí!* Nebude mu dělat služku, zatímco on bude svádět svoje sekretářky, asistentky, klientky a bůhví koho ještě.

Našla ho vzadu na zahradě. Právě rozvěšoval ložní prádlo z hlavní ložnice, ve které odmítla spát. Otočil se k ní, ačkoli se připlížila tiše jako kočka. Měl snad šestý smysl, vyladěný speciálně na ni?

„Jak je ti?“ zeptal se a přikrčil se pod šňůrou.

„Jsem trochu pohmožděná,“ přiznala bez okolků a pohlédla mu výmluvně do očí.

Omluvně se usmál. „Kdybys na mě bývala nehrála, bůhví jak jsi zkušená, byl bych ohleduplnější.“

„Nebyla jsem panna.“

„To sice ne, ale na druhou stranu ani ta *protřelá běhna*, kterou jsi ze sebe dělala jen na truc.“

„Teď už ale ano.“

Znepokojeně se zamračil.

„Jak to myslíš?“

Probodla ho očima.

„Kolikátý zářez sis vyryl na pažbu, Connore? Píšeš si seznam naivek, které jsi dostal do postele?"

Nebezpečně ztichl, to ji však jen popíchlo, aby pokračovala.

„Máš nějaký tajný deníček, kde si píšeš, s kým sis to rozdál, jaká měla prsa a kolikrát jsi -"

„Jestli si hodláš ulevit od vlastního pocitu viny tím, že mě budeš osočovat, tak ti doporučuju, abys okamžitě zmlkla."

Řekl to tak důrazně, až k němu prudce vzhlédla.

„Vlastního pocitu viny?" opakovala nevěřicně. „A co tvoje svědomí?"

„Udělal jsem jen to, co jsi sama chtěla," řekl pevně.

„Řekla jsem jasně, že s tebou spát nechci, ale tys využil skutečnosti, že jsem v sobě měla pár skleniček a neměla jsem jasnou hlavu."

Kamenné rysy jeho tváře ji varovaly, ale ona se chytila posledního stébka, aby nějak zachránila svou hrdost.

„Jsi bezohledný sobec! Jde ti jen o to si zasouložit za každou cenu - dokonce i za cenu fingovaného manželství!"

„Myslím, že už jsi toho řekla dost, Jasmine," řekl mrazivě. „Vidím, že včerejší noci lituješ, ale na mě to nesváděj. Přišla jsi za mnou z vlastní vůle a já jsem udělal jen to, co by na mém místě udělal každý normální chlap."

„Chci jet domů, hned teď!" vyjekla. „Už tu s tebou nebudu ani minutu."

„Nedělej z toho drama," napomenul ji netrpělivě. „Kdybychom se vrátili z lůžek za necelých čtyřia dvacet hodin, měli bychom novináře zase na krku."

„Radši další skandál v tisku než další noc s tebou."

„Lžeš, jako když tiskne, a dobře to víš." Vyzývavě se střetl s jejím pohledem.

„Proč jsi mě sem vozil?“ odsekla vzdorovitě. „Proč jsme nejeli do slušného hotelu, místo téhle kryší díry?“

„Krysy jsem vyhnal minulý týden, a co se týče pavučin, mám je na programu dnes odpoledne.“

Vyrazil jí dech - jen na něj zírala s otevřenými ústy.

„Není to žádný Ritz, ale když se tu trochu uklidí, bude tu moc hezky. O tomhle místě víme jen my dva, takže máme aspoň na pár dnů klid,“ pokračoval, jako by se nechumelilo.

Konečně se zmohla na slovo. „Ty chceš říct, že tady byly krysy? Ještě minulý týden?“ V panice se rozhlédla po zemi.

„Jen pár. Tobě vadí?“

„Ten had byl proti nim mazlíček.“ Otřásla se.

Connor se usmál a zvedl prádelní koš.

„Pojď se nasnídat. Pak si zajdeme na pláž.“

Ani nevěděla, jak se stalo, že ho navzdory svým předsevzetím poslušně následovala do domu. Zatímco vařil kávu, pátrala neklidným pohledem po všech zákoutích kuchyně a čekala, odkud na ni zamrkají černá lesklá očka.

Když jí Connor podal šálek, vypadl jí z rukou na zem.

„Ty jsi opravdu přetážená, vid’?“

„Nic mi není.“ Odešla pro smetáček a lopatku, který-mi uklízela už včera. Kdyby opravdu střepy znamenaly štěstí...

Ke své smůle však uložila smetáček do skříňky tak, že na ni okamžitě vypadl, a z jeho šedého, naježeného hřbetu málem dostala infarkt.

Zaječela, jako by ji na nože braly. Když se Connor otočil, byla už na stole, bílá jako stěna a roztrfesená jako osika.

„Ale no tak, miláčku.“ Podal jí ruku. „Smetáčky nekoušou.“

Probodla ho očima. „Ať tě ani nenapadne se mi smát.“

„Jak by mě to jen mohlo napadnout?“ ušklíbl se.

Bez jeho pomoci slezla se stolu a vypochoďovala z kuchyně. Chut' na snídani byla pryč.

Své věci našla v horní ložnici. Connor svlékl povlečení z postele a otevřel všechna okna, aby do pokoje pustil čerstvý vzduch a slunce. Oblékla si sportovní kalhoty a tričko. Ani jednou přitom nekýchla. Dole vyšla z domu bočním vchodem, aby se s ním nemusela setkat.

Teprve na pláži si mohla trochu srovnat myšlenky v hlavě. Volným krokem se brouzdala po samém rozhraní moře a souše. Nechala si omývat nohy šumícími jazyky vody, které přibíhaly po hladkém písku a zase se stahovaly do moře. Nad hlavou se jí vznášeli dva raci, kteří využívali vzdušných proudů.

Vál trochu chladný, ale osvěžující vítr. Asi po dvou kilometrech došla ke skalnatému úseku, plnému omletých kamenů a vodou vykotlaných jezírek, vyhřátých sluncem. V jednom z přírodních bazénků ležely na kupě zelených mořských řas dvě temně rudé sasanky.

Posadila se na kámen a zahleděla se na oceán. Nárazy valících se vody přehlušovaly její nervózní myšlenky a vracely jí klid. Tu a tam se nějaká vlna převalila přes skály a zalila jezírka, než se zase s hukotem stáhla.

Navzdory burácení moře a křiku racků tu vládl mír. Na okamžik jako by se octla zpět ve svém tajném ráji. Teď, když sem vpadl Connor, už to nikdy nebude to, co dřív, ale oceán jí nikdo nemohl vzít. Při pohledu na nekonečnou vodní hladinu zůstávaly malicherné problémy za jejími zády.

Svádět na něj, že ji svedl, nebylo fér - to už věděla. Více méně se mu vrhla do náruče, když si přišla stěžovat na

svou alergii. Musela vědět, že si říká o malér... a přesto do té situace skočila po hlavě a bez rozmýšlení. Musela vědět, že se nakonec ošklivě spálí.

Byla teď v Connorových rukou. Získal její srdce a bylo jisté, že dříve či později jí ho zlomí.

Ušla ještě kus cesty, aby se mohla schovat před větrem ve skalnatém výklenku, který tu kdysi objevila. Z pláže do něj téměř nebylo vidět. Posadila se na kamenný výběžek a zaposlouchala se do burácení moře. Sprška vodní tříště jí tu a tam orosila tvář. Hřbetem ruky si otřela oči, aby potlačila slzy. Neplakala už léta a nehodlala s tím znovu začínat kvůli Connorovi.

Uplynula dlouhá doba, než se odhodlala k odchodu. Vracela se ve svých vlastních stopách v písku - bylo jí líto zanechat v tom uhlazeném zlatém koberci další otisky. Došla tak až k místu, kde byla jezírka ve skalách. U nich si však všimla, že otisky jejích nohou překryla čísi mnohem větší chodidla.

Rozhlédla se a mezi skalními útvary spatřila viníka, skloněného nad jednou z vodních nádržek. Ještě než se napřímil v celé své výšce, viděla jasně, že je to Connor.

Nejradši by se tvářila, že ho nevidí, on se k ní ale otočil rovnou čelem. Zastavila se a počkala, až dojde kolem jezírek k ní. Všimla si jeho rozzlobeně stisknutých rtů.

„Jsi pryč už přes tři hodiny," vyčetl jí úsečně.

„No a?" Bojovně se narovнала.

„Měla jsi říct, kam jdeš. To je slušnost."

„Nic ti do toho není. Zacházíš ve svých manželských povinnostech příliš daleko," odbyla ho sarkasticky.

Přešel ji pohledem a zaregistroval její zarudlé oči, do kterých jí vítr hnal rozcuchané vlasy.

„Ty jsi plakala?"

„Jak jsi na to přišel?" Otočila se k němu zády a za-

mířila na cestičku nad útesy. „Jen mi vítr nafoukal písek do očí."

Zdálo se, že její lež spolkl, protože ji bez dalšího vyptávání následoval přes pláž ke kamenité stezce.

„Musíš mít hlad jako vlk," poznamenal po chvíli chůze. „Nesnídala jsi a už byl dávno čas na oběd."

„To mi jen prospěje. Potřebuju shodit pár kilo."

„Vždyť jsi jako lunt. Trochu víc zafouká a odnese tě vítr."

„Je mi jasné, že jsi zvyklý na obdařenější ženské postavy," ucedila se špatně skrývanou trpkostí v hlase. „Je mi líto, že jsem nesplnila tvá očekávání."

Úkosem se zadíval na její profil a pousmál se: „Kdybych tě neznal, skoro bych řekl, že malinko žárlíš."

Zastavila se na úpatí útesu a otočila se k němu čelem. „Asi tě znovu zklam, ale žárlivost vyžaduje určité sympatie, a ty k tobě nechovám."

„Včera v noci jsi ovšem vysílala naprosto opačné signály."

„To bylo v pomatení smyslů, které se nebude opakovat."

Ironicky kývl hlavou na znamení, že bere na vědomí, a pokynul jí, aby ho předešla na úzkou, prudce stoupající stezku.

„Jen jdi klidně první," pobídla ho. „Já nespadnu."

Přijal to s pokrčením ramen. Pak skočil na kamenitou cestičku jako kamzík a brzy ji nechal daleko za zády. Když se Jasmine vyškrábala nahoru, už na ni dávno čekal s pobaveným výrazem na tváři.

„Co je tu k smíchu?" zeptala se nakvašeně.

„Ty."

„Jak to?"

„Protože se tak směšně snažíš skrýt emoce, kterých se bojíš, za svůj vztek."

„Nevím, o čem mluvíš.“

Pokusila se protáhnout kolem něj.

Zachytil ji za nadloktí a otočil ji čelem k sobě. Vzdo-
rovitě na něj pohlédla, v očích však ucítila štiplavé slzy.

„Ale ano, vis,“ oponoval. „Kdykoli se k tobě někdo
přiblíží, vztyčíš kolem sebe neviditelnou stěnu hněvu,
aby sis držela vetřelce od těla. Proto na mě máš po vče-
rejšku takový vztek - chvíli ses nehlídala a pustila jsi mě
dovnitř. Ve skutečnosti nemáš vztek na mě, ale na sebe,
nemám pravdu, Jasmine?“

Uhnula očima a zaostřila kamsi za jeho levé rameno.
„Bude pro tebe těžké to skousnout, ale mám vztek na
tebe.“

„Podívej se mi do očí a zopakuj to,“ pobídl ji vyzývavě.

Zpřímá se střetla s jeho pohledem. „Mám na tebe
vztek, Connore.“

Zastřený hlas, kterým vyslovila jeho jméno, však jako
by vygumoval obsah jejích slov. Z jejích úst znělo spíš ja-
ko pohlazení než jako výtky.

Na tváři se mu znovu rozhostil sardonický úsměv.

„Líbí se mi, když se na mě zlobíš,“ řekl.

Zmateně zamrkala.

„Proč?“

„Protože ke mně aspoň něco cítíš - něco opravdového.“

„Necítím k tobě nic -“

Jemně jí položil ukazováček přes rty. „Už ani slovo,“
napomenul ji tiše a druhou rukou jí odhrnul za ucho vla-
sy, rozevláté větrem. „Máš na mě vztek, protože mám ně-
co, co chceš, ale bojíš se to přiznat.“

Sklonil se k ní a vzal si její ústa v hlubokém, horkém
polibku.

„Zdá se, že mám pravdu,“ poznamenal, když se odtrh-
nul od jejích rozpálených, touhou tepajících rtů.

Pak ji pustil a vydal se k domu. Jasmine zůstala nehybně stát, oči upřené na jeho odvrácená, vzdalující se záda.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Jasmine se dlouho loudala k domu. Měla pocit, že ji Connor donutil, aby se i beze slov přiznala k něčemu, co chtěla pečlivě utajit. Zase ji napálil - v tom byl přeborník. Předvídal každý její tah, každý její úhybný manévr, a vždycky jí dokázal rafinovaně zastoupit cestu.

Do domu vešla opět bočním vchodem a opatrně, aby nenarazila na Connora, se odplížila do kuchyně pro něco k snědku.

Právě dojídala sendvič, když vešel, vyzbrojený koštětem.

„Pavučinám je konec, ale napadlo mě, jestli bys mi nepomohla s něčím v knihovně," nadhodil.

Nedůvěřivě na něj pohlédla. „A s čím konkrétně?"

„Jen s knížkami - žádné krysy, žádní pavouci. Slibuju!"

„S knížkami?"

Přikývl. „Nejsem žádný znalec, ale myslím, že některé z nich mají cenu. Pár jich vypadá na první vydání."

Okamžitě si ji získal. Knihy, zejména staré, byly její koníček.

„Tak dobrá." Vstala od stolu a všimla si, jak se mu triumfálně rozsvítily oči - zase ji dostal tam, kam chtěl, ačkoli tentokrát netušila, co měl za lubem.

Tři stěny knihovny byly doslova obložené knihami. Místnost voněla starým, trouchnivějícím papírem. Jasmi-

ne kýchla. U okna byl starý psací stůl s deskou potaženou kůží. Dírky ve vybledlých sametových závěsech propouštěly do místnosti tenké kužílky světla, ve kterých tančily částečky prachu. Jasmine si ale nevšímalá nepořádku - nedokázala odtrhnout oči od tmavých hřbetů knih, popsaných zlatými písmenky.

„To je neuvěřitelné," hlesla nadšeně a přejela dlaní po dětské knížce, kterou mohl někdo předčítat svým dětem už před sto lety. Otočila se čelem ke Connorovi.

„Uvědomuješ si, že některé mají nevyčíslitelnou hodnotu?"

Zahleděl se do její rozzářené tváře, jako by si ji chtěl vryt do paměti. „Zvlášť pro tebe," přikývl vážně. „Jsem si jistý, že jeden či dva takové svazky se tu najdou."

Ta odpověď jí měla připadat divná, byla ale tak očarovaná bohatstvím té kouzelné komnaty, že ji pustila druhým uchem ven. Přejela prsty po vyrovnané řádce zaprášených hřbetů.

„Miluju staré knížky. Ale nechápu, proč je tu bývalý majitel nechal?" zamračila se.

„To nevím," pokrčil rameny a vydal se ke dveřím. „Víš co? Ty se postarej o knížky, já se postarám o večeři."

„Nevadí ti to?"

„Vůbec ne." Zakroutil hlavou. „Já čtu leda tak sportovní rubriku v *Heraldu*. Moc bych ti s tříděním nepomohl."

Tomu nevěřila - kdyby byl opravdu takový analfabet, jak by poznal, že mají knihy velkou hodnotu?

Když se asi za hodinu vrátil, seděla na rozvrzané židli, začtená do dívčího románu, který jako školačka milovala.

„O čem to je?" vyrušil ji.

Zrudla, když se jí podíval přes rameno.

„O dvou kamarádkách z internátu - dírou v plotě se dostanou do vedlejší zahrady a zažijí dobrodružství se šťastným koncem.“

Když k němu vzhledla, zůstal jí hledět do očí o vteřinku déle, než bylo nutné.

„Večeře je hotová, jestli máš hlad.“

„Ani jsem ti nepomohla,“ řekla provinile.

„To nevádí. Maria, moje hospodyně, mě naučila pár triků.“

Jasmine zaklapla knihu a vstala. Ulpěla pohledem na osahlých, krásně modelovaných rysech jeho tváře a těch plných rtů, které ji dokázaly přivést k takovému šílenství...

„Connore, já jsem chtěla...“ Ani si nevšimla, že jí kniha vypadla z ruky.

„Ano?“ Zůstal stát nehybně před ní. Jeho oči byly jako dvě temná, nehybná jezírka, která čekala, až do nich vstoupí.

Ta intenzita ji zaskočila; nesměle se kousla do rtu.

„Cos mi chtěla říct, Jasmine?“ pobídl ji jemně.

V poslední vteřině ztratila odvahu. Chtěla mu říct, jak moc se její city k němu změnily, už několik hodin měla ta slova na jazyku, ale teď, když nastal ten okamžik, viděla, že to nedokáže. Nebude přece prosit o pár drobečků z jeho stolu, když chtěla všechno! Všechno, nebo nic. Chtěla, aby se mu sevřelo srdce pokaždé, když na sebe pohlednou, tak jako jí.

Dlouho na něj hleděla, než se shýbla na podlahu pro knihu. „Ale nic.“ Oprášila zašlé desky. „To nebylo důležité.“

Connor nenaléhal a ona za to byla vděčná. Nechtěla, aby prohlédl masku, pod kterou skrývala svou zranitelnost, svou osamělost.

Prostřel tentokrát v rozlehlé jídelně na jednom konci dlouhého stolu. Když jí zkušenými pohyby nandával zapékané telecí se zeleninou, nemohla odtrhnout oči od jeho rukou - dotýkal se jídla skoro tak smyslně, jako nedávno jejího těla...

„Trochu vína?" nabídl a přidržel láhev nad její sklenkou.

Tváře jí zalil stud, když si vzpomněla na své včerejší chování. „Díky, dnes abstinuju," odpověděla přiškrčeně.

„Škoda," pokrčil rameny a dolil si vlastní sklenku.

„Je to moc dobré," pochválila ho, sotva ochutnala.

„Díky." Upil doušek vína.

Pustila se do jídla, ačkoli neměla valný apetit. Spíš se chtěla vyhnout tomu, aby Connorovi bez přestávky zírала do tváře jako zamilovaná školačka. Důkladně přezvykovala každé sousto, jen aby s ním nemusela konverzovat.

Opřel se lokty o stůl a s úsměvem se k ní předklonil. „Znervózňuju tě?"

Zvedla obočí ve výrazu nechápavého údivu a doufala, že jí na to skočí. „Jak jsi na to přišel? Ani v nejmenším."

Znovu sáhl po své sklence. „Tak čeho se pořád bojíš?"

Položila vidličku a nůž a zlehka si ubrouskem osušila ústa, než odpověděla: „Ničeho se nebojím. Jen mě rozčiluješ."

„Čím?"

„Tlačíš mě moc daleko."

„Čím tě tlačím?"

„Tak zaprvé, nerespektuješ můj osobní prostor, a za druhé mě neposloucháš, když říkám *ne*."

Obkroužil prstem tenký okraj sklenky, přitom však držel v šachu její oči.

„Možná říkáš ústy *ne*, ale celým tělem *ano*. Tvoje tělo křičelo *ano*, pokaždé když jsem se ho dotkl."

„To není pravda!"

„A co včerejší noc? Chtěla jsi mě stejně, jako jsem chtěl já tebe. Tvoje tělo rozhodlo za tebe."

„Včerejší noc byl omyl," uzavřela to rychle, rudá jako rak.

„Včerejší noc byla nevyhnutelná," vyvedl ji z omylu. „Stalo se to proto, že jsme to oba chtěli."

„Tys to chtěl," namítla tvrdohlavě. „Dotlačil jsi mě do toho."

„Nikdy bych ženu netlačil do něčeho, na co není připravená," bránil se. „Počkal jsem, až uděláš první tah."

„První tah?" vykřikla nevěřicně. „Podívala jsem se ti snad od očí pod úhlem, který znamená: svlíkni mě donaha?!"

Pobaveně se usmál. „Ty to nepřiznáš, že ne? Nepřiznáš, žeš mě chtěla? Proč je tak těžké říct po pravdě, co cítíš?"

„Sakra, Connore..." bránila se zoufale. „Protože cítím něco, co vůbec cítit nechci!"

„Například?"

„Nech to plavat."

„Nenechám. Chci vědět, co cítíš, Jasmine."

„Cítím se... jako vyměněná, jako bych byla někdo jiný."

„Když jsi se mnou?"

Přikývla.

„Většinou neztrácím sebeovládání, jsem spořádaná, zodpovědná, můj život má nějaký řád... chápeš?"

Vážně kývl hlavou.

„Ale s tebou... s tebou nikdy nevím, co bude v příští vteřině." Roztržitě si pohrávala s poloprázdnou sklenkou.

„A je důležité to vědět?"

„Ano," přisvědčila. „Nemám ráda nejistotu, chci být připravená."

„Se mnou si ale nemusíš nic připravovat," ujistil ji jemně. „Stačí, když budeš sama sebou."

„Já se bojím... Už nevím, co to je, být sama sebou, a přitom neudělat chybu." Utrápeně k němu vzhledla.

„Kvůli tomu, co se stalo s Royem Holdenem? Kvůli tomu, že ses řídila svými instinkty a obrátilo se to proti tobě?"

Sklopila oči.

„Ano, mimo jiné. Ale nechci o tom mluvit."

Kousla se do rtu, aby zastavila slzy, které ji štípaly v očích, a vzápětí ucítila na rameni jeho dotek. Jeho dlaň byla teplá a pevná jako skála prohrátá sluncem a Jasmine cítila, jak do ní proudí jeho energie a rozpouští její napětí. Když k němu vzhledla, jeho tvář byla vážná, klidná.

„Co kdyby ses šla posadit do obývacího, než sklídím ze stolu? Pak udělám kávu a přinesu ti ji?"

Vděčně se usmála a vstala. Chvilka samoty byla přesně to, co potřebovala.

Oheň v krbu už hořel. V jeho jantarové záři vypadala i sešlá místnost útulně a veselé praskání jisker chlácholilo Jasmineiny napjaté nervy. Posadila se na gauč a zalistovala ve starém čísle *National Geographic*, aby zahнала myšlenky na to, co se zde odehrálo minulou noc.

Connor se objevil za pár minut, na podnose dva kouřící šálky kávy, které položil na starobylý stůl.

„Mléko? Cukr?" zeptal se.

„Černou," odpověděla a sevřela šálek v prokřehlých prstech.

Upila doušek a sledovala, jak si Connor štědře dopřává mléka i cukru. „Vím, že je to špatné na zuby, ale nemůžu si pomoci," prohodil omluvně, když zachytil její pohled.

V duchu musela uznat, že jeho rovné, bělostné zuby ten zlozvyk zatím nepoznamenal.

Natáhl si nohy ke krbu a zahleděl se do tančících plamenů. Seděli vedle sebe na gauči, spřízněni klidným tichem, které se rozhostilo v pokoji.

Nedostatek konverzace je nerušil - jako by se mlčky shodli na tom, že dokáží být bok po boku i beze slov. Háček však byl v tom, že Connor seděl tak blízko - Jasmine by stačilo natáhnout ruku, a mohla se ho dotknout, kdekoli - na mohutné ploše jeho prsou, na pevném reliéfu jeho paží či stehén... Byla v mučivém pokušení znovu ztratit svou hrdost.

Položila šálek a nenápadně si sedla na ruce, aby ji nezradily, přilákala však jeho pohled, což se ukázalo jako mnohem větší nebezpečí. Uhlově černýma očima oči ji zhypnotizoval natolik, že se nedokázala ani pohnout.

Nervózně si špičkou jazyka navlhčila rty a on upřel pohled na její ústa. Toužila po tom, aby mohla aspoň zlehka pohladit jeho tvář, poprášenou jemným strništěm, načíst konečky prstů do paměti jeho rysy, ten římský nos, krásně řezané lící kosti, oblouky očí, jejichž pohled ji elektrizoval...

Víčka se jí zatřepotala jako dva motýli, když se sklonil a krátce jí přitiskl své horké, saténové rty na ústa.

Svezla se zády na opěradlo gauče a otevřela oči. Connor jí odhrmul neposlušný pramínek vlasů za ucho; ten letmý dotek na jemné kůži spánku stačil, aby se jí útroby sevřely touhou, sžíravou a volající po naplnění.

Chtěla, aby ji políbil doopravdy, a naklonila se mu vstříc. „Connore...” vypravila ze sebe zadýchaně jeho jméno.

Vzal její tvář něžně do dlaně. „Jasmine, já tě chci... teď hned.”

„Já vím." To vědomí ji nádherně děsilo - znovu se vydávala na bláznivou jízdu na horské dráze. A znovu se dobrovolně vydala do zajetí vášně. Věděla, že za to jednou zaplatí, ale nedokázala se zastavit. Potřebovala ho, musela ho mít.

Vedl ji nahoru po schodech. Šli vedle sebe mlčky, jako by se báli, že jediné slovo by zničilo jejich tiché souznění.

Položil ji na postel a ona se zabořila do měkké matrace. Tála a roztékala se ve výhni jeho pohledu, kterým klouzal po jejím těle níž a níž, až k místům, kde ho chtěla nejvíc.

Stáhl si tričko přes hlavu a hodil ho na podlahu. Když uslyšela cvaknout přezku jeho opasku, srdce se jí rozbušilo. Měla pocit, že ten tlukot se rozléhá po celé místnosti.

Svlékl si kalhoty a jeho boty ztěžka dopadly na podlahu. Pak se jeho temná, teplem vyzařující silueta vztyčila nad jejím tělem, a ona ho uvítala ve své náruči.

Svlékal ji tak něžně, až ztratila trpělivost a beze studu ze sebe sama začala rvát šaty, dokud před ním neležela nahá. Klekl si vedle ní a zvolna ji hladil od stehen výš a výš, až vzal znovu její tvář do dlaní a políbil ji, mučivě pomalu. Netrpělivě ho kousla do rtu, aby ho pobídla, a on znehybněl.

„Proč jsi tak nedočkavá?" Jeho hluboký, sametově měkký hlas ji polechtal na prsou. V potemnělých očích mu žhnuly šibalské ohníčky.

„Chci to, Connore." Odvážně čelila jeho pohledu. „Hned teď."

„Máš to mít." Sáhl pro kondom a zručně si ho nasadil. Vzpětí byl zpátky mezi jejími stehny, která jemně rozevřel.

„A jsi si tím jistá?" Tázavě se jí zahleděl do tváře. „Nechci zítra, až vystřízlivíš, poslouchat žádné výčitky."

„Slibuju, že žádné nebudou.“

„Ne že bych nebyl v pokušení -“ dráždivě se otřel svým nejintimnějším orgánem o její vlhký klín, „ale když o tom přemýšlím...“

Zaryla se do něj prsty jako drápy: „Connore, jestli se se mnou hned teď nepůjdeš milovat, zavolám do novin a oznámím, že jako manžel jsi naprostá bačkora.“

Provokativně se jí usmál do očí. „Miluju, když o to škemráš.“

Chtěla něco říct, ale vtom se odhodlal k výpadu a jedním rázným pohybem vklouzl do horké štěrbinky mezi jejíma nohama. V tom okamžiku se všechny její myšlenky rozplynuly jako pára. Obemkla ho stehny a instinktivně ho sevřela ve svém nitru. Jeho hrdelní zasténání jí znělo v uších jako rajská hudba a jeho horká ústa ji každým polibkem ujišťovala, že ji chce stejně jako ona jeho.

Jejich polibek i nárazy jeho mužství se prohlubovaly a stejně tak se prodíralo hlouběji a hlouběji do nitra slasti. Namísto včerejších nesmělých doteků si lačně a panovačně přivlastňovala jeho tělo dlaněmi, prsty, nehty.

Byla na samém pokraji vyvrcholení, křičela rozkoší, ale on ji nechával čekat, neukojenou.

„Prosím...“ Zakousla se do jeho rtu, pak do jeho ramena. „Prosím, chci to,“ vzlykla bezmocně.

Vsunul ruku dolů mezi jejich spojená těla a několika něžnými, ale zkušenými doteky stiskl nejcitlivější bod její touhy. Zmítala se v křečích orgasmu jako ve vlnách rozbouraného moře, nořila se do hloubky a vzápětí zase letěla k hladině... vnímala jeho napjaté tělo, neodvratně směřující k vyvrcholení, a když zasténal slastí, prožívala ji spolu s ním. Vědomí, že mu může dát něco tak silného a jedinečného, ji probouzelo k novému životu...

Převalil se na bok a ona pozorovala, jak se mu prsa zdvíhají a klesají ve zrychleném tempu jeho dechu. Po-
deprel si hlavu loktem a zadíval se na ni. „Bože... ty jsi
neuvěřitelná.“

„Ty taky.“ Sklopila oči, jako by se v ní znovu probou-
zel stud.

Jemně ji vzal za bradu. „Neschovávej se přede mnou.
Mně neutečeš.“

Nezbývalo jí než se setkat s jeho očima. „Z tvojí po-
stele už určitě odešla slušná řádka uspokojených žen; ur-
čitě jsi na to zvyklý.“

Přikývl. „Jsem zvyklý dávat to nejlepší. Ale radši se
soustředím vždycky jen na jednu - když už něco dělám,
dělám to pořádně. Ted' momentálně s tebou.“

„Na jak dlouho?“ zeptala se bez rozmýšlení.

Nastala otázkami nabitá odmlka. „Tak dlouho, dokud
bude třeba.“

Nevěděla, jak si to má vyložit - nejspíš narážel na ve-
řejné mínění a na média.

Zavřela oči, aby před ním skryla své zoufalství, zatím-
co její prsty si nepřítomně pohrávaly s okrajem přehozu.

„Neměj starosti, Jasmine,“ pokračoval škádlivě. „Ne-
budu tě k sobě držet uvázanou navždycky.“

„Žádné starosti si nedělám,“ odsekla příkře. „Vím
moc dobře, že je to jen dočasné.“

„Nemusí to být jen dočasné.“

Překvapeně k němu vzhledla, ale v jeho vážné tváři ne-
našla žádný klíč k jeho hádance.

„Jak to myslíš?“ Svrátila čelo.

„Myslím to tak, že nás nic nenutí ukončovat manžel-
ství, pokud to oba nebudeme chtít.“

„Ale -“ kousla se do rtu „- přece se ke mně nechceš
vázat napořád?“

Pokrčil ležérně rameny. „Co já vím? Mohla by to být nakonec zábava, mít děti a všechno, co k tomu patří.“

„Zábava? Děláš si legraci?!“ Vyskočila z postele a popadla nejbližší kus oblečení, aby zakryla nahotu.

„Proč ne?“ Pohlédl jí do očí. „Nebyl by ze mě snad dobrý tatínek?“

Otevřela ústa, zalapala po dechu a zase je zavřela.

„No tak?“ pobídl ji. „Co té představě říkáš?“

Představa, jak drží na svých velkých rukách malého tvorečka s chumáčem černých, hebkých vlásků, byla na ni příliš.

„Říkám ne!“

„Ne?“

„Tedy, ano, byl bys báječný otec, ale - nemilujeme se.“

Znovu pokrčil rameny, jako by se nechumelilo. „Po pár letech manželství by se nemiloval ani Romeo s Julií, tak o co jde?“

„Tvůj cynismus mě bohužel neuklidňuje,“ zamračila se.

Triumfálně se zazubil. „Holá fakta by tě taky neuklidnila - dvě třetiny manželství se rozvádějí, protože jeden z partnerů - nebo oba - přestal druhého milovat.“

„Co tím chceš říct?“

„Jen to, že bychom se z toho mohli poučit a neřídit svůj život nějakou chimérou.“

Znovu se kousla do rtu a snažila se vstřebat krutou pravdu - bylo jasné, že ji nemiluje; jinak by to snad řekl.

„Žádné dítě si nezaslouží rodiče, kteří se nesnášejí.“

„Přeháníš. Snášíš mě docela dobře. Alergická jsi jen na tu postel, a i z toho jsem tě už, jak se zdá, vyléčil.“

Jeho tónu se musela usmát. „Tobě není nic svaté, vid’?“

„Svaté? Svatý mi je život. Ne nějaké zkosnatělé zásady.“

„Takže putuješ od ženy k ženě jako nějaká putovní trofej a plníš svůj život sexuálním dobrodružstvím?“

„Máš o mně zkreslené představy," usadil ji. „Nejsem sériový svůdce žen, ale eklektik. Vybírám si."

„A to mě má uklidnit? Mám to snad brát jako kompliment?!"

Koutek úst se mu zvilnil v sexy úsměvu. „Samozřejmě."

Musela uhnout očima, pokud nechtěla vzít zpět všechna svoje slova a vrhnout se mu k nohám. „Jdu si dát horou vanu."

„Můžu ti v ní dělat společnost?"

Zakroutila hlavou. „Na to není dost velká."

„Uskrovníme se - mám pár nápadů, jak ušetřit místo..."

V očích mu zase svítily rozpustilé jiskřičky.

„To nemyslíš na nic jiného?" usadila ho a sáhla po županu.

„Když tě vidím, tak většinou ne," přiznal se bez obalu.

Při těch slovech ji zalila vlna uspokojení; musela si však připomínat, že jde jen o sex, o Connorův chtíč. S láskou to nemělo nic společného.

V koupelně bylo chladno, ale když pustila teplou vodu, pára ji brzo vyhřála. Když si mydlila uvolněné, příjemně unavené tělo, znovu živě cítila stopy jeho doteků. Jako by jí vpálil do kůže smyslné poselství...

Zhluboka se nadechla a ponořila se pod hladinu. Musela na něj přestat myslet!

Copak by vydržela to jeho záletnictví jen pro tu pochybnou čest být jeho právoplatnou manželkou? To by ji zničilo.

A přivést dítě do tak napjatého vztahu? Nebyla blázen. Zoufalé trosky, které se nakonec uchýlily k chemickým náhražkám lásky, potkávala na klinice denně. Nehodlala rozšířit jejich řady.

Vynořila se nad hladinu pro kyslík, a když otevřela oči, spatřila Connora, jak se tyčí nad ní.

„Mohl jsi zaklepat!“ Sáhla po žínce, aby se zakryla.

„Klepal jsem, ale byla jsi pod vodou.“

„Měl jsi počkat, až řeknu *dále* - nerespektuješ moje hranice.“

„Chovám tvé hranice v nejhlubší úctě,“ opáčil provokativně a začal prstem obkreslovat ve vodě obrysy jejího těla, kterého se však ani jednou nedotknul.

„Nech toho...“

Stačilo, aby se drobné vlnky, které vyvolal, přelily přes její bradavky, a znovu cítila, jak středem jejího těla protéká proud touhy.

Byla to předem prohraná bitva. Beze slova mu udělala místo ve vaně a on to přijal tak samozřejmě, jako by si byl vítězstvím předem jistý. Voda se převalila přes okraj vany a udělala na podlaze potopu, to jí však bylo jedno. Connor se několika sebejistými pohyby uhníždil mezi jejími stehny. Byla v nebi.

Zahákla se kolenem o okraj vany, aby mu udělala víc místa. Vlna vášně je oba spláchla. Záleželo jí jen na jeho dlaních, kterými hnětl její tělo, na jeho ústech, kterými ji zas a znovu ochutnával. Sotva se s nekontrolovanými, hrdelními výkřiky přehoupla přes vrchol slasti, následoval ji.

Koupelna vypadala, jako kdyby někdo zapomněl zavít kohoutek, jen vana, ve které leželi, byla skoro prázdná.

„Podívej se na to - jdeš se vykoupat, a jakou naděláš spoušť.“

Škádlivě ho šťouchla palcem nohy do žeber. „To jste celí vy, muži - naděláte nepořádek a svedete to na někoho jiného.“

Chytl ji za kotník a vsál její palec do úst. Přes záda jí přeběhlo příjemné vzrušení.

„Pust' mě," zavrtěla se. „To lechtá."

Sál ho ještě víc.

„Connore, já tě varuju," vypravila ze sebe zadýchaně. „Když se mnou tohle děláš, tak za sebe neručím -"

„To mi báječně vyhovuje," přikývl. „Ručím za to, že když za sebe přestaneš ručit, oba si báječně užijeme." Vzal ji za ruce a přitáhl si ji na prsa.

V rozkroku ucítila jeho rostoucí erekci, a když se na ni posadila, oba věděli, že úklid koupelny ještě počká.

Jasmine se vzbudila v časných ranních hodinách. Byla ještě tma, mezi mraky však tu a tam zazářil bledý měsíc.

Ležela a pozorovala Connora, jak spí. Pravidelně oddechoval, roztažený po celé posteli, ale neměla mu to za zlé. Byla ráda, že spí a že se na něj může do sytosti vynadávat.

Zlehka položila ruku na jeho prsa, poprášená tuhými chloupky, a vnímala dlaní úder jeho srdce.

Něco zamumlal ve spánku, a když se obrátil na bok, vzal ji s sebou a zlehka ji stiskl ve svém objetí. Hřejivá aura jeho těla ji zase brzo ukolébala...

Connora probudil její tichý hlas. Nejdřív to byly jen nesrozumitelné zvuky, pak ale celá křečovitě ztuhla a pokojem se rozlehl její zoufalý nářek - bylo jasné, že má noční můru.

„Jasmine!" Jemně jí zatřásl. „Miláčku, probud' se!"

„Ne!" Hodila sebou a pokusila se mu vytrhnout. „Ne!"

„Miláčku, probud' se," konejšil ji. „Je to jen zlý sen."

Otevřela oči a chvíli na něj nechápavě zírala.

„Něco ošklivého se ti zdálo, ale už je to dobré."

Odstřčila jeho ruce a prkenně vstala z postele. „Měl jsi mě vzbudit.“

„Dělal jsem, co jsem mohl.“

Odvrátila se od něj a založila ruce na prsou - z chladu místnosti jí naskočila husí kůže.

„Co jsem říkala?“ zeptala se zády k němu.

„Nic, čemu by bylo rozumět,“ odpověděl.

Otočila se a v mléčné záři měsíce viděl, že na něj upírá nedůvěřivý pohled.

„Říkáš mi pravdu?“

„Samozřejmě. Proč bych ti měl lhát?“

„Protože lež je tvoje druhá přirozenost.“

Zamračil se. „Jasmine, já chápu, že nejsi zvyklá spát s někým v jedné posteli, lidé ale ve spánku dělají a říkají spoustu věcí - není to žádné drama, věř mi.“

„Pro mě ano.“

„Co se děje? Co se snažíš skrývat?“

„Nic.“

„Tak nemáš čeho se bát. A teď pojď do postele, než zmrzneš.“

„Já nechci do postele.“

„Slibuju, že se tě ani nedotknou.“ Z jeho hlasu byla cítit netrpělivost. Rozsvítil lampičku na nočním stolku. „Ale teď se vrať do postele, než se rozzlobím.“

„Posluž si.“

„Tak dobrá.“ Vyskočil z postele. „Říkala sis o to.“

Zůstala stát jako vrostlá do podlahy.

„Nemám náladu se s tebou přetahovat,“ pokračoval výhružně.

„Taky nemám náladu na ty tvoje hry,“ odsekla vzdorně. A pak náhle, z ničeho nic, ucítila, jak se jí z očí derou slzy.

„Ach Jasmine, proboha...”

Opatrně si ji přitáhl k sobě a zahalil ji konejšivým teplem své náruče.

Rozvzlykala se na jeho rameni, jako by se protrhla hráz. Její sebeovládání bylo pryč. Pod mokrou tvář cítila jeho tlukoucí srdce.

„To je něco nového," poznamenal a pohladil ji po vlasech. „Ještě jsem tě nikdy neviděl plakat."

„Nic nehraju," zavzlykala.

„Já vím," chlácholil ji. „Jen jsem překvapený, že mi věříš natolik, aby ses přede mnou nehlídala..."

„Já ti nevěřím," vzlykla.

„To si jen myslíš - ale někde hluboko uvnitř mi věříš. A to se počítá."

„Nevěřím! Nevěřím nikomu. A chci být sama."

„Ale ne, nechceš," oponoval jí.

„Co ty víš o tom, co chci?"

„Všechno. A hned ti to ukážu..." Zabořil prsty do jejích hedvábných vlasů a naklonil její tvář, aby ji mohl měkce, něžně políbit na ústa.

Vzdychla a uvolnila se jako hadrová panenka. Jaký smysl by mělo s ním bojovat? Dokud ji chtěl, byla jeho - a dokud byla jeho, na ničem jiném nezáleželo.

DESÁTÁ KAPITOLA

Když se Jasmine probudila, byl už bílý den a v posteli ležela sama. Ptáci za okny švitořili a křičeli s vervou, kterou jim mohla jen závidět.

Její vláčné tělo se jen neochotně vynořovalo z vod spánku. Tehdy za tmy, ještě před rozbřeskem, když ji vzbudily těžké sny, se Connor rozhodl léčit její nespavost sladkou medicínou; na něm samotném ta terapie rozhodně zabrala, protože chvílku po jejich vášnivém splnutí usnul, jako když ho do vody hodí.

Jejich těla zůstala volně propletená, k Jasmine však spánek nepřicházel. Dlouho se dívala do stropu a pozorovala, jak se do stínů noci pomalu vkrádají nazlátlé paprsky úsvitu. Connor se převalil na bok a vzal ji s sebou, schoulenou v teplém výklenku své náruče. Zavřela oči a vdechovala jeho lehkou vůni; v duchu se ptala, kolik takových rán ji ještě čeká, než se její dobrodružný milenec vydá do nových lovišť.

Příštích pár dnů uběhlo ve stejném duchu - noci patřily vášni a přes den Jasmine chodila na procházky podél pobřeží, zatímco Connor dával do pořádku dům. Její otec v životě nevzal kladivo nebo štětku do ruky; zřejmě věřil, že jeho bůh stvořil výhradně k nábožnému rozjímání. Pro

Jasmine bylo potěšení dívat se, jak Connor tmelí prasklinu ve stropě, a byla pyšná, když mu mohla aspoň podat správné náčiní.

Úterý je oba zaskočilo - náhle nastal čas odjet z jejich soukromého ráje a vrátit se ke svým všedním povinnostem.

Cestou do města prohodili sotva pár slov. Jasmine přemítala, jak skloubí svou úlohu Connorovy manželky se zaměstnáním na klinice. Svou práci milovala, ale často ji fyzicky i psychicky vyčerpávala, a pracovní doba někdy neměla konce. Bylo jí jasné, že z ohleduplnosti vůči manželovi bude muset udělat nějaké kompromisy.

Konečně zaparkovali před domem a ona ani nečekala, až jí Connor podrží dvířka auta. Vyskočila ven a protáhla si nohy, zatímco on vyndával zavazadla z kufru. Když mu chtěla odemknout dveře do domu, samy se před ní otevřely a Maria, hospodyně, je uvítala salvami lámané angličtiny. Jasmine měla dojem, že do ní přimíchala dvě či tři italská slova, ale nebyla si jistá.

Udiveně zůstala zírat na Connora, když se se ženou srdečně pozdravil a pustil se s ní do hovoru v její mateřštině.

„Žil jsem půl roku na Sicílii," vysvětlil, když zachytil její překvapený pohled. Pak obě ženy představil a Maria jí uctivě stiskla ruku; jejím slovům však Jasmine nerozuměla.

Tázavě pohlédla na Connora.

„Maria nerada mluví anglicky; naučím tě pár frází, aby ses s ní domluvila. Zatím jen na všechno přikyvuj a usmívej se." Pak znovu oslovil starší ženu a její tvář se rozzářila.

„Cos jí řekl?" zeptala se Jasmine.

„Že má pro dnešek volno." V očích mu zajiskřilo.

„Protože tě chci mít jen pro sebe," dodal tlumeně, když žena odešla.

Ta slova stačila, aby se jí stáhly útroby ve vzrušeném očekávání. Connor se sklonil k jejím ústům, přitiskl ji zády ke zdi a vyhrnul jí tenký svetřík nad prsa, ochotně vystavená jeho horkým dlaním.

Byl její droga. Sála každý jeho polibek, jako by to bylo její poslední nadechnutí, prodírala se záhyby košile až na jeho teplou kůži. Chtěla ho stejně jako on ji.

Zvedl ji do náruče jako pírko a nesl ji nahoru. Rame-nem otevřel dveře ložnice a Jasmine se zajíkla, když ji položil na postel. Jeho oči, lesklé a černé jako uhl, rozpa-lovaly každý milimetr jejího těla, na kterém ulpěl pohledem. Jeho košile, kalhoty i spodní prádlo brzy skon-čily na zemi. Zajel rukama pod opasek jejích džínů, stá-hl jí je až po kolena a začal líbat prohlubeň jejího pupíku. Jeho dráždivé laskání se přesouvalo níž a níž, až zabořil ústa do jejích nejjemnějších okvětních plátků a jazykem začal zkoumat jejich zákoutí.

Svíjela se v extázi, když z ní strhal zbývající oblečení a připravil se k útoku mezi jejíma rozevřenýma nohama. Prohnula se mu vstříc a vystavila vztyčené, tuhé bradav-ky jeho něžnému mučení.

Zaryla se do něj nehty, aby ho pobídla vpřed. Když Connor vjel svým kopím do jejího horkého klína, jejich slastná zasténání se spojila v jeden zvuk. Pevně jí sevřel zápěstí nad hlavou jako v okovech a brzy ji svými rázný-mi výpady přivedl k dalšímu vyvrcholení. Teprve když je-jí extatické výkřiky utichly, sám se přenesl přes vrchol a v mohutných, pulzujících vlnách rozkoše se svezl do je-jí náruče...

Poslouchal její dech a nechápal, proč si teprve teď uvědomil, že ji miluje. Namlouval si, že po ní jen touží tak, jako v minulosti toužil po jiných zajímavých a krásných ženách. Teď ho ale srdce zradilo. Vdechoval její ženskou vůni, tvář zabořenou do polštáře jejích vlasů, a už nikdy ji nechtěl pustit ze své náruče.

Jemně vpletl prsty do jejích hedvábných kadeří a přemýšlel, zda ji má vzbudit, aby jí to řekl. Pak si ale vzpomněl na tíživé tajemství, které znal a které se Jasmine bude muset teprve dozvědět. Nechtěl být tím, kdo rozbije skleněnou kuličku iluzí, ve které dosud žila. Věděl ale jistě, že až bude Jasmine potřebovat posbírat střípky a dát svůj život znovu dohromady, on bude stát po jejím boku jako opora.

Když Jasmine příštího rána dorazila do protidrogového centra, musela čelit mnoha zvědavým a nevídaným otázkám na její manželství jak od kolegů, tak od klientů. Obrnila se trpělivostí, ale ke konci odpoledne se už bála, že začne křičet. Celý den musela předstírat, že je šťastně vdaná - což sice byla, ale jen dočasně. Connor si ji vzal proto, aby mohl dědit po své matce. Šlo mu o peníze, ne o city.

Sotva přijela domů, zazvonil telefon.

„Jasmine! Vy jste si pospíšili!“ zvolala její sestra Sam místo pozdravu. „Nechtěla jsem tomu věřit, když mi máma řekla, že jste se s Connorem vzali!“

„Takových lidí by se našlo víc.“

„Myslela jsem, že se ti nelíbí?“ vyzvídala Sam.

„Nelíbil se mi,“ přitakala. „Ale změnilo se to.“

„Tak už to v lásce chodí,“ rozplývala se Sam šťastně. „Finn se mi taky nelíbil na první pohled, ale sotva jsme se políbili...“

„Takže líbánky proběhly podle tvých představ?"
usmála se Jasmine do sluchátka.

„Bylo to skvělé," hlesla Sam zasněně. „Všechno, co jsem si kdy mohla přát."

„Jsi šťastná žena."

„Vy s Connorem jste asi nestihli žádné líbánky zorganizovat?"

„Ne."

„Je to báječný mužský, Jasmine. Určitě s ním budeš šťastná."

„Já vím."

O jejich manželství ovšem bohužel věděla své.

„Nezlobíš se už na mámu a na tátu, že ne?"

„Proč bych se měla zlobit?"

„Prý na tebe s tou svatbou dost tlačili - s ohledem na to, že jsi byla nachytaná u něj v posteli..."

„Ano, dalo by se to nazvat nátlakem - mírně řečeno..."

Sam se zachichotala.

„Není to romantické? Rodiče zneuctěné dívky donutí provinilce, aby z ní udělal poctivou ženu... jako ze starého románu."

„Ano, velmi romantické." Kysele se usmála pro sebe.

„Víš, nesmíš poslouchat, co o něm naši říkají," radila jí Sam. „Není tak strašný, jak se o něm říká. Neměl to v životě jednoduché - matka mu zemřela tak brzo, otce neměl, nezůstal mu ani dolar... byl závislý na Julianovi s Harriet, dokud se sám neuměl uživit, což se ovšem naučil velmi slušně. Je neuvěřitelně bohatý."

Jasmine pomalu docházelo, co Sam říká. Zamračila se.

„Já jsem ale myslela, že mu matka nechala nějaké dědictví?"

„Ne. Finn mi o tom nedávno vyprávěl - zaslechl náhodou rozhovor svých rodičů. Žádné dědictví neexistuje,

a pokud nějaké existovalo, Harriet se mu dostala na ko-
bylku a peníze utratila. Viděla jsi ty šaty na naší svatbě?
Finn mi prozradil, kolik stály! Málem jsem omdlela."

Jasmine také málem omdlela. Potřebovala si ty pře-
kotné novinky nechat v klidu projít hlavou. „Sam, musím
jít, mám něco na plotně."

„Brzo se ozvi," rozloučila se zvesela. „Chci ti ukázat
fotografie ze svatby. Na jedné se díváš na Connora jako
na vraha - jednou se nad ní s vašimi dětmi skvěle
zasmějete."

Jasmine položila sluchátko a ztěžka se svezla na nej-
bližší gauč. Ruce, složené v klíně, se jí třásly.

Tak on jí lhal! Řekl jí, že se musí oženit, aby měl nárok
na dědictví po matce. Podvodem ji vlákal do manželství
bez lásky, beze smyslu. Zneužil její situace, její pověsti že-
ny, která už jednoho muže stála kariéru, a nátlaku jejích
puritánských rodičů - a dostal ji tam, kam chtěl - do po-
stele. A ona byla taková husa, že se do něj ještě zamilo-
vala a vystavila si v hlavě vzdušné zámky!

Connor otočil klíčem v zámku, svůj kufřík v podpaží.
Spánky mu pulzovaly migrénou, která se zhoršovala.

Měl za sebou schůzku s otčímem, kterému přišel hrdě
předložit oddací list a probrat s ním své dědictví. Ten ho
však odbyl mávnutím ruky.

„Snad sis nemyslel, že z peněz po tvé matce ještě něco
zbylo?" Julian zvedl hustá, zježená obočí.

Connor ztuhl.

„Přišel jsem si pro to, co mi odkázala."

Julian zašustil papíry na svém stole v netrpělivém ges-
tu. „Nemusím ti snad vysvětlovat, že vychovávat dítě ně-
co stojí," řekl. „A protože jsi byl vyloučen z několika
škol, než ses dostal na studia ekonomie, prodražilo se to."

Connorovi na čele naskočila hluboká vráska. „Chceš říct, že nic nezbylo?“

„Tvoji matce na tvém vzdělání velmi záleželo," řekl vyhýbavě Julian. „Cítil jsem se povinován zajistit ti to nejlepší, ačkoli jsi ho při každé příležitosti jen bojkotoval.“

Connor odcházel se vztekem. Julianově vysvětlení nevěřil ani za mák, věděl ale, že by ho musel dát k soudu, kdyby mu chtěl něco dokázat - a úspěch nebyl zaručený.

Jediná potíž byla v tom, že jeho oficiální důvod, proč si vzal Jasmine, najednou neexistoval. A kdyby to zjistila...

„Jak bylo v práci?" zeptala se Jasmine odměřeně na uvítanou.

„Ahoj, Jasmine." Tvář se mu zkrivila bolestí při dalším útoku migrény. „Tak strašně, že bys tomu nevěřila." Vysoukal se z kabátu a hodil ho na věšák s bolestnou grimasou.

„Nevěřila bych už ničemu.“

Znepokojeně k ní vzhlédl. „Je všechno v pořádku?“

„Proč by nebylo?“

Bez mrknutí oka čelila jeho pohledu.

„Co je ti? Rozčilil tě někdo?" zeptal se po krátké odmlce.

„Kdo by mě mohl rozčítit?" odušila chladně.

„Co já vím? Třeba tvoje rodiče?“

„S těmi jsem nemluvila od svatby. Ale mluvila jsem se Sam.“

„Ano? Finn mi taky volal. Zdá se, že si to užili," odpověděl cestou do kuchyně.

Opřela se o rám dveří a sledovala, jak si nalil vodu a hodil do sebe dvě tabletky analgetika. „Proboha, mně snad někdo začal v hlavě kopat tunel," zasténal.

„Ano?" zeptala se lhostejně. „A svědomí tě náhodou netlačí?“

Položil sklenici, která s dutým zvukem ťukla o stůl. „Nevím, proč by mě mělo tlačit, ale ty mi to určitě objasníš.“

Rozčileně se nadechla.

„Proč jsi mi lhal?“

„Lhal? Kdy?“

Jasmine si dobře všimla stínu obav v jeho očích.

„Mockrát. Ale teď mě zajímá hlavně ten výmysl o dědictví po matce - tvrdil jsi, že se musíš oženit, abys měl na něj nárok.“

Zatvářil se provinile. „Ano, tvrdil.“

„Ale žádné dědictví neexistuje, že ne, Connore?“

Ztěžka se nadechl. „Už ne.“

„Nikdy žádné nebylo!“ vykřikla. „Lhal jsi, abys dostal, cos chtěl. A já byla takový blázen, že jsem ti na to skočila.“

„Jasmine, děláš si ukvapené závěry. Vysvětlím ti -“

„Nechci žádná vysvětlení, žádné další lži. Chci slyšet pravdu, ale tu bys ty nedokázal říct, ani kdybys ji měl vytetovanou na jazyku!“

„Proboha, Jasmine!“ Bezmocně uhodil pěstí o lavici. „Vyslechněš aspoň můj pohled na věc? Chtěl jsem ti to jednou říct, ale zjistil jsem to teprve -“

„Jednou! A kdy jako?“ Z jejího pohledu sršely blesky. „To jsi mi měl říct předtím, než jsem podepsala oddací list!“

Potřeboval čas na rozmyšlenou. Zlobila se právem, ale na to, aby jí všechno vysvětlil, potřeboval být v trochu lepší formě.

Střetl se s jejím neúprosným pohledem. „Bolí mě hlava a nemám náladu vracet se domů do něčeho takového.“

„Tak ses nemusel vracet vůbec,“ odsekla trpce. „Měl ses jít léčit k jedné ze svých ženských.“

V očích mu zažhnulo zlostí. „Když myslíš," odpověděl hlasem, nasyceným jakousi neurčitou emocí. „Přesně to asi udělám."

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Za jeho zády se zabouchly dveře a Jasmine zůstala sama.

Sama zůstala i další dvě noci. Tvářila se, že se nic neděje, a brala si na klinice dvojité směny, aby nějak zahнала prázdnotu, ale před očima jí neustále naskakovaly obrazy Connora s nějakou nedostižně přitažlivou ženou - andělskou blondýnkou nebo uhrančivou černovláskou.

Třetího dne toho měla dost. Zavolala do práce a omluvila se, že potřebuje volno. Pak si sbalila věci a vzala si z garáže Connorovo rezervní auto.

Cesta na jižní pobřeží byla nepříjemná; všude samé nehody a zácpy. Když dorazila ke starému domu, už se stmívalo.

Jasmine si rozsvítila jen jednu malou lampičku - útulnost šera ji uklidňovala. Pak škrtlá sirkou a hranička dříví, kterou nechal Connor připravenou v krbu, se rozhořela.

Vděčně natáhla prokřehlé ruce k ohni. Bylo však těžké dívat se do plamenů a nemyslet při tom na něj. Znovu v ní ožívaly jeho dotečky, znovu cítila jeho drsnou, neoholenou tvář, když odpočíval na jejích prsou.

Vzdychla a prohrábla oheň. Bude se muset naučit na něj nemyslet.

Ptačí zpěv ji probudil do neveselého dne. Ani vybledlé slunce zřejmě nemělo dost chuti do života. Na každém kroku Jasmine pronásledovalo skřípání podlahy i stěn, jako by celý dům nařikal a ptal se jí: Kde je? Kam zmizel?

Nakonec utekla na pláž a vydala se na dlouhou a namáhavou procházku podél pobřeží. Vlny narážely do břehu, omývaly jí nohy a horlivě zametaly její stopy v písku. Vzduch sršel slanou vodní tříští a neutěšené výkřiky racků jako by tlumočily to, co cítila v srdci - bez Conнора byl celý svět prázdný a opuštěný.

Když se vrátila domů, bez velkého nadšení se najedla. Kamkoli se podívala, všechno jí připomínalo Connora - v oknech viděla odraz jeho tváře, ze sklenky cítila otisk jeho rtů, a když se snažila usnout sama v té velké posteli, vnímala jeho nedávnou přítomnost. Nemohla před ním uniknout, když si ho s sebou všude nosila v srdci.

Uprostřed noci ji cosi vzbudilo. Nejdřív si myslela, že po střeše přeběhlo nějaké zvířátko, když se ale posadila a zaposlouchala do zvuků noci, uvědomila si, že větve starého jilmu klepou ve větru na okno.

Chvilí pozorovala paprsky měsíce na stropě, nakonec se ale vzdala myšlenky, že by ještě usnula. Vstala, oblékla si Connorův župan a vydala se do měsícem ozářené knihovny, aby si vybrala něco ke čtení, co by ji trochu rozptýlilo.

Podlaha jí při každém kroku vrzala pod nohama, jako by žalovala na vetřelce, který narušil posvátný klid knihovny, a hřbety knih se proti ní semkly v těsném šiku.

Sáhla po první knize, která jí přišla pod ruku - shodou okolností to byla rodinná bible. Položila si ji do klína a začala listovat zažloutlými stránkami.

Vtom z knihy vypadla fotografie, založená mezi Ge-

nesis a *Exodem*. Shýbla se pro ni na zem, obrátila ji a zkameněla.

Byla to její vlastní fotografie.

Kniha jí vypadla z roztřesených rukou a zaduněla o zem. Tu fotku dobře znala - její matka přesně takovou zařadila do alba, které jí věnovala k desátým narozeninám. Bylo jí několik měsíců, ležela na dece na jakési zahradě, kterou si nepamatovala, a usmívala se bezzubým, důvěřivým úsměvem.

Jak se jen mohla stejná fotka dostat do téhle bible? Zvedla ji a začala jí chvatně listovat *Starým zákonem* - přes *Levitikus*, *Numen*, *Deuteromium* až po *Knihu Jozue a Soudců*. Mezi stránkami *Knihy Rut* se ukrývala další fotografie. Jasmine na ní bylo něco přes rok a byla na zahradě domu, kde prožila dětství.

Mezi *Paralipomeny* a *Přísllovími* našla dvě další, v *Pro-roctví Ozeáše Proroka* jednu ze školy a v *Novém zákoně*, v *Epištole k Římanům*, byla její fotka z biřmování.

Položila knihu knih a třesoucími se prsty se začala probírat fotografiemi, ta sbírka jí však nedávala žádný smysl. V hlavě jí vířily myriády otázek.

Nenacházela odpovědi. Vstala a začala vytahovat z knihovny knihu za knihou a chaoticky jimi listovat, až našla v *Nadějných vyhlídkách* od Charlese Dickense pramen tmavých, vlnitých vlasů. Nechápal na něj civěla. Pak její oči zabloudily na horní polici a poslední neprohlédnuté svazky.

Jen jeden z nich neměl na hřbetě žádný nápis. Vytáhla ho a ani ji nepřekvapilo, že to byl deník.

Posadila se na zaprášený gauč, ztěžka se nadechla a otevřela ho.

Dnes jsem ji viděla.

Cestou na pláž prošla kolem domu. Chtěla jsem na ni zavolat, ale vím, že to právo jsem už dávno pozbyla.

Mám jenom fotografie. Je mi tak podobná - aspoň v tom je nějaká spravedlnost. Jejího „otce“ to určitě pobuřuje!

Ona je to jediné, na co jsem v životě pyšná.

Jasmine seděla ve ztichlém domě a opřekot listovala zápisy ve snaze odhalit, kdo je autorem, ale marně. Deník byl anonymní.

Zmatek a pochybnosti, které v ní ten nález vyvolal, se nedaly utišit. Věděla, že pravda bude bolestná, ale musela ji znát. Bude muset hned druhý den navštívit rodiče a zeptat se, kdo mohla být ta tajemná pisatelka, která ji z povzdálí sledovala. Jen oni to mohli vědět, jen oni mohli vnést do té záležitosti světlo.

S tím rozhodnutím se vrátila do postele. Fotografie a deník ukryla pod polštář, zavřela oči a doufala, že usne.

Když časně dopoledne dorazila k rodičům, matka ji přivítala ještě v molitanových natáčkách, které nosila do postele.

„Jasmine!“ Nervózně si přihladila vlasy. „Nemusíš přece klepat - to, že jsi vdaná ještě neznamená, že bys už nebyla naše dcera.“

To Jasmine výrazně usnadnilo začátek konverzace. „Já jsem ale vaše dcera nikdy nebyla, nebo snad ano?“

Frances Byrneová zbledla jako stěna. „Nevím, o čem to mluvíš,“ vypravila ze sebe, když se vzpamatovala. „Je mezi tebou a Connorem všechno v pořádku?“

„Nepřišla jsem se bavit o Connorovi,“ odpověděla odhodlaně. „Přišla jsem si promluvit o tomhle.“

Podala matce hromádku fotografií, ale deník si zatím nechala v tašce.

Frances si od ní nejistou rukou vzala fotografie a Jasmine sledovala, jak s každou, kterou otočila, její tvář o odstín zbledla.

V místnosti se rozhostilo kamenné ticho.

„Nechápu, kde jsi je našla," řekla vyhyčivě a uhnula očima.

„Nechápeš?"

Frances se nervózně kousla do rtu, takže narušila hladký nános své korálově červené rtěnky.

„Otcе bude velmi mrzet, že tě promeškal. Já se teď ale chystám do kostela a -"

„Chci znát pravdu," zavrčela Jasmine jako rozzuřený pes.

„Má drahá -" Její matka si rozrušeně sáhla na srdce. „Obávám se, že dokud jsi v tomto rozpoložení, nemohu s tebou diskutovat."

„Já odsud bez pravdy neodejdu," trvala Jasmine na svém. „A když se mnou nebudeš mluvit ty, dojdou si za otcem na shromáždění synodu. Tam si to s ním vyřídím."

„Proboha, jen to ne!" zaúpěla její matka zoufale.

„Proč by ne?" opáčila Jasmine chladně. „Je to snad můj otec, nebo ne? Mám snad právo za ním jít, když něco potřebuju?"

Rozhostilo se mezi nimi napjaté, mučivé ticho.

„Drahoušku -" Její matka si křečovitě promnula ruce. „Rozhodli jsme se s otcem -"

„Nech to na mně, Frances," ozval se za Jasmineinými zády hlas Eliase Byrnea a když se otočila, spatřila ho na prahu.

„Doufám, že mi vysvětlíš, proč jsi matku tak rozrušila," řekl výstražně, když za sebou zavřel.

Jasmine se však odmítala nechat zastrašit. „Chci znát pravdu. Aspoň to mi dlužíte, když už nic jiného.“

„Vychovávali jsme tě v pravdě už od dětství, ale ty jsi byla vzpurná a -“

„Nemluvím o náboženství!“ V očích ji zaštipaly slzy. „Proč mi musíš pořád dávat kázání? Chci jen vědět, jak se moje fotky dostaly do bible v tom starém domě na Pelican Head!“

Její rodiče si vyměnily znepokojené pohledy. Eliasova tvář byla jako popel. Teprve po dlouhé odmlce mu zřejmě v hlavě uzrálo rozhodnutí, napřímil se a střetl se s jejíma očima, tvrdýma jako křemen.

„Tak dobrá.“ Nevšimal si, jak Frances vedle něj přidušeně zasténala. „Řeknu ti pravdu, ale musíš slíbit, že nikdy neopustíš stěny této místnosti.“

Neochotně přikývla. Připadalo jí to jako vydírání, ale v tuto chvíli chtěla jediné - aby její otec pokračoval.

Elias si nervózně prohrábl vlasy, dokonale zastřižené a napomádované na celodenní službu bohu a bližním. „Je pravda, že nejsi naše *biologická* dcera,“ přiznal. „Adoptovali jsme tě, když ti bylo šest týdnů.“

Jasmine stála, jako když do ní uhodí blesk.

„Počítali jsme s tím, že ti to jednou řekneme, ale když se pak narodila Samantha, byly jste si tak podobné, že jsme se rozhodli vychovávat vás jako sestry a uchovat naše tajemství. S věkem ses však bohužel stále více lišila a -“

„Omlouvám se, že nejsem klon podle vašich představ,“ skočila otci jízlivě do řeči.

Elias sraštil obočí.

„To, jak ukvapeně mluvíš i jednáš, je jedním z těch rozdílů. Právě na tyto vlastnosti doplatila i tvoje biologická matka, což je i důvod, proč jsme se tě ujali.“

„Kdo je moje matka?“

„Je mrtvá.“

Jasmine cítila, jako by ji někdo zasáhl medicinbalem přímo do prsou. „Chci vědět, kdo byla.“

Elias nerozhodně pohlédl na Frances, než pokračoval. „Byla to narkomanka, která náhodně otěhotněla. Opusťla tě a zmizela. Nedávno jsme se doslechli, že zemřela.“

Jasmine jíkala závrať. Svět se kolem ní roztácel nebezpečnou rychlostí. „A co můj otec? Kdo byl můj otec?“

„Jeho jméno neznáme. Tvoje matka to nechtěla prozradit.“

Zatímco mlčky vstřebávala šok, Elias pokračoval: „A pokud jde o ty fotografie, netuším, kde se vzaly na Pelican Head. Snad někdo koupil tu bibli v antikvariátě, takové náhody se stávají...“

„Náhody?!“ Nevěřicně zalapala po dechu. Vytáhla z kabelky deník a strčila jim ho před oči. „A co je tohle? Jakou náhodou si o mně někdo v tom domě vedl záznamy?“

Frances se v očích zaleskly slzy. Elias vzal zápisník a nemotornými prsty prolistoval pár stránek.

„Čí je to deník?“

„Doufala jsem, že to mi řeknete vy,“ opáčila Jasmine.

Elias jí vrátil zápisník, oči vyhybavě upřené do země. „Chápu, že jsi rozrušená, ale tvůj původ jsme před tebou tajili jen pro tvé dobro. U vlastní matky bys neměla žádnou perspektivu. Frances tehdy potratila, prožívala depresi a tys byla skvělé řešení. V těch raných letech jsi nám přinesla mnoho radosti.“

V pozdějších letech však už jen starosti, dodala si Jasmine v duchu k jeho slovům.

„Drahoušku, nikdo jiný o tom nemusí vědět,“ vypravila ze sebe Frances rozechvělým, přiškrceným hlasem. „Tvé sestry by to strašně ranilo -“

Jasmine vyhrkly slzy. „A co já? Zajímá někoho, jak to ranilo mě?"

„Je pochopitelné, že jsi rozrušená," reagoval Elias, „ale-"

„Ale nevadí vám to tolik, jako kdyby šlo o vaše vlastní dcery?" dokončila Jasmine za něj. „Copak nechápete, jak mi je?"

„Ovšem že to chápeme," vložila se do toho mírně Frances, „ale pochop, že jako tvoji rodiče -"

„Nemáte právo si tak říkat!" vykřikla Jasmine.

„Drahoušku, ovládej se. Jsi už dospělá žena. Vrať se ke svému manželovi a buď šťastná, že jsi vyrostla v úplně a harmonické rodině. Tvá biologická matka by ti nikdy takové dětství nemohla dát."

Jasmine vyběhla ze dveří, hlasitě jimi za sebou práskla a utíkala k autu. Málem neviděla přes slzy. Šlápła na plyn a rozjela se se skřípěním pneumatik, které její otec - *její adoptivní otec*, opravila se v duchu - nesnášel.

Bezcílně projížděla bludištěm města a v hlavě jí kroužily otázky. Neměla ještě chuť jet do Connorova domu. Vybalil se jí však jejich rozhovor v knihovně. Mluvila o tom, jak velkou mají ty knihy hodnotu, a on řekl: „*Zvlášť pro tebe... jsem si jistý, že jeden či dva takové svazky se tu najdou.*"

Zamyšleně se kousla do rtu. Znamenalo to snad, že něco věděl? Narazil na fotky či na deník sám? Znal snad bývalé obyvatele domu? Musela to zjistit, i když neměla nejmenší chuť se s Connorem setkat.

Zvědavost zvítězila. Na další křižovatce zahrnula směrem do jejich čtvrti a šlápła na plyn. Musela si s ním promluvit.

Když dorazila domů a našla jeho auto v garáži, od-

dechla si. Už cestou ke dveřím si v hlavě připravovala, co mu řekne. Nestačila však ani strčit klíč do zámku, když se před ní dveře otevřely a on se objevil na prahu.

„Jasmine, musím s tebou mluvit.“

Prošla kolem něj do vstupní haly. Neměla chuť se vracet k jejich poslednímu rozhovoru - teď ji tížily naléhavější otázky než jejich manželství.

„Chci se omluvit.“

Okamžitě se k němu otočila. Znělo to upřímně, ale nebylo jí jasné, za co se omlouvá - za tu lež o dědictví nebo za to, že utekl k nějaké své milence, když se pohádali?

„Rozumím,“ řekla nejistě.

„Ne, bojím se, že nerozumíš.“ Connor ji vedl do obýváku, kde nalil dvě pořádné porce brandy. Vzala si od něj sklenku, ale nezvedla ji k ústům, jen jí neklidně otáčela v rukou.

Prohrábl si rozčepýřené vlasy. „Byl jsem trochu mimo,“ spustil. „Šíleně mě bolela hlava, a když jsi vytáhla tu smeč s matčíným dědictvím, přestal jsem se ovládat.“

„Tys mi celou dobu lhal!“ ucedila chladně, pohrdavě.

„Nelhal jsem ti! To, že už žádná pozůstalost neexistuje, jsem zjistil teprve před pár dny!“

Rezignovaně pokrčila rameny.

„Je mi to jedno. Po tom, co jsem se dneska dozvěděla, už uvěřím každé povídačce.“

„Co ses dozvěděla?“

Zpozorněl.

„To je jedno... to se nás dvou netýká.“

Nechápavě na ni pohlédl. „Jasmine, chci, abys věděla jednu věc... i kdybych to s tím dědictvím věděl dřív, stejně bych si tě býval chtěl vzít.“

„Proboha proč?“ podivila se. „Co bys se mnou dělal?“

„To jsi snad už viděla sama... ale především, chtěl

jsem se usadit. Udělal bych z tebe svou manželku, to je všechno."

„Já ale vůbec nejsem na manželku vhodný materiál."

„To bych netvrdil. Kromě toho sám nejsem dokonalá trefa."

„Já ale nejsem ta, za kterou mě všichni mají..."

„Já vím - nejsi běhna, ani nejsi tak cynická, jak se děláš."

„Především nejsem dcera kazatele," pronesla do ticha.

Vzhlédl k ní a jejich pohledy se spojily. „Takže Elias s Frances tě zasvětili do tajemství?" promluvil konečně.

Zaplavila ji vděčnost, že je nenazval jejími *rodiči*.

„Jen napůl. Neřekli mi, čím dcera ve skutečnosti jsem." Zakroutila zdrceně hlavou. „Vždycky se mi něco v naší rodině zdálo divné, vždycky jsem měla jakési nejasné podezření -"

„Vaši ti to měli říct."

Její hněv mezitím trochu vychladl a ona se mohla nad jejich dilematem zamyslet s odstupem. „Muselo to být pro ně těžké."

„Jsi k nim velkorysá."

„Kdybys mě slyšel před hodinou, tak bys to netvrdil."

Zasmál se. „Dá se to pochopit. Musela jsi být v šoku."

Ztěžka vzdychla a posadila se na gauč. „Připadám si jako vetřelec."

„Jestli tě to uklidní, nemáš zelenou kůži," poznamenal suše.

Proti své vůli se musela usmát.

„Je skvělé mít vedle sebe někoho, kdo neztrácí smysl pro humor."

Ani si neuvědomovala, jaký kompliment mu právě udělila. Jeho oči se rozzářily radostí, vzápětí však zvážněly. „Já vím, že to není legrace."

„Ne, to není." Pohlédla mu tázvě do tváře. „Co mám dělat?"

„Co kdybys pro začátek zašla za Royem Holdenem?"

„Royem Holdenem?" Jasmine nechápavě zalapala po dechu. „Co ten s tím má společného?"

Connor byl rád, že Jasmine sedí. „Hodně. Roy Holden je tvůj otec."

DVANÁCTA KAPITOLA

Jasmine měla pocit, že omdlí. Obraz jejího světa se rozpil, rozmazal a otáčel se kolem ní jako atrakce v lunaparku.

„Můj otec?“ hlesla nevěřičně. „Roy Holden je můj otec?“ Connor, tyčící se nad ní jako temný stín, vážně přikývl.

„Jak to vůbec víš?“ vykřikla a křečovitě sevřela opěradlo gauče. „A co on? Ví Roy o mně?“

Ztěžka si přisedl k ní a přikývl.

„Už nějakou dobu to ví.“

Ukryla tvář do dlaní a ucítila něžné pohlázení ve vlasech. „Cítila jsem mezi námi takové pouto...“

„Ano,“ řekl tiše. „Musela jsi podvědomě něco vycítit.“

Napřímila se a vzhledla k němu. „A moje matka? Víš, kdo byla moje matka?“

Ted' už nemělo smysl nic skrývat. „Ano, vím.“

Ztěžka polkla. „Kdo to byl?“

Pohlédl jí dlouze do očí, jako by se chtěl ujistit, že unese pravdu. „Byla to Vanessa Byrneová - tvoje teta.“

Otevřela ústa. „Moje teta?“

Přikývl. „Zdá se, že měla bouřlivé mládí, že zašla ve svých eskapádách dost daleko a měla vážné problémy. Rodina se jí zřekla a její bratr Elias trval na tom, že už ni-

kdy nesmí překročit práh. Když otěhotněla, ocitla se pod velkým nátlakem rodiny. Nakonec podlehla a dala tě k adopci."

Svrátila čelo a dlouho přemýšlela. „A co tyhle fotografie?" Sáhla do kabelky. „Byly v bibli v domě u moře."

Podle toho, jak zběžně o ně zavadil pohledem, měla pocit, že je nevidí poprvé. „Teta tam bydlela a tys to věděl, že ano?"

Krátce přikývl, beze slov.

„Našla jsem i tenhle deník... a tenhle pramen vlasů..." Podala mu důkazní materiál. „Netušíš, kdo je mohl tetě dát?"

Bezmocně vzdychl. „Tuším to docela jasně. Ale já jsem to nebyl a není správné, abych ti to prozrazoval já."

„Vanessa mě sledovala," hlesla Jasmine po dlouhé odmlce. „Celá ta léta byla na dosah ruky a já jsem o ní nevěděla."

„Tak vidíš, tvoje intuice tě neklamala - z toho domu tě opravdu někdo sledoval. Kdykoli jsi šla kolem, snažila se aspoň na okamžik zahlédnout svou ztracenou dceru."

Opřela se. „Je to tak šílené, a přece to do sebe tak zapadá! Teprve teď mi dochází, proč jsem nikdy neviděla Vanessu ani na fotografii!"

„Samozřejmě," přikývl Connor. „Rodiče by ti asi těžko vysvětlili, proč vypadáš, jako bys jí z oka vypadla. Roy Holden si té podobnosti všiml, ale nejprve ji připisoval náhodě, nějaké hříčce osudu. Když se dopátral, že jsi Vanessina dcera, nemohl už nic dělat - byl ženatý, měl další dítě. Jak mohl rodině najednou říct pravdu? Navíc po tom skandálu, kdy už mu nikdo nevěřil?"

Jasmine se před očima znovu odehrávaly ty dávné události. Oblíbila si učitele, který jí dokázal naslouchat. Nestalo se nic nepřipustného. Šla za Royem na konzultaci

kvůli slohové práci, ale byla tak zoufalá kvůli hádce s rodiči, že se mu začala svěčovat. Když jí vytryskly slzy, vzal ji za ruku, a právě v té chvíli je vyrušil jiný zaměstnanec.

Jakmile se rozlétly dveře, odskočili instinktivně od sebe, jako by prováděli něco zakázaného, ačkoli nebyl důvod. A za chvíli už po škole kolovala fáma, že byli přistiženi v objetí. Než zvonilo po odpoledním vyučování, věděla to celá škola. Jasmine byla jako dcera významného duchovního vděčným soustem pro bulvár. Titulky zaplnily lži a smyšlenky.

Ačkoli byla nevinná, vyčítala si, že kvůli laskavosti k ní si Roy Holden zničil kariéru.

„Víš to jeho žena?“ zeptala se.

„Neví. Nemohl to říct, pokud nechtěl dostat tvé rodiče do velmi kompromitující situace. Ale teď, když už znáš pravdu, může se mnohé změnit - můžeš za ním jít. Můžeš od Eliase a Frances zjistit více o Vanesse.“

„Ano.“ Sklopila oči a upila ze své sklenky brandy.

„Ted' ale vypadáš, že ti pro dnešek to dobrodružství stačilo. Co takhle jít si na chvíli lehnout?“

Měla toho na srdci ještě hodně, co mu chtěla říct - to však byla zase její tíživá tajemství a ona nevěděla, kde začít.

„Budu spát v pokoji pro hosty,“ dodal do napjatého ticha.

„Chápu.“ Vstala a vydala se ke dveřím.

„Jasmine?“

Zastavila se a znovu na něj nejistě pohlédla.

„Vím, že je to teď pro tebe těžké, ale rád bych si promluvil o našem manželství.“

„Ano? A kde jsi byl poslední dvě noci našeho manželství?“ zeptala se věcně.

„U jedné přítelkyně, ale -“

Zmrazila ho pohledem. „Naše manželství žádná diskuse nezachrání, Connore.“

Jeho oči potemněly a v jejich hlubinách se mihla jakási nečitelná emoce. „Chápu.“

„Jdu do postele, Connore.“ Rychle se otočila, aby neviděl, že se jí oči lesknou slzami. „Dobrou noc.“

Týden uběhl jako voda - divoká a kalná, plná hádek a výčitek. Nakonec Jasmine znovu konfrontovala své adoptivní rodiče a dožadovala se matčiny fotografie. Musela pohrozit, že řekne celý příběh novinám, aby jí konečně vyhověli.

„Jsi na cestě do pekel, jako tvoje nebohá matka,“ hřímal její otčím. „Dělal jsem všechno pro spásu její duše, ale -“

„Aspoň nebyla pokrytec!“ přerušila ho jízlivě Jasmine.

„Rodiče - tvé prarodiče - těmi skandály málem utrápila.“

„Ale Eliasi, prosím tě!“ mírnila ho Frances netrpělivě. „Děláš z ní ztělesnění ďábla; nebyla tak zlá.“

Zpražil svou ženu pohledem, ta však trvala s nezvyklou bojovností na svém: „Byl jsi na ni moc tvrdý.“

„To tys jí poslala ty fotky, že ano?“ zeptal se podezíravě.

„Ano,“ přiznala Frances hrdě. „Měla právo své dítě aspoň vidět. Také jsem zařídila, aby mohla bydlet v tom starém domě a vidět Jasmine, když si vyjela k moři.“

„Za mými zády?“ zvolal rozzlobeně. „Žena má poslouchat svého manžela!“

„Proboha, Eliasi!“ Frances rozčileně vyskočila. „Musela jsem aspoň částečně odčinit krivdu, dokud byl čas - než zemřela.“ Pak se obrátila k Jasmine a její tvář zjihla. „Drahoušku, tvoje - tvoje pravá matka tě měla moc ráda.“

Jasmine stěží viděla přes závoj slz.

„Nikdy nevyhrála svůj boj se závislostí na drogách," pokračovala Frances. „Moc se snažila, ale měla už trvale poškozené ledviny. Měla za to, že ti u nás bude lépe, ale možná..." Její hlas zanikl v přidušeném pláči.

„To nic." Jasmine pohládila matku po ruce. „Chápu to."

„Byla to vůle boží," vložil se do toho Elias pateticky.

„Ježíšikriste, Eliasi, buď už zticha!" vykřikla Frances a Jasmine se i přes slzy musela tomu rouhání usmát.

„Musím jít," oznámila. „Potřebuju si promluvit s Connorem."

Nemotorně se s rodiči objala, věděla však, že bude trvat ještě dlouho, než se jejich vzájemná pouta zase scelí.

V Connorově domě nebyly žádné známky jeho přítomnosti. Nahlédla dokonce i do koupelny v naději, že najde na podlaze mokré ručníky, ale k jejímu zklamání tam bylo uklizeno.

Dlouho bezcílně bloumala po domě, až nakonec sebrala klíčky od rezervního auta, ani si nesbalila věci, a vyrazila na jih.

Byl páteční podvečer, ale než dorazila na dálnici, doprava trochu prořídla. Chvilí po deváté už byla u domu na Pelican Head a parkovala za Connorovým černým maseratti.

V přízemí se svítilo. Zaradovala se, ale cestou ke dveřím se rozechvěla. Teď, když byla u samého cíle a měla naplnit své předsevzetí, ztrácela odvahu.

Bylo odemčeno. Vešla a tiše za sebou zavřela. Pak zamířila k nejbližším dveřím, pod nimiž pronikal tenký proužek světla.

Otevřely se před ní a na prahu stanul Connor.

„Co tě sem přivádí v tuhle hodinu?" zeptal se zamračeně.

Nenechala se tím přivítáním odradit a vešla do místnosti.

„Chtěla jsem s tebou mluvit.“ Otočila se k němu čelem. „Aspoň ten rozhovor mi dlužíš.“

„Vážně?“ Došel ke stolu a nalil si výdatnou dávku brandy.

„Ano, vážně.“

Upil doušek a chvíli si ho nechal v ústech, než polkl. Jasmine nevěděla, jak si jeho náladu vyložit.

„Chci slyšet, jak jsi zjistil, že je Roy Holden můj otec.“

Znovu se napil, tentokrát doopravdy.

„Vím to od Vanessy.“

Zírala na něj.

„Takže ty jsi znal moji... pravou matku?“

Přikývl. „Seznámili jsme se před několika lety.“

„Jak?“

„Žila v azylovém domě u Beryl Hopperové v Blue Mountains.“

Jasmine se podlamovala kolena. Musela si sednout na gauč.

„Prožíval jsem tehdy také krizi,“ pokračoval. „Zrovna jsem se pořádně spálil v jednom vztahu a tak jako vždycky, když jsem byl na dně, jsem se rozjel k Beryl. S Vanessou jsme se dali do řeči a náhodou jsem se zmínil, že Finn chodí se Sam. Když slyšela jméno Byrneová, pochopila, o koho jde, a vyprávěla mi o tom, jak se vzdala dcery. Snadno jsem si domyslel, o kterou ze sester Byrneových se jedná.“

„A jak jsi věděl, že jí matka, tedy Frances, poslala ty fotky?“

„Vanessa mi všechno řekla. I to, že Frances zařídila, abys mohla jezdit do té chaty na Pelican Head, kdykoli se ti zachce.“

Jasmine si v hlavě promítla, kolikrát už matčinu přítelkyni o tuto laskavost žádala, a uvědomila si, že nebyla ani jednou odmítnuta.

„Ale jedno stejně nechápu.“ Tázavě na něj pohlédla. „Proč ses v tom ty angažoval?“

Jeho oči zastřel nevyzpytatelný výraz. Polkl a s námahou řekl: „Když jsem tě poprvé viděl na Finnových zásnubách, nemohl jsem z tebe spustit oči. Pořád jsem na tebe musel zírat, navzdory tomu, že ses vůbec netvářila přátelsky. Bylo to asi půl roku po Vanessině smrti a zprvu jsem tě chtěl poznat kvůli ní. Brzo jsem si ale uvědomil, že jde o víc - že tě chci poznat kvůli sobě a že bude pořádná fuška si tě získat. A pak, na Finnově svatbě, jsme se spolu najednou probudili v jedné posteli.“

„Tak ses rozhodl mě přinutit, abych si tě vzala?“

Odvážně se střetl s jejím kritickým pohledem.

„Ne. To nebylo ani kvůli Vanesse, ani kvůli dědictví po mé matce.“

„Ale jak jsi to mohl udělat, Connore?“ Do očí jí vhrkly slzy. „Jak jsi mi mohl tak dlouho lhát, když jsi znal pravdu? Vypytał ses mě na rodinu, upozorňoval jsi mě na to, jak se do ní nehodím, ale nenalil jsi mi čistého vína?“

Prohrábl si vlasy. „Copak jsem mohl? Jen tak, z ničeho nic? Šlo i o tvoje rodiče, sestry... přece jsem nemohl jen tak, z ničeho nic, zbourat tvůj svět jako domeček z karet... Sám jsem se tím trápil, když jsem viděl, jak sama sebe nenávidíš za to, že jsi jiná, a tajně jsem doufal, že nakonec odhalíš pravdu sama... což se nakonec vlastně i stalo.“

Vzdychla.

„Někde v hloubi duše jsem to vždycky tušila.“

„Vanessa měla takovou radost, že pracuješ v protidrogovém centru,“ pokračoval o něco veseleji. „Byla

šťastná, že pomáháš jiným překonat překážky, nad kterými ona nedokázala zvítězit. Byla hrdá, že máš takové sociální citění."

„Ale jak se dostala sem? Byl to její dům?"

Zakroutil hlavou. „Měla ho pronajatý a já ho před pár lety koupil."

„A pak jsi jí ho pronajímal dál?"

„Ne."

„Nechal jsi ji tu bydlet zadarmo?"

Uhnul před jejím pátravým pohledem. „Zasloužila si od života také něco lepšího. Tady byla šťastná. Našla tu klid."

Vstřebávala ten příval informací. Takže Connor už dlouho ze zákulisí tahal za nitky jejího života a ona ho ani neznala...

„Jasmine..." Přišel o krok blíž. „Musím ti ještě něco důležitého říct."

Z jeho vážného, sametově hebkého hlasu se jí sevřelo hrdlo. Poplašeně k němu vzhledla.

„Ta přítelkyně, u které jsem byl, byla Beryl Hopperová. Vždycky za ní jedu, když je mi bídně. Byl jsem v šoku, když jsem zjistil, že mě otčím připravil o dědictví po matce. Mrzí mě, že jsem ti neřekl, kam jedu."

Její oči zaplavila jezírka slz.

„A také mě mrzí, že jsem ti toho tolik utajoval..."

Nechápavě k němu vzhledla. Čekala ji snad nějaká další šokující odhalení?

„Mám za sebou pěknou řádku vztahů, ve kterých jsem stále nenacházel to, co jsem hledal... dokud jsem na Finnově svatbě zase nepotkal tebe. Zasáhlo mě to jako blesk z čistého nebe - najednou jsem věděl, že tak to má být... a pak ses ocitla v mé posteli, vedle mě, s vlasy rozprostřenými na polštáři, a já věděl, že tam patříš..."

To nebyl omyl, ale řízení osudu. Víím, že nebylo správné toho využít, měl jsem tě hned vzbudit, ale neodolal jsem pokušení..."

Jasmine nevěděla, jestli se jí to jen nezdá.

„Toho fotografa jsem tam ale nepozval," dodal spěšně. „Netušil jsem, že kolem toho bude takový poprask, ale když na tebe vaši začali tlačit, byla to moje jediná šance. Doufal jsem, že když se vezmeme, poznáš mě a snad se do mě zamiluješ. Víím, že to bylo zoufalé, ale -"

„Myslíš to tak, jak si myslím, že to myslíš?" přerušila ho.

„A jak myslíš, že to myslím?" hlesl přiškrčeně.

„Snažíš se mi říct to, co ti chci sama celou dobu říct?"

„Ano? Ty mi chceš také něco říct?" Z jiskřiček v jeho černých očích se jí málem zastavilo srdce. „Co je to?"

„Miluju tě, Connore."

„Řekla jsi to, co si myslím, že jsi řekla, nebo se mi to jen zdálo?" Nečekal, co mu odpoví, a Jasmine si sama nebyla jistá, jestli ta slova opravdu dokázala vyřknout.

Connor ji objal v náručí a zabořil tvář do jejích vlasů. „Miluju tě, Jasmine," zašeptal. „Miluju tě."

EPILOG

Connor udělal poslední tah malířskou štetkou, položil ji a pozoroval, jak jeho žena stoupá po kamenných schodech ke starému domu.

„Hotovo?“ zeptala se Jasmine.

„Ano. Právě včas, abych tě mohl přenést přes práh.“ Otřel si ruce a vzal ji do náruče.

„Jsem moc těžká!“ bránila se.

„A kdo za to může?“ Lišácky se usmál.

„Ty,“ odpověděla a položila ruce na své vzdouvající se břicho. „Jenom ty.“

Zlehka ji políbil na rty a opatrně ji postavil na zem. „Jak je ti?“

„Skvěle.“ Položila mu ruce na prsa a s úsměvem k němu vzhledla. „I když mám trochu trému z toho dnešního večera.“

„Neboj se, miláčku,“ uklidňoval ji. „Roy říkal, že jeho manželka to přijala velmi rozumně. Jen on sám se prý nemůže smířit s tím, že z něj najednou bude dědeček...“

Na rodinnou oslavu Vánoc na Pelican Head pozval Connor Eliase s Frances a Roye Holdena s manželkou, Leanne. Jasmine dojímal, že ho napadlo uspořádat sešlost, která mohla urovnat napjaté a kostrbaté vztahy.

„Jen doufám, že nás to malé nepřekvapí.“

Ucítila, jak jí ztuhlo břicho - za poslední půlhodinu už po několikáté.

„Vždyť to nemá být dřív než na Nový rok," připomněl Connor.

„Mimina dokáže být někdy svéhlavá."

„Stejně jako jejich maminky."

„A tatínkové." Žertovně ho šťouchla do žeber.

„Ale ty mě za to máš ráda, vid'?" zašklebil se na ni.

„Přímo tě za to zbožňuju," přisvědčila a políbila ho na krk. „I s těmi ručníky na podlaze."

„Neházela bych je tam, kdybys mě vždycky nepřekvapila celá nahá. Rozptyluje mě to a zapomenu pak pověsit ručník."

„Ale ty mě za to máš rád, vid'?" škádlila ho.

„Přímo tě za to zbožňuju." Přitáhl ji k sobě.

Dlouho stáli v objetí. Vdechovala jeho důvěrně známou, kořeněnou vůni, když ji zaskočila další kontrakce - tentokrát to poznala naprosto neomylně.

„Connore?"

„Ano?" zamumlal jí do vlasů.

„Nebudou se na nás všichni zlobit, když přijedou na toho štedrovečerního krocana a najdou tu prázdný dům?"

„Jak to myslíš, prázdný dům?" zeptal se nechápavě.

Přitáhla si jeho ruku na své stažené břicho a významně na něj pohlédla.

Oči se mu rozšířily údivem. „Chceš říct, že je to tady?"

„Myslím, že jo."

„Teď hned?"

Přikývla.

„Ale co bude s naším večírkem?" zeptal se a pohládl ji.

Jasmine se zasmála.

„Bude nás o jednoho víc - to malé se rozhodlo slavit s námi."

„Tak to se nedá nic dělat.“ Sebral klíčky od auta a vzal ji za nadloktí. „Pojďme se podívat po nějakých těch jesličkách.“

„Jesličkách?!“ hlesla udiveně.

„Aby mu měli Tři králové kam přinést dárky, ne?“

Když toho večera dorazili Elias s Frances v těsném závěsu za Holdenovými, našli na dveřích následující vzkaz:

Jennifer Vanessa Harrowsmithová se narodila o Štědrý den v půl šesté odpoledne a váží tři kila dvacet. Mamince i dětátku se dobře daří. Prosím nabídněte si šampaňské a chlebičky. A omlouváme se krocanovi - nevěděli jsme, že ho letos nebudeme potřebovat!

NEVĚSTA, JAK MÁ BÝT

Lindsay Armstrongová

PRVNÍ KAPITOLA

Na obloze nebyl ani mráček. Když se letadlo pozvolna snášelo nad Cairns, připadala si Caiti Gallowayová jako v pohádce. Pod sebou viděla Korálové moře, tmavomodrou plochu postupně přecházející v tyrkysové mělčiny všude tam, kde z hlubiny moře vyrůstaly korálové útesy.

Tenhle pohled ji čekal pokaždé, když se vracela do rodného Port Douglasu, ale přesto ji pokaždé znovu uchvátil.

Přeletěli pobřeží a pod nimi se objevila pole cukrové třtiny, která se táhla až k tmavě zeleným pahorkům na obzoru.

Ale když letadlo dosedlo na dráhu, Caiti zavřela oči. Přílet do Cairns byl sice krásný, ale samotné město v ní vyvolávalo i jiné pocity. Bylo pro ni plné vzpomínek na muže, do kterého se zamilovala. Muže, který ji sice chtěl, ale její lásku neopětoval.

Letadlo zpomalilo a Caiti otevřela oči. Pomalu dojeli k terminálu, cestující se začali zvedat, sbírali si věci a jeden přes druhého se sunuli uličkou k východu, až se nakonec všichni dostali ven, do dusného tropického počasí severního Queenslandu.

Byl květen a léto tu pomalu končilo. Ale oproti Canbeře, kde už po ránu bývalo chladno, tu na džínsy a blůzu s dlouhým rukávem bylo dost horko.

V hale zamířila k výdeji zavazadel a vyhlížela přitom svou sestřenicí Marion, která ji tu měla čekat. Věděla, že Marion patří k těm, kdo raději přijdou zbytečně brzy, než aby někoho nechali čekat.

Nakonec sem Caiti letěla právě kvůli Marion. Za čtrnáct dní se její sestřenice měla vdávat a požádala ji, aby šla za svědka.

Caiti ji nikde neviděla. Otočila se k běžícímu pásu, po kterém se pomalu sunula zavazadla. V tu chvíli se za jejími zády zastavil kolemjdoucí muž. Překvapeně se na ni zadíval.

Rob Leicester vždycky vyčníval z davu, ale nemohla za to jen jeho výška. Měl tmavé vlasy, byl ramenatý a opálený. V džínsech a khaki košili vypadal na první pohled drsně, ale když si ho člověk prohlédl lépe, což mnoho žen skutečně dělalo, jeho vystupování prozrazovalo citlivou povahu.

Dvě dívky, které čekaly na zavazadla jen pár kroků od něj, si přestaly povídat a zadívaly se na něj zasněnými očima.

On si jich ale ani nevšiml. Pozoroval Caiti Gallowayovou, jak čeká na svá zavazadla.

Vůbec se nezměnila. Její dlouhé havraní vlasy mu pořád připomínaly hedvábí. Při pohledu na její jemnou zlatavou pleť se mu zachvěly ruce, jako by si samy vybavily, jaké to bylo se jí dotýkat. Byla štíhlá a oblečená velmi jednoduše, ale jako vždy jí to slušelo.

Jak to dělá? říkal si v duchu. Jsou to snad ty drobné detaily? Třeba to, jak jí odstává límeček? Nebo ten široký pásek, který jí dělá tak štíhlý pás? Dokonce i pevné turistické boty dokázala povýšit na módní doplňek.

Caiti zvedla z pásu svůj kufr a prudce se otočila. Rob se zatajeným dechem čekal, jak se zatváří v okamžiku, kdy ho pozná.

Prošlo mezi nimi několik lidí, ale pak si najednou stáli tváří v tvář. A její reakce byla ještě lepší, než doufal.

Chvilí na něj jen nevěřičně zírala, pak zbledla a vzápětí celá zčervenala. Pustila kufr na zem a zhluboka se nadechla, až se jí pod blůzou vzedmula plná ňadra, která shodou okolností docela dobře znal.

Takže ani rok a půl, co jsme se neviděli, nezměnil nic na tom, jak na ni působím, říkal si v duchu. Sehnul se pro její kufr a tvářil se, jako by se nic nestalo.

„Caiti," řekl tiše, „to je překvapení! Doufal jsem, že se vrátíš."

Caiti několikrát nasucho polkla, než se zmohla na jediné slovo. „R - Robe," vyhrkla potom. „Co tady děláš? Měla pro mě přijet Marion..." Na víc se v tu chvíli nezmohla. Ruměnec v její tváři zmizel stejně rychle, jako se objevil. Zas byla bledá, jako by každou chvíli měla omdlít.

„Pojď, dáme si panáka," řekl, vzal ji za loket a popostrčil ji směrem k letištnímu baru.

„Ne... počkej," začala se bránit.

„Neblázní," řekl klidně. „Jsi celá bledá. To bude asi tím letem."

Našel volný stolec pro dva, trochu skrytý za palmou v květináči, posadil ji do křesla a odešel k baru.

Caiti ho pozorovala a snažila se trochu vzpamatovat. Cítila, jak jí divoce buší srdce. Před osmnácti měsíci odsud narychlo odjížděla - vlastně utíkala, utíkala od něj, protože se do něj zamilovala, ale pak zjistila, jak strašně se zmýlila v tom, co on cítil k ní. Bylo to kruté procitnutí a trvalo dlouho, než se z něj vzpamatovala.

Vyčítala si, že se nechala tak strhnout tím, co k němu cítila. Sama sebe se ptala, čím to bylo, že jí tak zamotal hlavu, a jak to, že tehdy neviděla všechny ty věci, které jí

měly napovědět, že něco není v pořádku. Když o tom později přemýšlela, zdálo se jí to tak jasné! Nikdy ji nemiloval. Chtěl ji, nebránil se její lásce, ale sám sobě všechny podobné city přísně zakázal.

Dalo jí dost práce na něj zapomenout, znovu se postavit na nohy a žít dál. A nakonec jako důkaz toho, že už to překonala, přijala pozvání své sestřenice Marion a vrátila se sem do Cairns. Jenže teď, když pozorovala Robovu nepřehlédnutelnou postavu, sklánějící se nad barem, se jí zdálo, že nepřekonala vůbec nic.

Snažila se celou tu dobu věřit tomu, že všechny vzpomínky na něj v sobě pohřbila někam hodně hluboko, ale teď musela přiznat, že je sotva zabalila do hedvábného papíru, který se protrhl a všechno odhalil, jakmile na ni Rob promluvil.

Zrovna se otočil, v každé ruce jednu sklenku, a chtěl vyrazit za ní, ale vtom mu na rameno poklepal nějaký muž, zhruba padesátník, kterého Caiti neznala. Rob položil sklenky zpátky na bar, potřásl si s mužem rukou a chvíli si s ním povídal. Ten druhý zřejmě řekl něco vtipného, protože Rob se najednou šibalsky zasmál - a Caiti při tom pohledu málem zapomněla dýchat.

Kdybyste Roba Leicestera nějakou dobu pozorovali zpovzdálí, nutně byste došli k názoru, že to je docela uzavřený muž, ve kterém není snadné se vyznat. Ale když jste s ním byli dost dlouho na to, abyste ho poznali, nebo si aspoň mysleli, že ho znáte, objevil se za tou kamennou tvářící člověk, který se dokázal bezprostředně a nevině smát, až vám z toho srdce poskočilo. A Caiti, kterou teď její sebeovládání zrádně opustilo, cítila, jak se jí vracejí všechny vzpomínky, které chtěla navždy vymazat ze svého života.

Ani nevěděla jak, ale najednou stál před ní a stavěl na stůl dvě sklenky s brandy.

„Kdo to byl?" vyrazila ze sebe, aby zakryla svůj vnitřní neklid.

„Jeden známý mého otce. Prosím," postrčil k ní jednu sklenku. „Snad tě to postaví na nohy."

Vděčně přijala sklenku a usrkla trochu brandy. Byla silná, vehnala jí slzy do očí, ale aspoň se rychle vzpamatovala.

„Omlouvám se," řekla po chvíli. „Byl to trochu šok, takhle na tebe narazit, sotva vylezu z letadla," pokračovala a hřbetem ruky si otírala oči.

Opřel se ve svém křesle a pozorně se jí zadíval do tváře. „Myslel bych si, že jestli na mě nechceš narazit, bude nejsnazší se tomuhle koutu světa vyhnout úplně," řekl po chvíli.

„Přiletěla jsem Marion na svatbu," řekla rychle. „Vlastně nevím, jestli jsem ti to řekla: moje sestřenice Marion se bude vdávat. Asi ji neznáš, byla se svým přítelem pracovně v zahraničí, když jsme tady... když jsme..."

„Myslím, že ses o ní zmínila," ujistil ji rychle.

„Dobře." Vrhla na něj krátký pohled, ale pak zase sklopila oči. „Byly jsme si dost blízké. Když jí zemřeli rodiče, bydlela nějakou dobu u nás. Ale posledních pár let trávila převážně v cizině. Teď se s Derekem vrátili a za čtrnáct dní se budou brát. A já jí jdu za svědka."

„Já vím."

Caiti překvapeně zamrkala.

„Cože? Jak víš, že..."

„Vím, že jdeš Marion za svědka."

„Odkud to víš?" podivila se a chvíli mlčky sledovala, jak se na ni klidně usmívá.

„Taky jdu na tu svatbu."

„Ty znáš mou sestřenici Marion?" vyvalila na něj oči.

„Nebo Dereka Handyho?"

„Tvou sestřenici jsem zatím neviděl, ale s Derekem

jsem celou střední školu bydlel na internátu. Bůh mi odpusť, jdu za svědka jemu."

Caiti sáhla po své sklence a pořádně se napila. Cítla, jak ji alkohol pálí v ústech, v krku a nakonec až v žaludku. Zalapala po dechu.

Rob Leicester ji pobaveně pozoroval. „Copak? Myslíš, že se za svědka nehodím?"

„To ne," vyhrklo z ní nakonec. „Nebo... nevím."

„Takže si teď v duchu říkáš," pokračoval s neochvějným, smrtícím klidem, „proč jsi do toho letadla vůbec lezla, víd?"

Caiti se prudce nadechla, ale nezmohla se na nic jiného než na upřímnou odpověď. „Jo."

Díval se na ni a v duchu ji viděl přesně takovou, jakou ji před rokem a půl viděl naposled. Jejich vztah netrval dlouho, ale dost dlouho na to, aby se přesvědčil, že si nikdy nemůže být úplně jistý, co od ní může čekat. Její štíhlé opálené tělo znal, i ty krásné havraní vlasy. Ale oči barvy levandule ho znovu upoutaly, jako by je viděl poprvé. Byly pokaždé jiné, když se smála, když ho sledovala klidným pohledem plným lásky, nebo teď, když byla zmatená a snad i rozčilená.

„Takže nebýt toho, že jsme se náhodou potkali na letišti, chtěla jsi strávit dva týdny v Cairns a ani se neozvat," řekl hlasem, ve kterém se skrývala výčitka.

„Robe," zarazila ho, „přijela jsem na svatbu. Ani mě nenapadlo..."

„To je milé," odsekl ironicky.

Zavřela oči, ale pak je zase prudce otevřela. „Jak jsi to myslel? Říkal jsi ‚Bůh mi odpusť‘. Co to mělo znamenat?"

Pokrčil rameny. „Popravdě řečeno, sám mám pocit, že nejsem ten pravý na to, abych někomu svědčil na svatbě. A asi bych si byl našel nějakou záminku, abych se z toho

vyvlékl - kdyby mi Derek neřekl, kdo půjde za svědka jeho nastávající."

Kéž bych se taky byla informovala, blesklo Caiti hlavou. Ale kdo by si to byl pomyslel? A navíc bych Marion nikdy nemohla odříct...

„Jen tak pro zajímavost, Caiti, kdes byla ten rok a půl, co, jsme se neviděli?" zeptal se. „Stálo mě malé jmění, jak jsem se s tebou snažil spojit. Hledal jsem tě všude možně, až na Nové Kaledonii."

Caiti překvapeně zamrkala. Samozřejmě věděl, že její matka žije na Nové Kaledonii, protože se její rodiče krátce před tím, než Roba poznala, zničehonic rozvedli a její matka se vrátila do svého rodného města. Když se Caiti s Robem seznámila, měla toho rozvodu ještě plnou hlavu. Měla oba své rodiče strašně ráda a jejich rozhodnutí ji ranilo. Snad právě proto se tak snadno nechala unést, když se v jejím životě objevil on.

„No - matka začala zas používat své jméno za svobodna," řekla jakoby na vysvětlenou, ale jeho otázku nechala bez odpovědi. „Jak se daří Steveovi?"

„Už je v pořádku, ale trvalo to dost dlouho."

„Takže ses vrátil do Camp Ondine?"

Přikývl. „Před chvílí jsem přiletěl z Cooktownu."

„Robe-"

„Caiti," přerušil ji, „nemusíme chodit kolem horké kaše a utápět se ve zdvořilostních otázkách." Věnoval jí tvrdý pohled plný nelítostné ironie. „Vzala sis mě a dva dny po svatbě jsi utekla. Myslím, že si máme o čem povídat."

„Víš, proč jsem utekla," řekla pevně.

„Vím, že..." začal, ale odmlčel se, protože z reproduktorů nad jejich hlavami právě zazněla výzva pro slečnu Caitlin Gallowayovou, aby se dostavila na informace.

„Marion mě asi hledá," řekla Caiti.

Rob krátce kývl a vstal. „Zajdu pro ni.“

Za minutu byl zpátky s listem papíru. Byl to vzkaz od Marion. Bohužel měla cestou na letiště malou nehodu. Byla sice v pořádku, ale musela čekat na policii. Prosila Caiti, aby si na letišti vzala taxi a nechala se odvézt k ní domů. Klíč měl být schovaný tam, co vždycky býval.

„Podívej,“ řekla Caiti a položila papír na stůl mezi nimi, „Marion o ničem neví. Za poslední dva roky jsme se neviděly...“ Na chvíli se odmlčela, pak se zeptala: „Řekl jsi o tom Derekovi?“

„Ne,“ odpověděl tiše. „Chtěl jsem o tom mluvit především s tebou.“

Trochu se jí ulevilo. „Nemůžu to Marion jen tak říct,“ řekla naléhavě. „Byl by to pro ni šok.“

„To jistě,“ přikývl sarkasticky.

„Vážně ses z toho měl nějak vyvléknout,“ řekla vyčítavě.

„To je věc názoru,“ odvětil klidně a zadíval se na ni přes sepjaté ruce.

„To teda není,“ odsekla Caiti. „Každému je jasné, že to jejich svatbu může jedinečně pokazit. Věděl jsi, že Marion je moje příbuzná, zatímco vy jste s Derekem jen spolužáci. A jak jsi sám řekl, nejsi zrovna ideální svědek.“

„Ovšem na druhou stranu,“ přerušil ji rázně, „je každému jasné, že mezi námi zůstalo hodně otevřených otázek, Caiti, takže...“

„To je ovšem čistě tvoje zásluha,“ odsekla netrpělivě. „Mohl jsi odsouhlasit neplatnost svatby, jak tě můj právník žádal dva dny po tom, co jsem odjela.“

„Tvůj právník,“ zopakoval suše. „Vážně sis myslela, že na něco takového přistoupím? Že tě nechám jít a spokojím se s tím, že tvému právníkovi podepíšu, co budeš chtít?“

Ztěžka polkla, protože už dlouho věděla, že to nebylo

to nejšťastnější řešení. „To je jedno. Ted' jsem tu kvůli svatbě své sestřenice a doufám, že nic, co bylo mezi námi, ji nepokazí," řekla nakonec chladně a konečky prstů si masírovala spánky.

Rob Leicester se na ni ještě chvíli mlčky díval. Vždycky ho fascinovala tahle gesta a způsob jednání, které nejspíš zdědila po své matce a jejích francouzských předcích. Často se vyjadřovala spíš rukama než slovy, bylo snadné poznat, jak se cítí. A zrovna teď měla zřejmě srdce až v krku...

„Ta svatba má být za čtrnáct dní. Čím dřív to Marion řekneš, tím líp."

„Výborně," vybuchla rozčileně. „To se ti snadno řekne. Víš, jak se jí dotkne, že jsem jí o vlastní svatbě tenkrát neřekla ani slovo? Nemohla jsem jí jen tak napsat. Co já vím, třeba by všeho nechala a přiletěla..."

„Takže ses jí se vším chtěla svěřit až teď, když se sejdete," pokračoval Rob, ale z jeho pohledu bylo jasné, že tomu nevěří. „Nebo jsi chtěla celou tuhle epizodu ze svého života vyškrtnout?"

„To samozřejmě ne!"

Jejich pohledy se střetly. „Tak samozřejmě mi to zas nepřišlo," zasyčel pohrdavě.

Na chvíli se odmlčel, pak navázal, jako by ji ani neslyšel. „A kromě toho se zdá, že čím dřív ty sama uznáš, že mezi námi ještě není všechno vyřešené, tím lépe pro nás pro všechny, Caiti."

„Co ještě není vyřešené?" zeptala se nejistě.

Znovu se opřel a jeho oříškově hnědé oči jako by se jí zavrtávaly do hlavy. „Když jsi mě viděla, málem jsi z toho omdlela. Mám ti věřit, že pro tebe nic neznamenám?"

Kousla se do rtu. „Jak dlouho zůstaneš v Cairns?"

„Pár dní. Mám tu ještě nějaké obchodní záležitosti."

A myslím, že se všichni sejdem na schůzce před svatbou: snoubenci, svědci, družičky, Derekova matka a sestra s přítelem."

Caiti na tuhle další příjemnou novinu překvapeně zamrkala, Rob se zasmál.

„Kdyby ses viděla," řekl uvolněně. „S tímhle výrazem bys mohla hrát ve filmu."

„Chceš říct," zamyslela se na okamžik, „že kdybych do tebe náhodou nevrazila už tady, vyskočil bys na mě za pár dní jak čertík z krabičky před mou sestřenicí a všemi, kdo se ta svatba týká?"

Na chvíli se zamyslel. „Možná by to tak dopadlo, ačkoli pochybuju, že by ses mezitím nezačala zajímat, kdo půjde svědčit po tvém boku. Snažím se věci řešit jednu po druhé a zrovna tohle... těžko se dalo odhadnout, kdy se tu objevíš."

„Dábelství plán!"

Rysy v jeho tváři ztvrdly, věnoval jí chladný pohled. „Opravdu myslíš, Caiti? Stejně ďábelský, jako když jsi dva dny po svatbě odjela z Camp Ondine?"

Nadechla se, že mu na to něco řekne.

„Přemýšlej o tom," dodal dřív, než si srovnala myšlenky, a potom vstal. „A teď, jestli dovolíš, tě odvezu k Marion domů."

Caiti zaváhala, ale nenapadlo ji, co na to říct. „Děkuju," vydala ze sebe nakonec a taky se zvedla.

Cesta z letiště k Marion byla milosrdně krátká. Ale i těch deset minut, než předoucí rangerover zastavil před známým domem, se jí zdálo nesnesitelně dlouhých.

Rob celou cestu mlčel. Ona se dívala z okénka a s potěšením konstatovala, že od doby, kdy Cairns opustila, se tu změnilo jen málo. Široké ulice pořád naplňoval uklidňující šelest listů a zpěv ptáků.

Když zastavili, otočil se k ní. „Doufám, že mi nechceš zase zmizet, Caiti. Nebo udělat nějakou jinou hloupost.“

Rozčileně se na něj otočila a tentokrát jeho pohledu odolala. „To, že jsem minule odjela, nebyla žádná hloupost,“ řekla pevně.

„Ale uznáváš, že jsi mi velmi úspěšně zmizela?“ odvětil klidně, jako by hádka s ní byla docela dobrá hra.

„Kdykoli uznám, že jsem se mýlila,“ řekla, „a že za daných okolností nebylo možné zůstat nebo v našem vztahu pokračovat. Ale neboj se, Robe, nepřijela jsem sice kvůli tobě, ale nebudu se ti vyhýbat. Pokud máš pocit, že je třeba mezi námi dvěma ještě něco vyřešit, tak to uděláme,“ řekla a vyklouzla ze dveří. „A děkuju za odvoz.“

Ale on už byl venku a vytahoval její kufr. „Takže se uvidíme na té schůzce,“ řekl klidně, pak sáhl do kapsy a vytáhl vizitku. „Kdyby ses se mnou snad chtěla spojit ještě dřív...“ řekl a podal ji Caiti.

„To nebude nutné,“ odsekla a ani se na ni nepodívala.

„Jsi taková hrdá, Caiti,“ řekl tiše. „Úplně v duchu vídím, jaké to bylo, když jsme se poprvé setkali. Vzpomínáš si?“ Chvilí zaváhal a viděl, jak se jí oči zamlžily starými vzpomínkami, pak se otočil, nasedl a odjel.

Sotva se Caiti dostala do domu, dorazila i Marion. Vystoupila z auta, jehož přední masku zdobila hluboká promáčklina, a padla do náručí své sestřenice.

Marion Gallowayová byla docela malá, ale dobře tvarovaná. Měla hnědé kudrnaté vlasy a její tvář prozrazovala veselou, otevřenou povahu. Byla o dva roky starší než Caiti, bylo jí pětadvacet. Pracovala teď jako audioložka. Přestože její rodiče zemřeli, když byla v pubertě, dokázala si ve svém životě udělat pořádek. I její vztah s Derekem byl zřejmě naprosto bezproblémový.

„Tolik jsi mi chyběla," řekla, sotva Caiti pustila.

„Ty mně taky," zalapala Caiti po dechu. „Jak se máš? A jak to vypadá s tou svatbou? Chci to všechno slyšet!" varovala ji.

„Pojď dovnitř, dáme si čaj. Uf," vzdychla si Marion a otřela si čelo. „To je teda den."

O chvíli později se s kouřícími šálky posadily na verandu a Marion v krátkosti Caiti vylíčila, jak s Derekem trávili čas v zahraničí.

„Ale ani nevíš, jak jsem ráda, že jsem zase doma," řekla nakonec. „Jsme tu už šest týdnů, ale ještě pořád si to užívám. Jen mi bylo líto, že nemohla přijet dřív."

„Takhle to je lepší," soudila Caiti. „Vzala jsem si volno na celý měsíc."

„Ještě jsi mi ani neřekla, jak se ti líbí v práci! Ani jsem tomu nechtěla věřit, že pracuješ na francouzské ambasádě v Canbeře. Asi byli rádi, když se dozvěděli, že tvoje matka je Francouzka," řekla Marion, ale vzápětí posmutněla. „Myslíš si, že je nějaká naděje, že by se tví rodiče dali zase dohromady?" zeptala se po chvíli.

Caiti si vzdychla.

„Asi ne. Víš, vlastně pořád nerozumím tomu, co se stalo. Matka se seznámila s novým mužem, který se mi vůbec nelíbí. A otec pak vyrazil na cesty - myslím, že teď je někde v Patagonii - ale mám pocit, že se z toho taky ještě nevzpamatoval. Byli spolu pětadvacet let."

Marion nevěřicně zavrtěla hlavou. Pak Caiti chvíli líčila napínavý život tlumočnice v hlavním městě.

„Do Cairns je to trochu daleko," řekla Marion vesele. „Proč jsi tam vůbec jela? Učení už tě nebavilo?"

Caiti zaváhala, protože cítila, že odsud už to na tenký led tak daleko není. Jak by Marion měla vysvětlit, že odjela z Cairns? Měla jí říct, že když jí znučení středoškola-

ci nepomáhali zapomenout na rozchod rodičů, to jediné, co se nabízelo, byla práce na opačném konci země? Jak z toho vynechat práci pro cestovní kancelář, při níž se seznámila s Robem Leicesterem, od kterého pak utíkala, co nejdál to šlo.

„No, popravdě řečeno, byla to pěkná nuda," zalhala nakonec.

„Vlastně jsem si vždycky myslela, že se na učitelku nehodíš," přikývla Marion. „Na to máš příliš tvořivou povahu."

Caiti se trochu uvolnila. „No, snad se mi v Canbeře daří tuhle svou stránku potlačovat. Zapsala jsem se na univerzitu na kurz francouzské literatury. Ale teď mi řekni o té svatbě!"

Marion se zatvářila jako štvaná zvěř. „Už ani nevím, kde mi hlava stojí."

„Taky jsem se divila, když jsem to slyšela. Připadalo mi, že zařídit svatbu během dvou měsíců je skoro nemožné."

„To mi povídej," řekla Marion a obrátila oči v sloup. „Ale když jsme se s Derekem vrátili, měla jsem pocit, že teď je ta pravá chvíle."

Caiti se na ni překvapeně zadívala. Samotnou ji rozrušilo, když někdo v její hlavě automaticky dopověděl: *teď, nebo nikdy*.

Taky ji napadlo, že Marion už s Derekem žila čtyři roky. Že by se snažila ho dostat do chomoutu?

Ale Marion na sobě nic takového nenechala znát. „Mám pocit, že to mám tak nějak pod kontrolou. Ale řeknu ti, že ze začátku to nebylo nic snadného. Derekova matka si na některých věcech dost zakládala a s tím, že moje maminka už tu není, se tak nějak postavila do role matky nás obou. Párkrát jsme se pěkně pohádaly."

Caiti překvapeně zamrkala. „Co se stalo?"

„Tak například je zatížená na růžovou. Nejrady by objednala růžový dým, růžové holubice, růžové kostýmy pro družičky a na kůru zpěváčky s růžovými křídélky na zádech.“

Caiti se neudržela a začala se smát. „To snad nemyslíš vážně!“

„Jen počkej, však se s ní sama brzy setkáš,“ varovala ji Marion. „Ale Eloise - to je Derekova sestra, která půjde jako první družička - Eloise si vydupala, že šaty pro družičky budou tmavě modré. Jsem jí opravdu velmi zavázaná.“

„Taky děkuju, Marion. Když si představím růžové šaty, co jsem měla jako malá, jde na mě hrůza.“

Marion se zašklebila. „Všechno ostatní tak nějak vyšlo. A Derek je také spokojený, protože jeho nejlepší kamarád souhlasil s tím, že mu půjde za svědka.“

Úsměv Caiti rázem zmrzl na rtech.

Marion si toho našťestí nevšimla, protože oběma dolévala čaj. Když si ten svůj osladila, začala to rozvádět podrobněji. „Je to opravdu štěstí, protože jsme mu dali vědět na poslední chvíli. A Rob Leicester zřejmě docela dost cestuje. Slyšela jsi někdy o *Leicester Camps*, Caiti?“

„Ano,“ přikývla opatrně a snažila se tvářit, že v duchu přemýšlí o tom, odkud to jméno zná, zatímco ve skutečnosti přemýšlela o tom, jak svojí sestřenici šetrně sdělit, že se za jejich zakladatele na krátkou dobu provdala, ale pak od něj utekla.

„Postavili pár ekologických rekreačních středisek v divočině a teď se jim opravdu daří,“ pokračovala Marion. „A Robovi zvlášť. Rodině patří vzkvétající impérium na Cape York, ale Rob, jejich mladší syn, se rozhodl, že svoje aktivity rozloží. Nejprve si otevřel Camp Ondine, na sever od Daintree. Je to tam prý krásné, deštné pralesy, moře s korálovými útesy... ještě sušenku?“

Caiti se na ni nechápavě podívala. „Ne, děkuju," řekla, když jí došlo, na co se Marion ptá.

„Každopádně je to Derekův spolužák ze střední školy a dlouholetý přítel. Vlastně bych spíš řekla, že ho Derek dost obdivuje. Ale tak upřímně se radoval, když mu Rob přislíbil, že mu půjde za svědka. Musela jsem se radovat s ním."

Marion se zamyslela a na chvíli nespokojeně svažila obočí. „Vlastně mám skoro ten pocit," řekla pak trpce, „že jeho svědek je to jediné, s čím na té svatbě souhlasí."

„Jak to myslíš?" podivila se Caiti.

Marion smutně zavrtěla hlavou, ale pak se zmohla aspoň na lehký úsměv. „Ani se mu nedivím. Nebylo to pro něj snadné, když jsme si s jeho matkou párkrát vjely do vlasů. Je to její jediný syn a jeho otec už je bohužel po smrti. Matka na něm asi hodně lpí. Takže on, aby ji nějak neranil, se do zařizování svatby neplete - tedy až na to, že si vybral svědka. Sama jsem ho ještě neviděla, tak nevím. Ale za pár dní se všichni sejdem a Roba Leicestera si prohlédneme zvlášť pečlivě, co říkáš?"

„Marion..."

Ale Marion už byla myšlenkami jinde.

„Musíš už být unavená," řekla ustaraně. „Celý den jsi strávila v letadle a já ti tady hned začnu házet na hlavu své vlastní starosti! Co kdyby sis teď dala horkou lázeň? Udělám něco k večeři."

DRUHÁ KAPITOLA

Caiti se posadila na okraj vany, pustila vodu a dívala se, jak se vana pomalu plní. Musela si trochu srovnat myšlenky.

Vzpomněla si na slova Roba Leicestera a na chvíli opravdu přemýšlela o tom, proč do toho letadla vůbec lezla.

Ale bylo tu ještě něco, co jí vrtalo hlavou. Snad se jí to jen zdálo, ale když si s Marion povídala, zdálo se jí, že mezi ní a Derekem to nějak neklape.

V jednom už měla jasno: Derek nebude zrovna nadšený, jestli si bude muset shánět náhradního svědka. Ale co jestli o té svatbě ještě pochyboval? Že by se ho Marion snažila uhnat tak trochu proti jeho vůli?

Zastavila vodu a ještě se na chvíli posadila. Najednou jí došlo, že všechny tyhle pochybnosti blednou ve srovnání s jistotou, kterou dnes odpoledne získala. Vůči Robu Leicesterovi je stejně zranitelná jako před rokem a půl a pokud si ještě v letadle myslela, že už je všechno za ní, šeredně se mýlila.

Věděla, že se mu tenkrát poddávala až příliš. Rozvod rodičů otřásl celým jejím světem a ona se ochotně přimknula k Robovi, který v tom zmatku představoval ostrůvek jistoty. Nebylo na tom nic divného, jenže jako osa-

mělá jednadvacetiletá dívka, která prožila takový citový otřes, byla příliš bezbranná na to, aby narazila na Roba Leicesterera.

Po rozvodu se rozhodla, že to zkusí překonat změnou zaměstnání. Přestože neměla žádné zkušenosti, dostala místo u cestovní agentury, která se specializovala na turisty z Francie, a pracovala tam jako průvodkyně a tlumočnice.

A tam se seznámila s Robem.

Součástí velkého okruhu po krásách Queenslandu byly dvě noci v jednom z luxusních zařízení v deštném pralese, která provozovala společnost *Leicester Camps*.

Rob tou dobou šéfoval Camp Ondine, které leželo na sever od Cairns u ústí říčky na mořském pobřeží. Kromě výpravy do tropického pralesa tu hosté mohli jet na ryby nebo se potápět u blízkých ostrůvků a kolem Velkého bariérového útesu. Bylo tu místo pro třicet hostů a mezi přednosti zařízení patřila prvotřídní úroveň služeb a výtečná kuchyně.

Caiti byla poprvé ohromena ještě víc než lidé, které provázela. Když ji vedoucí přišel uvítat, bylo to, jako by dostala ránu elektrickým proudem.

Robovi bylo tou dobou třicet - byl o devět let starší. A od první chvíle se na ni díval trochu spatra - což jí také dal pocítit.

Caiti seděla v koupelně na okraji napuštěné vany, ale v duchu znovu prožívala první setkání s Robem...

... který jí právě řekl, že podle něj je chodící pohromou.

Byl vysoký a naháněl jí trochu strach. Měl tmavé vlasy a na tváři strniště vousů. Na sobě měl džínsy a modré tričko, jako by chtěl spíš zapadnout mezi personál.

Ale to se mu těžko mohlo podařit. Ani to prosté tričko nevypadalo zrovna obyčejně, když těsně obepínalo jeho

nepřehlédnutelnou postavu. Caiti upoutal na první pohled, ale když na ni promluvil, hned si ten prvotní nával sympatie vyčítala.

Oříškově hnědé oči ji provrtávaly drzým, sebejistým pohledem, který dával najevo, že od ní nečeká nic, co by stálo za jeho pozornost.

Velký, drsný a drzý, říkala si v duchu.

Ale Caiti rozhodně nebyla stydlivá a nedala se jen tak zastrašit. „Tak jděte k čertu, pane Leicestere,“ odvětila tak klidně a mile, jak jen byla schopná.

V očích Roba Leicestera se přece jen zablýsklo překvapení. „A kromě toho ještě rebel bez příčiny,“ poznamenal posměšně. „No výborně.“

„Podívejte, dělám tuhle práci jen týden,“ začala Caiti. „Nežádám o nic víc než o chvilku shovívavosti, než vyčytám všechny detaily.“

„Myslím, že potřebujete spíš zkušeného průvodce, který by vám dělal osobního asistenta a staral se o zavazadla klientů, o jejich jídelníček... prostě o ty věci, které vy sama evidentně nezvládáte. A vy byste potom měla dost času na to,“ řekl a sjel ji pohledem od hlavy k patě, „abyste byla roztomilá a oslňovala nás svou francouzštinou.“

„Nemám vás ráda,“ zasyčela Caiti skrz sevřené zuby.

Rob se zasmál a v opálené tváři se mu zablýskly bílé zuby. „Nemusíte, slečno Gallowayová, a já zas nemusím mít rád vás. O tom se tady nebavíme. Bavíme se o tom, že jsme včera večer připravili dvanáct nevegetariánských menu pro vašich dvanáct klientů z *vive la France*, kteří jsou do jednoho vegetariáni. A že by se to nestalo, kdyby jejich průvodkyně dokázala zaškrtnout to správné políčko.“

Caiti zrudla.

„Dovedete si představit ten chaos v kuchyni, kde už

bylo všechno připravené a najednou se muselo začít skoro od začátku?"

„Za to se omlouvám," řekla tiše. „Všchno jsme zařizovali na poslední chvíli. A ráda bych řekla, že vaši kuchaři to zvládli výborně. Dnes ráno si všichni naši hosté večeři pochvalovali."

Rob Leicester si založil ruce na prsou a chvíli ji pozoroval s nepřístupným výrazem ve tváři. Pak se lehce usmál. „Je to až s podivem, ale pár levandulových očí, havraní vlasy a pěkný zadek jsou někdy tou nejlepší omluvou."

Vytřeštila na něj oči a už se nadechovala, že mu odpoví nějakou šfavnatou urážkou, ale pak si uvědomila, že je v jeho hotelu a nejspíš tu není naposled. Otočila se a odešla beze slova.

Netrvalo to dlouho a Caiti zamířila do Camp Ondine s další skupinkou turistů. Tentokrát si všechno důkladně připravila předem a dvakrát zkontrolovala všechnu korespondenci s hotelem, ale nakonec se jí podařil ještě lepší nástup než minule. Terénní autobus zkolaboval uprostřed Daintreeského pralesa, kde několikadenní deště proměnily cestu v hluboké koryto plné bahna. Caiti s řidičem začali zoufale shánět náhradní vůz, ale přes všechnu snahu nakonec do Camp Ondine dovezli deset unavených, promáčených a zabahněných lidí - o čtyři hodiny později, než měli dorazit, a dvě hodiny po večeři.

Rob Leicester jim opět vyšel vstříc. Tentokrát přicházející hosty uvítal a politoval, ale na ni se díval, jako by tím hlavním důvodem, proč tuhle skupinu lituje, byla právě ona. Sřetli se až ve chvíli, kdy se jejich hosté navečeřeli a šli spát. Caiti se jako poslední unaveně vláčela z jídelny a u recepcy se srazila s Robem.

„Za prasklý diferenciál můžu snad taky já?“ vypálila na něj bez váhání.

Pokrčil rameny. „Slyšel jsem o jedné teorii, že prý existují lidé, kteří přitahují potíže všeho druhu.“ Dnes večer byl také oblečen jednoduše, v plátěných kalhotách a triku, jen modrou vystřídala khaki.

Caiti ožila, když vycítila příležitost pořádně se pohádat, ale než stačila něco říct, nabídl jí drink.

Zalapala po dechu. „Proč bych si s vámi měla chtít dát drink?“

„Třeba protože jste unavená a protože za sebou máte náročný den?“ navrhl.

„Řeknu to jinak,“ řekla a chladně se na něj podívala. „Proč bych si měla chtít dát drink zrovna s vámi? Pokud si vzpomínám, my dva se přece nemáme rádi.“

„Třeba se to změní. A navíc: já nikdy neřekl, že vás nemám rád.“

Caiti překvapeně zamrkala a snažila si vzpomenout na jejich předchozí střetnutí.

Rob zatím sebejistě vyrazil za recepční pult a z malého baru vytáhl vychlazenou láhev vína a plechovku piva.

„Minule jsem tuším řekl, že se *nemusíme* mít rádi. To ale není totéž.“

Nalil jí víno a otevřel si pivo. Podal jí sklenku - přesněji řečeno vtiskl jí sklenku do ruky a druhou rukou jí sevřel prsty. Pak ji pobídl, aby si sedla.

Caiti se kolem sebe rozhlédla. Recepce hotelu měla střechu z palmových listů, kterou částečně nesly kmeny stromů, rostoucích přímo z podlahy vydlážděné lámanou břidlicí. Na několika barevných kobercích stála pohodlná křesla a stolky, na kterých tlumeně svítily lampičky. Stěny byly skoro celé prosklené a skrz závoj vody, odtékající ze střechy, bylo vidět zešeřelý prales kolem. Snad prá-

vě díky tomu, že venku stále přšelo, se vstupní hala hotelu zdála velmi pohodlná, útulná a bezpečná.

Posadila se a v duchu se vrátila do nepojízdného mikrobusu, ve kterém strávila celé odpoledne. „Jak to děláte, že vám sem nevlezou?“ zeptala se nakonec nepřítomně.

„Kdo?“ podivil se.

„Žáby. Venku jich je plno!“ otrásla se.

„Aha. Nějaké nepříjemné vzpomínky na Daintree?“

„Přesně,“ kývla a napila se vína. „Dnes jsem byla moc ráda, že naši klienti nerozumějí skoro ani slovo anglicky.“

Zasmál se. „Ulevilo se vám, že jste si mohla ty komplikace nahlas pojmenovat barvitými výrazy?“

„Dokonce došlo i na ty, o kterých bych si ještě ráno myslela, že je nikdy v životě nevypustím z úst.“

„Některá slova jsou mezinárodní...“

Podívala se na něj a zapátrala v paměti. „Doufám, že jsem se jim vyhnula,“ řekla. Najednou jí došlo, že jeho pohled klouže dolů po jejím těle, teď už naštěstí oblečeném do čistých fialových kalhot a krémové blůzy.

Roba Leicestera zrovna napadlo, že sice technicky vzato není nijak oslnivě krásná, ale rozhodně je výjimečná a přitažlivá. Měla úzkou oválnou tvář a zlatavou pleť. Dlouhé černé vlasy, teď svázané do elegantního uzlu, nádherně rámovaly její obličej. A její oči ho okouzly už na první pohled.

„Jak jste se vůbec k téhle práci dostala?“ zeptal se, zrovna když už Caiti jeho pohled začal trochu znervózňovat.

„Protože umím dobře francouzsky.“

„Nic víc?“ podivil se.

„Taky jsem ve Francii čtvrt roku žila. A nejsem úplně pitomá. To stačí,“ řekla klidně.

K tomu se nijak nevyjádřil. „Máte nějakou francouzskou spojku?“ zeptal se ironicky.

„Moje matka je Francouzka, pochází z Nové Kaledonie. Ale já jsem se narodila tady, v Port Douglasu." Port Douglas byl od Camp Ondine jen pár hodin cesty. „Takže ještě jedna věc, která mi dává kvalifikaci," řekla a pohodila hlavou. „Jsem domorodec."

„A teď si to sežer, Robe Leicestere," prohodil vesele.

Caiti na něj vrhla ledový pohled, ale pak sladce řekla: „Jestli si chcete něco sežrat, sežerte si tohle: za daných okolností jsem snad vypadala trochu hloupě, pane Leicestere, a možná se vám zdálo, že na svou práci nestačím. Klidně si tomu věřte, jestli vám to dělá dobře, ale říkám vám, že to vůbec není pravda. Dobrou noc."

Jedním douškem dopila víno a vstala.

Také se zvedl, dopil a jednou rukou rozmáčkl plechovku piva.

„Dobrou noc, slečno Gallowayová. A mimochodem, pokud jde o ty záby, taky se nám tak úplně nedaří udržet přírodu před prahem."

Zarazila se a vykulila na něj oči.

„Mám se podívat do vaší chatky, než půjdete spát?"

Dodala si odvahy a už podruhé se chystala na jadrnou odpověď, ale pak se jí na okamžik - jako mávnutím kouzelného proutku - zdálo, že mezi nimi je něco víc, než si myslela. Rob se na ni znovu zkoumavě zahleděl, ale tentokrát se věnoval spíš její postavě.

Žaludek se jí sevřel, jeho pohled na ni dopadl jako rána pěstí. Najednou zapomněla na vzájemnou nenávist a vnímala ho jen jako muže. A sama v tu chvíli pro Roba nebyla neschopnou průvodkyní, ale prostě ženou, se kterou pozdě večer zůstal sám. Stáli si tvář v tvář, vpíjeli se do sebe očima, dýchali stejný vzduch a navzájem se okouzlili, vzdorovali, zkoumali a poddávali se.

Bylo to tak silné, že její pohled podvědomě sklouzl

k jeho rukám, jako by je už cítila na svém těle, jako by skrz tenkou vrstvu hedvábí cítila teplo jejich dlaní.

Ale jeho výraz se najednou proměnil a ona se střetla s jiným Robem Leicesterem, takovým, jakého zatím nepoznala. Čišela z něj sebedůvěra a síla, to ano, ale zároveň v něm byly skryté hlubiny, které halila neproniknutelná temnota. Co když byl mnohem složitější, než si prve myslela? Zaujaly ji ostře řezané rysy jeho tváře, ale když pohledem zabloudila do jeho očí, zdálo se jí, že v nich vidí docela prostou touhu. A pak se na jeho tváři objevil úsměv, docela lehký, ale dost sexy.

Její srdce začalo divoce bušit, cítila, jak jí krev tepe na spáncích, a nevěděla, co si má myslet. Ale nic na světě by ji v tu chvíli nedokázalo odtrhnout od Roba Leicesterera.

A stejně tak se dalo předpokládat, že když teď spolu půjdou do jejího pokoje, nic na světě jim nezabrání...

Takže teď odmítneš, Caitlin Gallowayová, řekla si v duchu. Na poslední chvíli se zastavila a znovu stála oběma nohama pevně na zemi.

„Asi to budu muset risknout," řekla nejistě. „Pořád lepší než..." dodala ještě, ale pak si uvědomila, že takovou větu bude těžké dokončit.

„Lepší než co?" chytil se Rob okamžitě.

Než to, na co se chystáš, Robe Leicesterere! Málem to řekla, ale když se na něj podívala, bylo jí jasné, že by se dočkala jen dalšího výsměchu.

Pokusila se nasadit co nejpřesvědčivější výraz chladné zdvořilosti a chovat se, jako by se nic nestalo a posledních pár vět vůbec nezaznělo. „Já... to zvládnou sama," řekla rychle.

„Takže kdybych zaslechl dívčí křik nebo naopak silná slova, která se pro dívku nehodí, nemám si toho vůbec všimnout?" zasmál se.

„Přesně tak," blýskla po něm očima.

„No dobře. A kdyby vás snad vaše čerstvě nalezená odvaha v průběhu noci opustila," dodal klidně, „bydlím hned vedle vás. Dobrou noc, slečno Gallowayová." Otočil se k ní zády a odešel.

To bylo moc dobře, protože Caiti záhy zjistila, že sama takové klidné chůze schopná není. Sama nevěděla, jestli ji víc děsí představa obrovské žáby, která jí možná vlezla do postele, nebo to, že Rob Leicester spí v sousedním pokoji. Už když přijeli, zjistila, že její pokoj je ve dvoupokojové chatce se společnou verandou, takže ji od něj bude dělit jen tenká příčka...

Ještě chvíli tam stála, pak najednou potřásla hlavou a rozhlédla se kolem sebe. Copak ses zbláznila? ptala se sama sebe. Potkala jsi toho muže dvakrát, pokaždé za nepříjemných, přesněji řečeno trapných okolností.

Cestou do svého pokoje se vyburcovala k tak bojovné náladě, tak pevně se utvrdila v tom, že cokoli cítila během rozhovoru s ním, bylo jen šálení smyslů, že jejich další případné setkání bylo už teď předurčeno k tomu, aby bylo tím posledním.

V chatce se svlékla, vlezla si do postele a pečlivě kolem sebe zatáhla moskytiéru.

Po chvíli si uvědomila, že v druhé půlce chatky je naprostý klid. Usoudila, že její trýznitel ještě nešel spát, ale pak raději přestala poslouchat, protože všude kolem chatky znělo kvákání tisíce žab, které jí opět připomněly, jak neplánovaně celé odpoledne strávili v Daintree.

Takhle nikdy neusnu, pomyslela si zoufale, ale najednou strnula. Slyšela, jak se ke dveřím jejího pokoje blíží kroky. Někdo tiše zaklepal na dveře. Pak se ozval Leicesterův hlas. „Všechno v pořádku, slečno Gallowayová?"

Samotnou ji překvapilo, že ji jeho hlas uklidnil.

„V pořádku, pane Leicestere. Děkuju vám," houkla na něj.

„Tak dobrou noc," rozloučil se. Pak slyšela ještě pár kroků a vrznutí sousedních dveří.

Caiti usnula.

Jestli před spaním vůči Robu Leicesterovi cítila jakýkoliv náznak sympatie, druhého dne ráno zmizel i ten.

Rozhodl se, že pro část hostů uspořádá rybářský výlet na ostrůvky Hope. Jelo s ním šest mužů, a protože bylo zřejmé, že bude potřebovat tlumočníka, doprovázela je i Caiti. Rob se choval profesionálně, na lodi i na souši - aspoň většinou. Soustředil svou pozornost na hosty a v poledne nechal Caiti, aby úplně sama připravila studený oběd.

Počasí bylo krásné. Po včerejším dešti nebylo ani pámatky, svítlo slunce a moře bylo klidné. Byli jen kousek od pevniny, takže se jim nabízel i úchvatný pohled na pobřeží a prales. A ryby braly jako o život.

I přes jazykovou bariéru se mezi sedmi muži rychle vytvořil přátelský vztah. Chvillemi si Caiti říkala, že by se docela dobře obešli bez ní. Rybáři z celého světa se mezi sebou zřejmě domluvili. Nakonec měla podezření, že jediný důvod, proč se musela toho výletu zúčastnit, bylo, aby se do ní Rob Leicester mohl dál navážet.

Zdálo se, že dokonale ovládá všechno, co bylo zapotřebí. Elegantně manévroval motorovým člunem, věděl všechno o chytání ryb, nacházel místa, kde braly a čistil je, jako by to dělal celý život. Koutkem oka ji přitom pozoroval.

Ale Caiti vůči rybám necítila takový odpor jako vůči žabám. Vůbec jí nevadily, živé ani mrtvé. Její rodiče měli v Port Douglas restauraci, takže už jako dítě znala všechno okolo zpracování ryb.

Tak schválně, řekla si v duchu, vzala jednu rybu bez hlavy, půjčila si nůž a vzorně ji vyčistila.

Francouzi ji s údivem pozorovali a nakonec jejímu výkonu zatleskali. Jediný, koho tím vůbec nezaujala, byl Rob.

Pak se zastavil na ostrůvku Hope, malebném kousku země uprostřed souostroví, který vlastně nebyl nic víc než bílý kruh písčité pláže, uprostřed korunovaný několika stromy a křovisky. Když přistáli, Rob jí krátce vysvětlil, kde a jak má připravit oběd, a odešel si s ostatními obhlédnout ostrov a potápně se u korálových útesů.

Caiti se svlékla do ametystově zelených plavek a nejprve si trochu zaplavala. V duchu přitom přivolávala na jeho hlavu všechny pohromy, které ji napadly. Když vylezla z vody, osušila se, vzala si šortky a rozpustila si vlasy na holá ramena, aby jí rychleji uschly. Připravila oběd a počkala na své hosty, kteří se vrátili nadšení a se spoustou otázek, které Robovi sami nedokázali položit.

Další bod pro mě, pomyslela si, a zatímco plynulou francouzštinou odpovídala, mile se na Roba usmívala.

Po chvíli se na ni uličnický usmál. „Vypadáte jako kočka, která zjistila, kam se dává smetana, slečno Gallowayová," prohlásil a nechal si od ní nalít šálek horké kávy z termosky.

„Košká? Smetaná?" podivil se jeden z turistů. „Só tó snamená, *mademoiselle* Caiti?"

Oslnivě se na muže ve středním věku usmála. „Chtěl říct, že jsem velmi šikovná," řekla mu francouzsky, místo aby se pokusila vysvětlit, proč ji Rob Leicester nařkl z toho, že je nafoukaná.

„Bravo!" přikývl muž nadšeně a ostatní se hned přidali a francouzsky ji ujišťovali o tom, že si myslí totéž.

„*Merci*," poděkovala jim Caiti a rychle to přetlumočí-

la Robovi do podoby, jaká se jí zrovna hodila. „Dost je to zarazilo. Prý jsem velmi milá a ani trochu nafoukaná.“

„To jsem pochopil," řekl a nevraživě se na ni podíval. „Spíš by mě zajímalo, co jste říkala vy jim.“

Rozhlédla se kolem, ale zdálo se, že jejich hosté už zase vyrazili na průzkum ostrova. Vysvětlila mu, co jim předtím řekla. „Snažila jsem se nezničit vám popularitu, kterou jste si získal," dodala a věnovala mu zářivý úsměv.

„To jste moc hodná. Ale řekněte mi: to vám nevadí lidem lhát podle potřeby, když si vás platí jako tlumočníci?“

Caiti se na něj zašklebila.

„Kdybych to občas neudělala, třeba by došlo k povstání hostů.“

„Na druhou stranu jsou známy případy, kdy pýcha předcházela pád," odsekl Rob.

„Něco vám na mně vadí, nebo si takhle cvičíte přísloví na každém?" zeptala se medovým hláskem. „Protože jestli to je ve mně, tak ani nevím, čím jsem si tolik pozornosti zasloužila.“

„Zatím je příliš brzy na to, abych vám poskytl definitivní odpověď," řekl a začal uklízet po obědě. „Víte přece, že jedna vlaštovka jaro nedělá.“

Chvíli ho tiše pozorovala. Pod tenkým tričkem se rýsovaly křivky jeho vypracované postavy a v šortkách vynikly svalnaté opálené nohy. Její odhodlání pomalu začínalo povolovat.

Na poslední chvíli se probrala a vyskočila na nohy. „Obávám se, že vás nakonec musím opět poslat k čertu, pane Leicestere," řekla sladce a odkráčela k vodě.

Samotnou ji překvapilo, jak snadno v ní znovu vyvolal stejný neklid, se kterým bojovala předchozího večera. Ale skutečně nedokázala pochopit, proč se pro něj stala tak oblíbeným terčem. Ty včerejší problémy s autem - to

se přece mohlo stát komukoli! Takže jediné, co proti ní může mít, je drobný omyl, kterého se dopustila minule. Že by si za to opravdu zasloužila takovou dávku nenávis-ti, jakou jí dnes věnoval - o včerejší noci ani nemluvě?

Pár kroků od vody se zarazila. Že by to snad byl trest za to, že se včera donutila nevnímat to jiskření, které mezi nimi na chvilku vzniklo?

V tom případě, pomyslela si vzápětí, v tom případě je načase, aby se pan Leicester naučil prohrávat.

Cestou zpátky na pevninu už ryby nechytali, takže do hotelu dorazili kolem půl páté. Na večer bylo připraveno barbecue z toho, co si hosté sami ulovili, ale do té doby zbývala ještě hodina času.

Caiti si až teď uvědomila, jak je unavená, a šla si odpočinout do svého pokoje. Nebylo divu, když po včerejším rozruchu celý den strávila na prudkém slunci. Jeden by řekl, že průvodcování je snadná práce, vzdychla si sama pro sebe a trpce se usmála.

Osprchovala se, oblékla si pestrou noční košili a uvařila si šálek čaje, ale ještě se ani nenapila, když podlehla vábení sněhobíle povlečené postele. Jen deset minut, říkala si, když do ní lezla. Maximálně čtvrt hodiny, pak vyskočím a budu zas úplně čerstvá.

Probudila se o hodinu a půl později. V první chvíli vůbec nevěděla, kde je a jak se tam dostala. Pak si uvědomila, že to, co ji vytrhlo ze spánku, bylo klepání na dveře. Venku už byla tma. Najednou pochopila, že zaspala.

Vyskočila z postele a cestou ke dveřím stačila ještě zadoufat, že za nimi stojí někdo jiný než Rob Leicester, který se přišel podívat, jestli je všechno v pořádku, ale zároveň jí jasně dát najevo, že v jeho očích opět selhala. Samozřejmě tam stál právě on. Byl upravený, měl na so-

bě čisté džínsy a košili a přímo z něj číslo zodpovědné vystupování manažera hotelu.

„Sakra! Zaspala jsem, vidíte? Chtěla jsem... myslela jsem si, že se jen na chvilku natáhnou," koktala, jednou rukou si přidržovala noční košili a druhou si z obličeje odhrnovala rozčuchané vlasy. „Sakra! Předpokládám, že teď máte radost, co?"

Překvapeně se na ni podíval. „Proč bych měl?"

„Vaše skvělá teorie se nakonec potvrdila, ne? Jedna vlašťovka jaro nedělá," zabručela ve snaze napodobit jeho hlas.

„Vůbec ne, slečno Gallowayová. Naopak, rád bych vám dopřál chvilku klidu, ale vaši hosté se bohužel rozhodli jinak. Chtějí, abyste se k nim připojila na barbecue a oslavila s nimi závěr vašeho pobytu v Camp Ondine. Nevím, jestli je vaše nepřítomnost dostatečnou záminkou pro povstání, ale po tom, co jste mě varovala, jsem se rozhodl, že radši nebudu riskovat."

Caiti se na něj chvíli nevěřícně dívala. Pak kajícně sklopila oči. „Cítím se hrozně."

„Myslím, že už jste své povinnosti zanedbala i horším způsobem. Být vámi, z tohohle bych si nic moc nedělal," ujistil ji sarkasticky.

„Tak to nemyslím," přerušila ho a ztěžka polkla. „Je mi špatně. Mám nohy jako z olova a jsem celá rozlámaná."

„Aha. To je mi líto," řekl a sklouzl pohledem po noční košili, pod kterou se rýsovaly křivky jejího těla. „Snad se s tím nějak vypořádáme. Počkejte tu chvilku," zavelel a odešel.

Počkejte tady, říkala si v duchu našťvaně. Za chvíli snad bude chtít, abych mu říkala *ano, pane* a *ne, pane!* Copak jsem nějaká jeho služka?

Ale o chvilku později se za to musela zastydět. Vrátil se s orosenou sklenicí, kterou jí vtiskl do ruky.

„Co to je?“ zeptala se podezíravě.

„Nepjte se. Postaví vás to na nohy,“ ujistil ji. „Teď už by to chtělo jen sprchu a snad něco víc formálního na sebe a můžete se k nám bez obav připojit. Zatím se pokusím dav udržet v mezích.“ Zavřel za sebou dveře a odešel.

Caiti chvíli jen zírala na dveře, pak zas na sklenici. Nakonec se opatrně napila. Nepoznala, co to je, ale každopádně to chutnalo skvěle. Sklenice byla plná drceného ledu s kousky limetky, které plavaly ve šťávě z manga a nějakého dalšího ovoce.

Znovu se napila, tentokrát pořádně. Snad si to jen namlouvala, ale najednou se cítila úplně svěží.

Vplula do koupelny a ještě jednou se rychle osprchovala. Oblékla se do spodního prádla a posadila se k toaletnímu stolku. O několik minut a pár pořádných hltů později byla zlehka naličená a vlasy měla vyčesané do dvou pramenů, rozdělených postříbřeným smaltovým motýlkem.

Ještě co na sebe, pomyslela si a začala si navlékat fialové kalhoty. Vzala si k nim stříbřité tílko a sandály stejné barvy. Prosté, ale elegantní, řekla si v duchu, když se prohlédla v zrcadle. Pak se zarazila a podívala se na skoro prázdnou sklenici na stole.

Že by ten koktejl nebyl tak úplně nevinný, jak se Rob tvářil? Caiti usoudila, že něco, co ji během dvaceti minut zvedlo z úplného dna až na vrchol jejích sil, velmi pravděpodobně obsahovalo docela slušnou dávku alkoholu. Tím před ní vystala další, staronová otázka: jak si vysvětlit chování Roba Leicestera?

Několikrát zamrkala a pak se rozhodla, že ten zázrak už dopíjet nebude.

Když dorazila na terasu, kde seděli její hosté, barbecue bylo v plném proudu. Číšníci roznášeli talíře s grilovanou rybou, ale Francouzi měli oči jen pro ni.

Omlouvala se na všechny strany, ale nikdo o tom nechtěl ani slyšet. Nakonec si připadala jako čestný host. A čím dál tím víc ji zajímalo, co na to řekne Rob, který zatím stál u velkého roštu a dodělával jídlo.

Sotva byl hotov, přenechal zbytek práce servírkám v pestrých šatech s květinami ve vlasech. Byla to hostina, za kterou se Camp Ondine rozhodně nemusel stydět.

Dokonce i turisté z Francie si pochvalovali vybraná vína a jídlo bylo výtečné. Caiti už se po zbytek večera raději vyhýbala alkoholu, ale pod hvězdnou oblohou, uprostřed skupinky svých hostů, kteří se očividně dobře bavili, se cítila skvěle.

Zadívala se do temnělého nebe a modlila se, aby i zbytek tohoto zájezdu probíhal tak dobře, jako dnešní večer.

Nakonec Francouzi posilnění alkoholem začali zpívat Marseillaisu a Caiti se s chutí přidala, ale pak se rozhodla, že když už jsou v Austrálii, měli by se aspoň pokusit o *Waltzing Matilda*.

Potom se jim asi půl hodiny pokoušela přeložit text, což skoro pořád přerušovaly záchvaty smíchu, a nakonec si spolu, ale hlavně díky mohutné podpoře Roba a jeho personálu, neoficiální australskou hymnu zazpívali.

Podívala se na hodinky a zjistila, že se večerní zábava už docela protáhla. S lítostí všem hostům oznámila, že ráno budou muset brzy vstávat. Nejprve trochu protestovali, ale nakonec se smutně začali rozcházet do svých pokojů.

Caiti si ještě na recepci dávala do pořádku všechny papíry spojené s organizací zájezdu. Rozhodně se zítra, až odsud budou odjíždět, chtěla vyvarovat jakýchkoli zmatků. Najednou se za ní ozval známý hlas.

„Ten večer nakonec dopadl výborně, slečno Gallowayová.“

„Hlavně díky vám a vašemu výbornému jídlu a pití, pane Leicestere,“ odvětila sladce. „A taky proto, že je tu prostě krásně.“

„No, nejsem si tak docela jistý,“ řekl vážně, založil si ruce na prsou a opřel se ramenem o zeď.

„Jak to myslíte,“ řekla chladně, ale přece jen do jejího hlasu proniklo výhrušné ostří.

„Musel jsem si poopravit některé své názory.“

Pokrčila rameny. „Proč ne. Člověku to prospěje, když si občas v hlavě trochu přerovná, co si myslí.“

Chvilí ji mlčky sledoval, vlastně si dával načas a zatím pohledem klouzal po jejím těle, až nakonec řekl: „Někdy jste tak roztomilá, že ptáci přestávají zpívat.“

Otočila se na něj a chvilí se jeden druhému mlčky vpíjeli do očí. „Proč mám pocit, že to není tak docela kompliment?“ zeptala se nakonec nejistě.

„To netuším.“

„Tak já vám to povím,“ řekla. „Protože mám pocit, že ‚roztomilá‘ je pro vás spíš něco směšného.“

„Proč myslíte?“

„Ale no tak!“ vyjela na něj vztekla. „Nemusíme chodit kolem horké kaše. Nemáte mě rád a máte pocit, že dělám, co dělám, jen díky tomu, že jsem ‚roztomilá‘. A jen tak mimochodem, co jste mi to večer dal do toho pití?“

Jeho pohled byl najednou mrazivý jako led. „Kromě pár kapek grenadiny v tom nebyla ani kapka alkoholu. Myslela jste si, že se pokouším vás opít?“

Zarazila se, musela se kousnout do rtu. „No, v první chvíli... zdálo se mi, že je to až podezřele osvěžující.“

„Rozhodně jste se rychle probrala,“ řekl a ušklíbl se. Jako by jí teď ještě předhazoval, že své hosty dokázala dobře pobavit. „Ale ujišťuji vás, že ten koktejl za to určitě nemohl.“

„Aha,“ řekla váhavě. Ještě před chvílí byla sama se sebou spokojená, ale teď měla pocit, že jí úplně vzal vítr z plachet. „Dobře, tak se omlouvám. Nepokoušel jste se mě opít. Ale to nic nemění na tom, že se do mě pořád stre-fujete, že podle vás nikdy nic neudělám správně.“

„To netvrdím, slečno Gallowayová.“ Napřímil se a udělal pár kroků k ní.

Ustrašeně vyvalila oči. Udělala krok stranou, takže teď mezi nimi byl recepční pult. „To ne, pane Leicestere,“ řekla nakonec a varovně mu pohrozila prstem.

Rob Leicester se zarazil, ale pak se na jeho tváři pomalu rozlil úsměv.

Caiti rozčileně zalapala po dechu. „Na tom není nic směšného!“

„To ne, ale na vás ano. Takhle se jim bráníte?“

„Cože? Komu?“

„Všem těm mužům, kteří na vás určitě letí.“

„Snad vás to překvapí, ale ještě nikdy jsem podobný problém neměla,“ odpověděla upjatě.

„Tak to je jen věc času.“

Caiti cítila, že se pomalu přestává ovládat. „Mohl byste prosím odejít, pane Leicestere? Nevím proč, ale vaše společnost mě dost rozčiluje.“

„Dobrá,“ řekl klidně. „Ale jen pro případ, že by snad mezi námi došlo k nedorozumění: je spousta věcí, které na vás nemůžu vystát, ale přesto si myslím,“ natáhl se přes pult a jemně se dotkl její tváře, „že jste roztomilá.“

Bezbranně se mu dívala do očí, ale brzy se v nich zas objevil ten sebejistý, posměšný pohled. Pak se otočil a odešel.

„A snad vás to překvapí, pane Leicestere," řekla chladným, pevným hlasem, když došel ke dveřím, „ale kdyby vám to tady nepatřilo, jednu bych vám teď vrazila."

Shrábla své papíry do aktovky a vyrazila ke dveřím na opačné straně. Teď už byla opravdu našťvaná.

Chytil ji dřív, než došla ke dveřím, a chvíli se trochu nedůstojně přetahovali.

„No tak!" křikl na ni, když ji konečně chytil za obě ruce a donutil ji, aby se mu podívala do očí. „Jen mě poslouchejte! Omlouvám se! Víím, že jsem na vás byl dost nepříjemný."

Caiti ještě zhluboka dýchala po tom předchozím zápa-se, ale to, co řekl, jí na chvíli vyrazilo dech.

Viděl jí na očích, že ji zaskočil, a musel se usmát. „Omlouvám se za všechno. Sama víte, že jsou ženy, které se snaží všechno postavit na tom, jak vypadají."

„To by v mém případě bohužel na žádnou velkou kariéru nestačilo."

„V tom se právě mýlíte, slečno Gallowayová," řekl vážně. „Možná si myslíte, že neodpovídáte ideálu krásy, ale to, jak se tváříte a jak se pohybujete, to je podle mě ztělesnění elegance. Připadáte mi úchvatná a od chvíle, kdy jsem vás poprvé viděl, na vás nemůžu přestat myslet."

„Tak proč...?"

„Až teď mi došlo, že to tak opravdu je."

„Když jsem řekla, že bych vám nejradši jednu vrazila?"

Provinile se usmál. „Znělo to hrozně vášnivě."

Caiti zalapala po dechu. Rob ji pustil.

Instinktivně si začala masírovat zápěstí.

„Za to se taky omlouvám," řekl, když to viděl.

„V pořádku," řekla nejistě. „Ačkoli -"

„Máte pravdu," přerušil ji. „Vyasnili jsme si ta nejhorší nedorozumění, ale to ostatní bychom neměli úspěchat. Kdy se tu zas objevíte, slečno Gallowayová?"

„Cože?" V duchu si spočítala, kdy vyrazí na cestu s další skupinou. „Nevím... asi za čtrnáct dní."

Tajuplně se na ni usmál. „Tak doufám, že se budeme moct lépe poznat."

„Co máte na mysli?" vyhrkla nevěřicně.

„Rád bych vás svedl," řekl vážně.

„Toho jsem se bála. Ale ujist'uji vás, že k ničemu takovému nedojde."

„V pořádku," zasmál se najednou. „Ale vy jste se tvářila tak strašně obezřetně, že jsem to prostě musel říct. Původně jsem spíš myslel, že bychom si mohli najít chvíli klidu, dát si něco k pití a popovídat si. Tak nějak formálně uzavřít příměří."

Její pohled nebyl o nic méně obezřetný než předtím.

„Pořád se vám to nezdá?" podivil se.

„Asi jsem z toho trochu zmatená," řekla upřímně.

Chvilku se na ni mlčky díval, pak se znovu ozval. „Můžu se zeptat, kolik vám je let?"

„Jednadvacet."

Překvapeně zdvihl obočí.

„Myslel jste, že jsem starší," řekla Caiti. „To nebylo zrovna galantní, pane Leicestere."

„Máte pravdu, omlouvám se. Ale rozhodně jsem se vás tím nechtěl dotknout. Soudil jsem podle toho, že se chováte tak... rozumně?"

„Myslíte když zrovna nezaspím a nezaškrtnu špatné políčko?" odpověděla bez váhání. Už jen stěží potlačovala úsměv.

Zasmál se. „Asi už je načase, abychom se rozloučili,

takže: těším se na shledanou za čtrnáct dní, slečno Gallo-wayová. A do té doby... Dávejte na sebe pozor."

„Dobře," přikývla Caiti. „A doufám, že do té doby zvládnou všechno, co k mojí práci patří, abych vás připravila o vaši zábavu."

Probrala se až po třetím zaklepání.

„Jsi v pořádku, Caiti?" zavolala na ni Marion.

Rychle vstala a chraplavě odpověděla. „Nic mi není! Hned budu venku!"

„Nemusíš spěchat. Jen jsem se bála, jestli jsi neusnula ve vaně. Derek tu bude za chvíli."

Slyšela, jak se kroky její sestřenice vzdalují. Rychle se svlékla a stoupla si do vany, ale voda už byla tak chladná, že se zachvěla zimou. Nebo ten chlad snad číšel z jejích vzpomínek?

TŘETÍ KAPITOLA

Když Caiti vylezla z koupelny a vyběhla na verandu, Derek Handy už seděl vedle Marion. Vstal a objal ji.

„Dlouho jsme se neviděli, ale mám pocit, že ses vůbec nezměnila, Caiti,“ řekl vesele a nabídl jí místo vedle Marion.

„Ty taky ne, Dereku,“ řekla a zasmála se, když si všimla, že už na ni čeká sklenice ginu s tonikem. „Ani nevíš, jaký je to skvělý pocit, vrátit se po dlouhé době zpátky do tropů, kde se drží odpolední siesty s gin-tonikem. Jestli si v Canbere na něco určitě nezvyknu, tak na počasí.“

Ale po půl hodině, co si příjemně povídali, si Caiti uvědomila, že podvědomě sleduje Derekovo chování a hledá náznaky toho, co prve vycítila z rozhovoru se svou sestřenicí.

Derek Handy byl pro Caiti vždycky tak trochu záhadou. Nepochybovala o tom, že je inteligentní a že mají s Marion hodně společného. Ale sám o sobě nebyl zrovna společenský a Caiti občas mívala pocit, jako by se vlastně ani nechtěl nikomu otevřít.

Když se na něj teď dívala, na jeho nevkusné brýle s tlustými skly, na předčasně se rozšiřující čelo a na jeho postavu, nepříliš vysokou a trochu neohrabanou, napadlo ji, že se snad s Robem tolik přátelí proto, že ho potají obdivuje.

Ale takový nedostatek sebedůvěry by ho určitě neměl odrazovat od svatby. Že by se zalekl toho, že si s ním Marion najednou vyměníla roli - a že se teď stala plnoprávnou paní domu?

Asi se mu to všechno jen zdá, řekla si Caiti v duchu a potřásla hlavou. Koneckonců jsem teď sama - mírně řečeno - dost nervózní. A Derek v tu chvíli, jako by četl její myšlenky, začal mluvit o tom, kdo půjde za svědka jemu.

„Asi už o tom víš - za pár dní pořádáme takový malý večírek," začal spokojeně. „Bude tam moje matka, sestra a Rob Leicester."

„Samozřejmě o tom ví, drahý," přerušila ho Marion. „A nemůže se dočkat, až uvidí toho tvého rytíře na bílém koni."

Derek se na ni překvapeně otočil. „Jak to myslíš?" zeptal se polohlasně.

„Vždyť to vypadalo, jako by ta svatba stála a padala s tím, jestli ti Rob půjde za svědka," rozesmála se Marion. „Tak doufám, že nás nezlame."

Caiti na sobě nenechala nic znát, ale uvnitř byla tak napjatá, že sotva dýchala.

„Marion," řekl Derek a rázně vstal, „od první chvíle, co jsem se o Robovi Leicesterovi zmínil, se do něj navážíš, kdykoli si na něj jen vzpomeneš. A já už to poslouchat nebudu!"

Než na to stačila cokoli říct, seběhl po schodech z verandy k příjezdové cestě, sedl si do svého auta, vycouval na silnici a odjel.

Caiti na něj jen nevěřicně zírala. Když zmizel, otočila se na svou sestřenici, které se po tváři kutálely slzy.

„Zlato," vyhrkla a rychle ji objala. „Co to do něj najednou vjelo?"

„Já nevím," vzlykala Marion. „Já už se v něm nevyznám. Změnil se, ale já nevím proč. Caiti, já už to prostě nevydržím!"

Caiti ji chvíli jen objímala a přemýšlela, co jí na to říct. „A víš jistě, že ses nezměnila ty?" zeptala se nakonec. „Totiž... jsi si jistá, že si ho chceš vzít?"

„Ano!" vyhrkla Marion a z očí jí znovu vytryskly slzy. „Ano! Chtěla jsem si ho vzít už roky," dodala smutně. „Já vím, Caiti, že ty o něm máš své pochybnosti. A chápu to, vím, že někdy je těžké s ním vyjít. Ale když jsme spolu sami, tak si prostě... vyhovujeme."

Caiti ji hladila po vlasech a zvažovala své možnosti. Měla by jí říct, že si myslí, že narychlo naplánovaná svatba v Derekovi vyvolává pochybnosti? Ale jak moc si tím byla jistá?

Rozhodla se, že v tuhle chvíli raději řekne cokoli, co Marion uklidní.

„Víš, co si myslím?" začala zvolna a v duchu pracovala na nějakém vysvětlení. „Tohle období těsně před svatbou je asi vždycky náročné. Svatba je důležitý okamžik, určitě jste z toho oba trochu nervózní, a přitom musíte pořád řešit organizační věci... Myslím, že nejlepší by bylo, abyste se teď moc nestresovali a co nejvíc si před tou svatbou odpočinuli."

„Ale jak?" zeptala se Marion.

„Tak především," usmála se na ni Caiti, „ted' tu máš mě. A určitě je spousta věcí, které bychom mohli podniknout všichni tři dohromady. Nemluvím o přípravách svatby," ujistila ji rychle. „Mohli bychom si zajet na večeři na Palm Cove, projít obchody v Port Douglasu, prostě se bavit a uvolňovat napětí."

„Oh, Caiti," vzdychla Marion vděčně, „jsem tak ráda, že jsi tady. Už jsem si říkala, že se na všechno vykašlu

a poprosím Dereka, a bychom svatební obřad zrušili a nechali se oddat na úřadě."

Caiti sebou trhla. Nejen proto, že by se bála, že by se tím jejich problémy jen prohloubily, ale hlavně proto, že by sama mohla dávat přednášky na téma rychlá svatba a pozdní lítost.

„Mám pocit, že se s tím Robem Leicesterem budu muset nějak smířit," přemítala Marion. „Ani jsem si to neuvědomila, ale opravdu jsem proti němu byla trochu zaujatá - a to jsem ho zatím ještě ani neviděla."

„Napadlo mě... je možné, že na něj žárlíš?" zeptala se Caiti.

Marion pokrčila rameny. „Asi ano."

Caiti se v duchu propadala do hlubin beznaděje. Bylo jasné, že kdyby teď přiznala, odkud se zná s Derekovým svědkem, Marion by ho začala nenávidět.

„Co se děje?" zeptala se po chvíli Marion.

„Ale nic," řekla rychle. „Hele, co kdybyste si s Derekem vyříkali, co vás trápí? A zítra ráno se dohodneme, co podnikneme."

Marion zaváhala, ale pak vstala a dala Caiti pusu na čelo. „Tak já to zkusím. Děkuju. Nevím, co bych si bez tebe počala."

„A nebud' na něj moc tvrdá," dodala Caiti a vesele se na ni zašklebila. „Muž si vždycky rád myslí, že právě on je pánem situace."

„Já vím," zasmála se Marion. „A jeho ego je křehké jako skořápka vajíčka. Dám si pozor."

Ale sotva Marion odjela, Caiti zapomněla na svou hrdost, obrátila kabelku naruby a našla Robovu vizitku. Měla pocit, že by mu měla hned všechno říct.

Dovolala se ovšem na záznamník, který jí klidným hla-

sem oznámil, že Rob bude až do příštího rána nedostupný. Už chtěla položit, ale v poslední chvíli ve sluchátku klaplo a ozval se Robův hlas.

„Leicester.“

„To jsem já, Robe,“ řekla Caitlin a tiše si oddychla.

„Caiti?“

„Ano. Chtěla jsem se zeptat, jestli bychom si mohli promluvit. Všechno se zkomplikovalo.“

„Řekla jsi o nás Marion?“

„Ne. Právě tím se to zkomplikovalo.“

Na chvíli zaváhal.

„Tak dobře. Kde?“

Rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že stejně nevydrží nikde sedět. „Mohli bychom se jít někam projít?“

„Přijedu pro tebe tak za půl hodiny.“

Caiti se z dlouhých letních šatů převlékla do trička a šortek. Marion nechala zprávu, že se rozhodla navštívit jednoho starého přítele.

Pak se posadila na verandu a čekala. V duchu se znovu vrátila do doby, kdy se do Roba Leicestera zamilovala - a kdy se za něj provdala.

...po tom, co s Robem uzavřeli příměří, navštívila Camp Ondine ještě několikrát a pokaždé to proběhlo v klidu. Z večerní skleničky v recepci se stala jejich soukromá tradice. Když se společně starali o hosty, stal se z nich postupně sehraný pár. Nejistota a podezření, které vůči tomu nepopíratelně atraktivnímu, ale záhadnému a někdy náladovému muži pociťovala, postupem času zmizely.

Zároveň se o něm dozvěděla trochu víc - především to, že čím méně se o něm ví, tím je raději. Dozvěděla se, že

Leicesterům patří rodinné impérium na poloostrově Cape York, že Rob je mladší ze dvou synů a že se odmítl stát farmářem. Místo toho přemluvil rodinu k investicím do turistického průmyslu, aby rozšířil její zájmy.

Měla pocit, že se s rodinou trochu rozhádal. Nikdy si ce nic takového neřekl, ale pokaždé, když o nich mluvil - což se dělo jen zřídka - znělo to, jako by tak trochu pohr- dal tím, co dělají. Jednou se ho málem zeptala, ale na po- slední chvíli si uvědomila, že jestli je Robovi to téma ne- příjemné, udělal už všechno proto, aby ji varoval. Až později - bohužel až příliš pozdě - si uvědomila, že Rob má spoustu tajemství, která v sobě dokáže ukrýt tak hlu- boko, že nikdo ani nepozná, že tam jsou.

Ale tenkrát si pořád měli o čem povídat. A ukázalo se, že si skoro všude rozumějí. Měli dost podobný smysl pro humor, podobné názory na život, na umění, na hudbu...

Až když o tom Caiti zpětně přemýšlela, napadlo ji, že se mu možná zdála mnohem zajímavější, než ve skuteč- nosti byla.

Pro ni samotnou byly večery s ním zajímavé až dost. Je- jich přátelství rostlo a vzkvétalo, jako květ vzácné rostli- ny, které se v exotickém prostředí Camp Ondine dařilo. A doba odloučení ji vždy ještě posílila.

Ale už od začátku věděla, že Rob má dvě dost odlišné tváře. Dokázal být chytrým, tvrdým obchodníkem s dost vysokými nároky, kterými občas své méně odolné podří- zené dohnal k slzám. Ale v její společnosti byl většinou tím vtipným, trochu ironickým mužem, se kterým se do- kázala celý večer dobře bavit.

Měla ho o to raději, že tou dobou pro ni byl skoro je- diným přítelem. Kdykoli se vracela domů, srdce se jí se- vrělo lítostí z toho, že tam na ni nečekají rodiče. Oba se rozjeli pryč, každý svou cestou, a Caiti se cítila úplně sa-

ma. Ale Camp Ondine se stal místem, kde na to všechno mohla zapomenout.

Jejich vztah jim ovšem postupně přerůstal přes hlavu. Práce po jeho boku, která pro ni dříve byla utrpením, se postupně stala pikantní hrou, ale pak už byla jen nutným zlem, které ji dělilo od společné strávených večerů.

A tu noc, kdy se z přátel konečně stali milenci, si bude pamatovat celý život.

Tenkrát doprovázela skupinu obzvlášť veselých turistů, takže zůstali vzhůru až do půlnoci. Když je konečně doprovodila do pokojů a popřála jim dobrou noc, pustila se po chodníčku zalitém měsíčním svitem ke svojí chatce. Cestou se zastavila u stromu, na jehož kmeni rostla orchidej s drobnými hvězdicovými kvítky. Jeden utrhla a zastrčila si ho do vlasů.

Těšila se na setkání s Robem, ale když přijeli, ukázalo se, že tu není. Odjel do Cooktownu dát opravit motor jednoho z člunů. Nevěděla, jestli se do večera vrátí, ale přesto se převlékla do bledě modré sukně a krémového tílka, přes které si vzala skoro průhlednou blůzu. Teď měla pocit, že se snažila zbytečně.

Ale po pár krocích zahlédla, že z verandy chaty, ve které oba bydleli, vychází slabé světlo. Přidala do kroku a srdce se jí rozbušilo.

Rob seděl na verandě a čekal na ni. Na stole svítila jediná svíčka a ve kbelíku s ledem čekala láhev šampaňského.

Když to viděla, na chvíli zaváhala, ale on vstal a vyšel jí vstříc. Podala mu ruku a on ji přivedl ke stolu.

„To je... moc ráda tě vidím," vypravila ze sebe Caiti.

„Potěšení je na mé straně, slečno Gallowayová," řekl Rob. Chvilí se na ni tiše díval, pak otevřel šampaňské a nalil dvě sklenky.

Caiti si jednu vzala, opřela se o zábradlí verandy a chtěla se napít, ale ruka se jí tak chvěla, že si trochu vína rozlila na blůzu.

Rob odložil svou sklenku a zlehka ji objal. „Co se děje?“ zeptal se tiše.

„Bála jsem se, že se tentokrát neuvidíme,“ přiznala se Caiti.

Pustil ji, ale jen proto, aby jí jemně svlékl blůzu. „A to by bylo tak hrozné?“

„To by bylo hrozné,“ zašeptala. „Poslední dobou mi přijde hrozný každý den, kdy se nevidíme.“

„Mně taky,“ řekl Rob, ale pak ji najednou pustil. „Dokonce už je to tak hrozné, že mám jen dvě možnosti. Pokud máme zůstat přáteli, budu teď muset odejít. Nebo...“ Nechal tu větu nevyřčenou, ale když se zadíval do jejích levandulových očí, oba chápali, co chtěl říct.

Vzala ho za ruku a políbila ji. „Kdybys odešel, asi bych to nepřežila. Prosím, Robe, nechod' pryč.“

Na chvíli zaváhal. „Víš to jistě?“

Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo, jen přikývla.

Vzal ji do náručí a odnesl ji do svého pokoje.

Choval se tak sebejistě, že její vlastní pochybnosti pomalu mizely. Svlékl jí tílko, pak se trochu odtáhl a zadíval se na její ňadra.

„Hmm,“ zamručel uznale. „Velká, pevná a překrásná. Přesně tak jsem si je představoval.“

Odhrnula si vlasy z obličeje a stydlivě se na něj podívala. „Ty sis je představoval?“

„Samozřejmě. Od první chvíle, co jsem vás potkal, slečno Gallowayová.“

„Fakt?“ vyhrkla překvapeně, ale pak se musela usmát.

Sjel rukama po jejích bocích a pomalu jí rozepnul sukni. Pod ní se objevil spodní díl plavek.

„Mám pocit, že se zase snažíte získat výhodu, pane Leicester," řekla rozpustile a natáhla se po knoflíčcích jeho košile. „Můžu?"

„Prosím."

Pomalou mu rozepínala košili. Už dříve ho několikrát viděla jen v šortkách a jeho ramenatá, svalnatá postava ji vždycky uchvátila. Ale tentokrát mu už nedokázala odolát. Přitiskla se k němu a celé její tělo ho tiše prosilo, aby si ji vzal.

Ale on si dal na čas, položil ji na postel a pomalu laskal každou křivku jejího těla, až se rozkoš stala skoro nesnesitelnou. A pak, když přišla ta pravá chvíle, Caiti jen na vteřinu zaváhala, než se mu poddala a prožila vrchol vzrušení, který předčil její nejdivočejší představy.

Když konečně leželi vedle sebe a těžce oddychovali, Caiti slastně zavrnila: „To bylo překrásné, pane Leicestere. Úchvatné. Můžu ti říct, co mě právě napadlo?"

„Prosím."

„Hudba. Zdálo se mi, že to bylo jako hudba, která mi procházela celým tělem."

Na jeho tváři se pomalu objevil záhadný úsměv. „Jak to myslíš?"

„Zdálo se mi, že létám. Cítila jsem se skvěle," zapředla, „a... nedokážu to popsat."

„Slečno Gallowayová," řekl vážně, zvedl hlavu a podepřel si ji loktem, „pro to, co jsem cítil já, bohužel slova neexistují."

„Mně by stačilo slyšet, že nejsem chodící pohroma," navrhla s vážnou tváří.

„Rád bych ti to řekl," přikývl. „Ale obávám se, že to není tak docela pravda. Jsi tak úchvatná, že by kvůli tvé kráse vyplulo tisíc lodí. Ale proč jsi mi nic neřekla?"

„Co jsem ti měla říct? Že jsem panna?"

„Ano," řekl a jemně jí odhrnul vlasy z obličeje.

Na chvíli se zamyslela. „Asi jsem se díky tobě cítila tak skvěle, že jsem na to úplně zapoměla," řekla pomalu, ale vzápětí se ptala sama: „Proč se ptáš? Změnilo by to snad něco?"

„Možná..." Chvíli se na ni tiše díval, pak ji k sobě přitiskl a přetáhl přes oba příkrývky.

Tu větu už nikdy nedokončil, a Caiti nakonec sama musela přijít na to, proč by s ní, kdyby to věděl, nikdy nespál.

Jen pár dní po téhle osudové noci se všechno změnilo. Caiti se vrátila s účastníky zájezdu do Cairns, ale tam zjistila, že cestovní kancelář ukončila svou činnost v Austrálii. A to ani netušila, že o den dřív, než se to dozvěděla, Robův bratr Steve při pokusu zkrotit divokého býka utrpěl tak těžká zranění, že jeho život visel na vlásku.

A tehdy jí Rob učinil nabídku, kterou nedokázala odmítnout.

Když mu zavolala, aby mu řekla, že je bez práce, ukázalo se, že zrovna dorazil do Cairns, kam jeho bratra převezení k další léčbě. Sešli se na večeři.

Byl sice unavený a ustaraný kvůli bratrovi, ale její radost z toho, že se sešli, se zčásti přenesla i na něj.

„Caiti," zašeptal a vzal ji za ruku, „vypadáš jako nejšťastnější člověk pod sluncem."

„To proto, že se tak cítím," přiznala se. „Ale ty čtyři dny, šest hodin a pětatřicet minut, co jsme se neviděli, jsem se cítila příšerně. Moc jsi mi chyběl."

Mlčky se jí díval do očí. Nevěděla, že v tu chvíli učinil zásadní rozhodnutí. Ale nenechal si ho pro sebe dlouho. Druhý den ráno ji pozval na kávu a sotva přišla, požádal ji o ruku.

Zamotala se jí hlava a všechno kolem ní bylo najednou

rozmazané. Až pak si uvědomila, že má v očích slzy. „Myslíš... myslíš to vážně?“

„Naprosto vážně,“ řekl pevným hlasem. „Ale musím tě varovat: jsou některé věci, které o mně ještě nevíš a které bych ti rád vysvětlil. To už je ovšem minulost. Pokud jde o budoucnost, potřebuju tě, Caiti Gallowayová.“ Krátce se odmlčel, ale když nic neříkala, zeptal se: „Můžu doufat, že ty mě taky?“

V tu chvíli si vůbec neuvědomila, že si ta slova v duchu automaticky překládá jako „Miluji tě“. Pak mluvili o Steveovi a o tom, že se teď Rob nějakou dobu nebude věnovat *Leicester Camps*, protože bude muset převzít po bratřovi péči o rodinnou farmu.

Caiti ho ale poslouchala jen zčásti. Dívala se na něj, do očí jí stoupaly další slzy a cítila se snad ještě lépe, než když se milovali. V duchu si byla jistá, že Roba Leicesterera miluje a že od jejich fyzického splynutí vede jen jediná správná cesta: k oltáři.

Nakonec usoudila, že pokud on cítí totéž, opravdu se může považovat za nejšťastnějšího člověka pod sluncem. V tu chvíli ji ani nenapadlo, kolikrát předtím měla pocit, že se v něm nevyzná, kolikrát se jí zdálo, že jí ze svého nitra odhalil jen tolik, kolik sám chtěl...

A tak řekla ano.

„Caiti, pokud jde o mou minulost -“

Vzala jeho ruku do dlaní. „Pokud jde o minulost, je to minulost. Nechci o tom nic vědět. Pro mě je důležitá budoucnost.“

O několik dní později pochopila, proč ji požádal o ruku. Měla pocit, že její život ztratil smysl. A opustila ho.

Ještě několik měsíců se týrala tím, že v duchu procházela všechny ty nepřímé náznaky, které původně přehlédla.

Jak to, že jí za celou tu dobu nedošlo, že Rob Leicester by nikdy nepodlehł svým citům k ženě? Jak to, že se nikdy ani nezamýšlela nad tím, co skrývá v hloubi duše, za tou zdí, na kterou sama několikrát narazila?

A jak to, že jí vůbec nedošlo, že *potřebovat* a *milovat* je dost velký rozdíl?

Nechtěla ho vidět a v první chvíli se rozhodla, že se pojede vyplakat za matkou do Nové Kaledonie. Ale moc jí to nepomohlo: sotva se s matkou přivítala, zjistila, že se jí nedokáže svěřit. Nějakou dobu u ní zůstala, ale uvědomila si, že její myšlenky krouží po zhoubné spirále lásky, nenávisti, hněvu, zoufalství, sebelítosti a ztráty sebevědomí. Jediným řešením bylo začít úplně nový život.

Začala se shánět po novém zaměstnání a během měsíce dostala místo na francouzské ambasádě v Canbeře. To ji zachránilo. Zabrala se do práce, pronajala si útulný malý byt, našla si pár nových přátel. Důsledně ze svého okolí odstranila všechno, co by jí připomínalo ten starý život v Cairns a hlavně Camp Ondine, a začala žít život nový - napínavý, zábavný a rušný.

Když se na tu dobu teď s odstupem dívala z verandy sestřenice Marion, která se za čtrnáct dní měla vdávat, uvědomila si, že ani ten nový život, bezesporu napínavý, zábavný a rušný, jí nedal zapomenout na Roba Leicesteru.

A právě v ten okamžik, kdy v duchu vyslovila jeho jméno, ozářilo ji světlo reflektorů a jeho rangerover se objevil na příjezdové cestě před domem.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Promiň, že to trvalo tak dlouho," řekl, když mu vyšla vstříc.

Caiti pomalu sešla po schodech. Raději by byla kdekoli jinde než v přítomnosti muže, na kterého ještě před chvílí vzpomínala jako na svého prvního milence. Pak si uvědomila, že ho ještě nikdy neviděla tak formálně oblečeného: měl na sobě šedobíle pruhovanou košili s kravatou, šedé kalhoty a naleštěné černé boty.

„Doufám, že jsem tě nevyrušila při nějaké důležité..."

„Obchodní večeře," pokrčil rameny. „Stejně se mi tam nechtělo, tak jsem se omluvil a jel za tebou."

„To je mi líto."

„Nic se neděje," řekl a pomohl jí do auta. Nasedl a opatrně vycouval na silnici. „Kde je Marion?"

„Jela za Derekem. Trochu se pohádali..."

„Kvůli nám dvěma?"

„Vlastně ne. Robe," otočila se k němu a naléhavě ho oslovila: „Proč bychom nemohli aspoň do té svatby předstírat, že se vůbec neznáme?"

Ironicky se ušklíbl.

„Napadá mě pěkná spousta důvodů."

„Je ti vůbec jasné, kolik starostí by nám to všem ušetřilo?"

„Kdybychom se tvářili, že se neznáme, mohlo by nám to taky spoustu starostí přidělat, Caiti," řekl vážně. „Kdo ví, na koho tu za těch čtrnáct dní s Marion narazíte. Chtěla bys snad, aby se to tvoje sestřenice doslechla od někoho jiného?"

Caiti sebou zavrtěla. „To máš asi pravdu. Ale... kdybys slyšel, jak se hádali..."

Rob zpomalil, našel místo na parkování a zastavil. Caiti si až teď všimla, že jsou jen kousek od hráze. „Říkala jsi, že se chceš projít," řekl na vysvětlenou.

„Ano. Výborný nápad," řekla spokojeně.

Až po chvíli s překvapením zjistila, jak moc se okolí hráze změnilo od doby, kdy tu byla naposled. Hráz sama byla pořád dominantou zátoky, stál tu hotel a obchodní centrum, bylo tu několik restaurací a malý přístav. Na druhé straně býval park.

„Co to je?" vydechla překvapeně, když viděla, jak park vypadá nyní.

„Nová ozdoba Cairns," vysvětlil Rob. „Mnohem lepší než ten zarostlý a zpustlý park, co tu býval, že?"

Caiti si nejistě prohlížela městský park, jezírka, osvětlené cestičky, upravené záhony a ohniště, připravená na rodinné pikniky. „Krása," řekla nejistě. „Ale nevím, jestli je to to pravé místo..."

„Jestli chceme být o samotě, kus toho starého parku zůstal támhle za tou přílivovou stěnou," navrhl Rob.

Sešli k vodě a chvíli se jen tiše procházeli. Pak se posadili. Rob chvíli čekal, pak se zeptal. „Tak co se děje?"

Rozhlížela se po vzdálených světlech na pobřeží a snažila se srovnat si myšlenky. Pak mu stručně vylíčila, co se stalo mezi Marion a Derekem, a dodala k tomu, co vyčetla mezi řádky, když si s Marion povídala o svatbě.

„Takže když to shrneme," řekl Rob nakonec, „ty si

myslíš, že Marion se snaží Dereka dohnat před oltář, ale on nechce. A navíc se hádá s jeho matkou a žárlí na mě, ačkoli mě nikdy neviděla, protože si myslí, že mám na Dereka nějaký vliv. A teď se ptám: měli by se ti dva tedy vůbec brát?"

„Jsou spolu už čtyři roky."

„Já vím. Když ti někdo blízký na dlouhou dobu zmizí z očí, na spoustu věcí zapomeň," řekl tiše, zamyšleně, ale pak už to dál nerozváděl.

„Důležité je, že jestli se o nás dozví, bude proti tobě zaujatá ještě víc. A Derek zase možná bude chtít svatbu zrušit, když mu nepůjdeš za svědky," řekla Caiti.

Natáhl nohy a založil ruce za hlavou.

„Tak co s tím vším budeme dělat?" otočil se k ní a zaujatě zdvihl obočí.

„Nezdá se, že by tě to nějak trápilo," řekla Caiti zkla-maně. „Ale pochop, prosím, že moje sestřenice Marion - bezpochyby nejmilejší člověk pod sluncem - někdy dokáže být dost tvrdohlavá."

„Caiti!" Prudce se narovnal a jednou rukou si netrpělivě, skoro divoce prohrábl vlasy. „Podle toho, co mi tu říkáš, asi mají ti dva nějaké hlubší problémy, které si musí vyřešit jen mezi sebou. To, co bylo mezi námi, je něco úplně jiného."

„Ale Marion je moje sestřenice," namítla Caiti, „nedopustím, aby se kvůli nám -"

„Ne, poslouvej mě," přerušil ji ostře. „Chápu, že ti záleží na jejím štěstí, ale jediné, co pro ni můžeme udělat, je říct jí, co mezi námi bylo, a společně se k tomu postavit nějak civilizovaně. A jestli nás pak budou chtít za svědky, to už necháme na nich," dodal s úsměvem.

„Jasně," vzdychla si Caiti. „Ale co když -"

„Počkej, ještě jsem neskončil," řekl Rob. „A nezačínej

mi teď vykládat, že by bylo nejlepší všechno zatajit a počkat s tím až po svatbě... anebo to odložit na neurčito."

„Robe..."

„Caiti, ještě pořád jsme manželé," připomněl jí. „To, že jsi dva dny po svatbě zmizela -"

„A ty víš moc dobře, proč jsem to udělala," přerušila ho. „Kdybys mi řekl na rovinu, že bys se mnou nespál, kdybys věděl, že jsem panna - což je velmi rytířské a obdivuhodné, pokud zrovna nejsi ta panna, o kterou jde - nic z toho se nemuselo stát," řekla hlasem plným hořkosti.

„Ale my jsme se vzali," namítl klidně.

„A to je to samé! Kdyby ses přiznal, že se chceš oženit, aby sis do *Leicester Downs* mohl s sebou vzít manželku, nikdy bych si tě nevzala."

„*Mea culpa*," zažíval, jako by ty výčitky slýchal celý ten rok a půl. „Jak si tím můžeš být tak jistá?"

„Slyšela jsem, co jsi říkal své nevlastní matce, to už jsi zapomněl?"

„A to by se nestalo, kdybys zrovna ten den neseseděla na recepci v Camp Ondine. Ani jeden hovor jsi snad nespójila napoprvé správně," ušklíbl se a povolil si kravatu.

„Jsem ráda, že mi aspoň věříš, že jsem to neudělala schválně. A pokud jde o přepojování hovorů - dělala jsem to poprvé v životě a dělala jsem to proto, abych ti pomohla, když jsi neměl dost lidí."

„Každopádně to muselo být moc zajímavé, když jsi vydržela poslouchat až do konce."

Caiti zaskřípala zuby.

„Pro mě je rozhodující, že jsem slyšela, jak se tě někdo ptá, proč ses takhle z čista jasně oženil. A ty jsi na to řekl, že to byla chyba v úsudku a že nejsi ten typ, co by svedl pannu a pak ji opustil."

„Ani na okamžik tě nenapadlo, že jsem záměrně volil

slova tak, abych odbyl svou nesnesitelně zvědavou nevlastní matku?"

„Opravdu?" zasyčela Caiti. „Nevím, jestli si vzpomínáš, ale tu noc, kdy jsme spolu spali, jsi měl na jazyku něco podobného."

„Jistěže si vzpomínám, Caiti. Vzpomínám si na tu noc, na tebe a na to, co jsme spolu prožili. A vzpomínám na to často."

„O to nejde," povzdychla si Caiti unaveně. „Taky si pamatuju, že jsi svojí nevlastní matce vykládal, že když si s sebou do *Leicester Downs* přivezeš manželku, nebude se ti tvoje švagrová plést do cesty. Víš, jak jsem se potom cítila? Vlastně z toho vyplynulo, že ses oženil jen z pohodlnosti!"

„Caiti -"

Ale ona se teď nenechala zarazit. „V tu chvíli jsem si uvědomila rozdíl mezi tím, když se do někoho zamiluješ - ale to ty jsi nikdy neřekl, Robe Leicestere, - a když někoho jenom potřebuješ."

Chvilí se na ni jen mlčky díval, pak se zhluboka nadechl. „Vzpomínáš si přece, že když jsem tě žádal o ruku, říkal jsem ti, že bych ti měl některé věci vysvětlit. A přesně o to šlo. Steveova manželka chodila nejprve se mnou, ale pak mě nechala být a dala se dohromady s bratrem - proto jsem se z farmy odstěhoval a proto jsem se tam tak nerad vracel. Chtěl jsem ti to tehdy říct, ale tys mě přesvědčila, že minulost není důležitá. Možná sis to chtěla trochu usnadnit - anebo jsem se v tobě možná mýlil."

„Co tím chceš říct?"

Zamyšleně se rozhlédl po parku. „Vlastně mě nikdy ani nenapadlo, že bys mohla být panna. A nikdy mě nenapadlo, jak je důležité, aby ses o mojí minulosti dozvěděla víc... ani jak katastrofální následky by to mohlo mít,

kdybys to nevěděla." Dal si ruce do kapes a na chvíli zaváhal. „Vím, že to není omluva, ale byl jsem tou dobou dost pod tlakem."

„Já vím," začala Caiti smířlivě. „Vím, že se tenkrát všechno seběhlo hrozně rychle, ale..."

Uvědomila si, že ona sama tenkrát sotva vnímala, co se děje. Ale teď si jasně vzpomínala, že jí chtěl vyprávět o svojí minulosti, a ona byla tak rozčilená z toho, že ji požádal o ruku, že nechtěla nic slyšet. A pak už nebyla příležitost - od svatby do toho osudného telefonátu uplynulo jen pár dní.

Caiti si teď musela přiznat, že nejen on se v ní mýlil - asi se mýlila sama v sobě. Dlouho snila o tom, jaké to bude, až potká toho pravého... jenže o tom jen snila. A na jedinou jí bylo jednadvacet, ale přitom byla tak nezralá a naivní jako v šestnácti. To tím chtěl říct? Že se zachovala dětinsky?

„Proč jsi vlastně nesouhlasil s rozvodem?" zeptala se zastřeným hlasem.

„Myslel jsem si, Caiti, že bychom se mohli..."

„Že bychom se mohli nějak dohodnout?" zeptala se ironicky. „Rozhodně jsi měl pravdu v tom, že takhle už to dál nejde. Musíme to nějak vyřešit."

„Zkusíme zapomenout na to, co se stalo?"

Zavrtěla hlavou.

„Chceš se rozvést?" řekl zaraženě. „Proč?"

„Robe..."

„Aby ses mohla znovu vdát?" zeptal se mrazivým hlasem.

Caiti sebou neklidně trhla. „Do toho ti nic není."

„Ale je. Ty někoho máš? Co je zač?"

Caiti nervózně vstala a došla až k samému okraji břehu. Nikoho neměla, ale kdyby mu to řekla, bylo by to ješ-

tě horší. Dost na tom, že se v jeho přítomnosti pořád musela držet silou vůle. Byla by ještě zranitelnější, kdyby Rob věděl, že za celou tu dobu nepomyslela na nikoho jiného než na něj.

Jen klid, řekla si po chvíli. Měla jsem dost dobrých důvodů udělat to, co jsem udělala, a teď mám dost dobrých důvodů se k němu nevracet. Nemusím si žádné vymýšlet.

Ale když se otočila, stál hned za ní. A v jeho očích bylo vidět, jak si její odchod vyložil. Lež byla na světě, aniž by řekla jediné slovo.

„Jen by mě zajímalo, jestli se s ním cítíš stejně, jako ses dřív cítila se mnou," řekl tiše a položil jí ruce na ramena.

Chtěla mu vyklouznout, ale nepustil ji. Silou se mu nikdy nemohla rovnat, ale to jí tolik nevadilo. Zneklidňovalo ji spíš to, jak jeho fyzická blízkost působí na její city. Když se podívala na jeho tenkou košili, nedokázala zabránit tomu, aby se jí v duchu vybavilo svalnaté, opálené tělo.

„Nech toho, Robe," řekla a znovu se pokusila uvolnit. „Sám víš, že tímhle se nic nevyřeší."

„Myslíš, že ne?" Přitáhl ji k sobě ještě blíž. „Taky s ním slýcháš hudbu?"

Nevěděla, co na to říct.

„Vzpomínáš si, jak jsme druhý den ráno zaspali a ty ses pak oblékala tak rychle, že sis zapomněla vzít kalhotky?"

Caiti cítila, jak se jí do tváří žene krev.

„Vždyť jsem ti říkal," přejel jí prstem po tváři, „že mi to nevádí. Co víc bych si mohl přát, než abys celý den chodila bez kalhotek? Vzpomínáš? Tenkrát v knihovně?"

Zavřela oči a na chvíli se jí zmocnily vzpomínky - představy tak živé, jako by to všechno prožila včera.

„Nech toho," zašeptala a pokusila se ho odstrčit.

Najednou na ně dopadl kužel světla. Oba strnuli.

„Nějaký problém, pane? Madam?"

Otočili se a zamžourali do šera za ostrým světlem baterky. Stáli tam dva policisté - vlastně dvě tmavé siluety, na kterých byly vidět jen blýskající se odznaky, pistole a pouta.

Rob ji pustil a tiše zaklel. „Ne, pánové, všechno je v pořádku. Děkuje." "

„Madam?" zeptal se jeden z nich znovu.

„V pořádku, nic se neděje... Jen jsme se trochu pohádali," ujistila je Caiti.

„Tak dobrá. Mohli bychom vidět nějaký průkaz? Jen pro případ... A kdyby byl nějaký problém, madam, stačí zavolat."

Celou cestu zpátky k autu oba zarytě mlčeli. „To snad není pravda," zasyčel Rob, když nastoupili.

„Nic si z toho nedělej," uklidňovala ho Caiti, která už překonala prvotní úlek a začala to brát s humorem. „A nediv se, ať se stane cokoli. Teď začalo to strašné období známé jako OPBH."

Nevěřicně se na ni otočil.

„Co prosím?"

„Období předsvatebního bláznění a hysterie. Nikdy jsi o tom neslyšel?" zeptala se ho s nevinným úsměvem. „Je to všeobecně známá věc, ale přiznám se, že jsem taky nečekala, že bude tak... bláznivé."

Ještě chvíli ji pozorovala tvář jako z kamene, ale pak se na ní pomalu rozlil úsměv. „Ach Caiti," zašeptal. „Tolik jsi mi chyběla."

Zachvěla se a celé její tělo křičelo, toužilo po tom, aby se mu vrhla do náručí. Bylo by to tak snadné! Stačilo by teď zapomenout na ty měsíce, které uplynuly, a mohla by zase být s ním!

Zavřela oči a cítila, jak jí jemně uvolnil sponku. Odhodil ji na zadní sedadlo a pomalu jí upravil vlasy padající až na ramena. Opatrně jí je odhrnul z obličeje a zastrkal za uši. A pak jeho prsty pomalu putovaly níž, po její šíji a hrdlu až ke knoflíčkům její košile.

Najednou leželi jeden druhému v náručí a on ji zuřivě líbal na krk, na tvář i na ústa. Cítila jeho rozpálené dlaně na prsou, a co víc - šíleně ji to vzrušovalo. Přitiskla se k němu, jako by pro ni na světě neexistovalo nic jiného. Jen on... a kužel světla, který si je znovu našel.

Rychle se od sebe odtrhli a Rob hlasitě zaklel. Tentokrát to ovšem byly jen reflektory auta, které o kus dál vycouvalo a odjíždělo, ale to už teď bylo jedno. Caiti se od táhla co nejdál na svou stranu vozu a roztržitě si začala zapínat blůzu.

„Paráda," zasyčel nakonec, zatímco ona se snažila urovnat límeček.

„Kdyby to byli policajti, aspoň by viděli, že ses nechystal mě znásilnit," řekla Caiti nakonec, aby rozptýlila tíživou atmosféru.

„Kdyby to byli policajti, tak by nás určitě oba sebrali za nepřístojné chování," řekl napůl ironicky a nastartoval.

„Ještě že není žádný paragraf na nerozumné chování," řekla tiše. Rob vycouval a pomalu se rozjel.

„Caiti..."

„Kam jedeme?"

„Nevím. Kam bys chtěla?"

„Domů."

„Tak jo," řekl tiše. „Ale myslím, že na tom nebylo nic špatného ani nerozumného. Prostě jsme -"

„Robe, *prosím*," přerušila ho. „Já už nemůžu. Bylo toho na mě moc. Jsem unavená a už se vůbec nedokážu soustředit."

Chvíli mlčeli, oba zabráni do svých myšlenek. Pak se Rob zeptal: „Co je zač?"

„Kdo?" zeptala se roztržitě.

„Ten, kvůli kterému se se mnou chceš rozvést."

Tvářila se, jako by nic neslyšela, a začala na zadním sedadle hledat svou sponku.

„Zdá se, že fyzicky tě moc neuspokojil. Takže si tentokrát hledáš spřízněnou duši?"

Zastavil před domem Marion a otočil se k ní s tázavým pohledem. Když ani potom nic neříkala, dodal se špetkou chladné ironie v hlase: „Holka jako ty by si to měla nejdříve dobře rozmyslet. Na to, žes byla panna, ses chytila dost rychle."

Caiti se zhluboka nadechla a pak ze sebe vypustila vodoпад těch nejhorších francouzských nadávek, na které si vzpomněla. Vyskočila z auta a než zabouchla dveře, věnovala mu poslední zuřivý pohled. „Měla jsem se radši provdat za chřestýše než za tebe, Robe Leicestere!"

„Velmi pěkně řečeno," odsekl Rob. „Víš co, Caiti? Prostě Marion řekni, co mezi námi bylo. Protože já to zítra ráno řeknu Derekovi." Ani nečekal, jestli mu na to něco řekne. Zařadil rychlost a odjel.

Caiti zůstala stát na chodníku a dívala se za ním, až se jí jeho vůz ztratil z očí. Pak se otočila a pomalu se vydala k domu. Všude byla tma a na příjezdové cestě nestálo žádné auto. Marion byla zřejmě ještě pryč.

Ani nevěděla, jestli z toho má mít radost nebo ne. Unaveně se dověkla na verandu a sklouzla do jednoho z křesel. Bylo zataženo, a ačkoli byl květen, vlhkost vzduchu odpovídala tropickému podnebí. Všude kolem vrzaly cikády a lehký vánek k ní donesl vůni nějakých květin.

Zavřela oči a zdálo se jí, že ve vzduchu znovu cítí mořskou sůl.

Vzpomněla si na ten den, kdy Roba Leicestera opustila. Byl to bouřlivý den, jako by se příroda snažila odrazet její pocity.

Ten den přišel po osmačtyřiceti hodinách novomanželské euforie. Dva dny předtím se v Camp Ondine konala svatba. Hosty byli jen členové personálu. Oddávající přijel z Cairns a Robův přítel Clint Walker nejprve vedl nevěstu k oltáři a pak zas ženichovi dělal svědka.

O dva dny později měli společně vyrazit do *Leicester Downs*. Rob trávil poslední dobou spoustu času u bratrova nemocničního lůžka a s tím, že teď měl zase na delší dobu odjet, panoval v celém hotelu hrozný zmatek. A tak se Caiti nabídla, že zaskočí na recepci, a pak celý den s notnou dávkou obtíží přepojovala hovory, až nakonec vyslechla Robův rozhovor s cizí ženou, která chtěla vědět, koho že si to tak narychlo vzal a proč.

Odpověděl jí tehdy přesně tak, jak mu to dnes večer opakovala, ale teď, když seděla sama u Marion na verandě, si vzpomněla na jeden detail, který předtím vynechala. Na to, že Robova nevlastní matka říkala, že jeho otec zuří...

Byla to pro ni tenkrát naprosto nečekaná rána pod pás. Přestala vnímat, co se kolem ní děje, prostě odešla z recepce a šla dolů na pláž. Byla v šoku.

Posadila se a dívala se na šedé vody rozbouřeného moře. A přesně tak ji tam o hodinu později našel. Obešel ji, aby se jí podíval do tváře, a zjistil, že v hrsti drží stříbrný kroužek posázený diamanty: snubní prsten od něj.

„Caiti?“ oslovil ji.

Trhla sebou a prsten spadl do písku.

Sklonil se a zvedl ho ze země. „Co se děje?“

„Robe, s kým jsi to mluvil?“ vypravila ze sebe nakonec. „Asi před hodinou? Někdo ti volal.“

Najednou zpozorněl. „To byla moje nevlastní matka. Proč?”

„Já... já jsem to všechno slyšela,” řekla rozechvělým hlasem. „Popletla jsem linky a když jsem vyslechla pár slov, už jsem prostě nedokázala přestat. Je to pravda, Robe? Opravdu sis mě vzal jen proto, že jsem byla panna? Abys neměl pocit, že jsi mě opustil?”

„Caiti, já přece dobře vím, že nikoho jiného nemáš. Tvoji rodiče -”

„O ty vůbec nejde, Robe. Ptala jsem se na něco úplně jiného. A taky by mě zajímalo, jestli jsem jen nějakým štítem proti tvojí švagrové? Co je vůbec zač? Řekni mi o ní?” Cítila, jak jí po tváři tečou slzy, ale bylo jí to jedno.

„Říkala jsi, že tyhle věci nejsou důležité,” řekl smutně a schoval prsten do kapsy.

„Ano, to jsem říkala, ale to jsem netušila, že -” rozechvěla se, skoro se rozplakala. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že si mě bereš, protože... protože se ti to *hodí!* Řekni mi o ní, Robe!”

Zachvěla se mu brada, ale pak se ovládl a klidným hlasem řekl: „Byli jsme milenci, Caiti. Ale pak jsem ji seznámil s bratrem a ona se do něj údajně bláznivě zamilovala. Až když se vzali, mi došlo, že to byla jen taková rafinovaná klička.”

Caiti na něj nevěřícně zírala. „Takže pořád... pořád chce tebe? To musí být hrozné.”

Zadíval se někam do dálky za ni. „Teď si dělám starosti hlavně o Stevea,” řekl nakonec mrazivým hlasem, „který právě leží v nemocnici a bojuje o život.”

Caiti zavřela oči a zhluboka se nadechla. Pokud před chvílí měla pocit, že se její svět zhroutil, teď se jí to potvrdilo.

„Takže pro tebe to tedy byla svatba z rozumu?”

„Caiti," vzdychl si smutně, „máš pocit, že jsem si tě vzal z rozumu, když spolu ležíme v posteli?"

Vyskočila na nohy a málem se na něj vrhla. „Ale to neznamená, že sis mě vzal z lásky! Vzal sis mě jenom proto, že se ti to teď hodilo, a spal jsi se mnou jenom proto, že jsi nevěděl, že jsem panna."

Znovu se mu zachvěla brada. „To, co říkáš, je -"

„To, co říkám, je pravda," trvala na svém. „Najednou jsi zjistil, že máš na krku zamilovanou hloupou holku a doma tě čeká tvoje bývalá, tak sis to zařídil tak, aby ses nemusel moc namáhat! A víš co, Robe?" vyrazila ze sebe to, co jí najednou připadalo úplně jasné: „To všechno děláš jen proto, že nemiluješ ani mě, ani nikoho jiného."

„Co to proboha říkáš?"

„Jednou ses spálil, tak proč bys měl riskovat podruhé, že? Proto sis kolem sebe postavil všechny ty zdi, za kterými se schováváš. A já hloupá jsem to přehlížela!"

Rychlým pohybem ruky jí strhl z očí sluneční brýle. Upřené oči se na něj dívaly pohledem plným výčitek.

Najednou se uklidnil, vzdychl si, podal jí brýle a když si je vzala, strčil ruce do kapes. „Jestli jsem kolem sebe vystavěl nějaké zdi, Caiti, tak udělám všechno pro to, abych je zase zboural. Beru naše manželství smrtelně vážně. A sama víš, že ve spoustě věcí nám to klope -"

„Ne, Robe," přerušila ho chraplavým hlasem. „Klope nám to v posteli, ale to nestačí. Až dnes mi došlo, jak málo toho o tobě vím. Celý náš vztah jako by se odehrával mimo čas a prostor."

„A co s tím budeme dělat?" zeptal se vážně.

„Já..." nervózně si olízla rty a chvíli v sobě sbírala sílu. „Já myslím, že takhle nedokážu žít dál."

„Dobře," řekl chladně. Vzal ji za ruku, vytáhl z kapsy její prstýnek a položil jí ho do dlaně. „Až zjistíš, jestli do-

kážeš dál žít *jinak* - i s ohledem na to, že jsme teď manželé - tak mi dej vědět, ano?" Otočil se a vyrazil po pláži směrem k hotelu.

Caiti se dívala na prsten ve své dlani. Jediná věc, kterou si v tu chvíli byla jistá, bylo, že už nikdy nedovolí Robu Leicesterovi, aby jí ublížil.

Ale teď, když seděla u Marion na verandě a vzpomínala na ten den v Camp Ondine, si už nebyla tak jistá, že se zachovala správně.

Možná měla mít víc pochopení pro to, že mají oba tak vznětlivou povahu. A možná si měla lépe rozmyslet, co dělá, než tenkrát nepozorovaně vklouzla na palubu člunu, kterým téhož odpoledne přijeli noví hosté, a nechala se odvézt zpátky do Cairns.

Snad měla aspoň mít dost odvahy na to, aby Robovi řekla, že jede pryč, a dala mu šanci se s ní někdy spojit, než aby před ním utekla.

Tenkrát byla tak slabá, že se nezmohla na nic jiného, ale dnes, po tom, co se s ním dvakrát sešla, měla pocit, že mu možná v některých věcech křivdila.

A sama sobě celou dobu nalhávala, že už k němu nic necítí. Samozřejmě k němu něco cítila, jen to v sobě dusila celou tu dobu, co ho neviděla. Ale sotva se s ním znovu setkala, nedokázala se tomu ubránit. Stačila tři slova - *chyběla jsi mi* - a znovu mu padla do náručí.

PÁTÁ KAPITOLA

Marion se pořád nevracela, a tak se Caiti nakonec do-
vlekla do postele a usnula. Po vyčerpávajícím dni byla
k smrti unavená.

Jako by to nestačilo, celou noc spala špatně a ráno se
probudila s takovými kruhy pod očima, že si musela udě-
lat kompletní mejkap.

Zato Marion vypadala, že se vyspala báječně. Když
Caiti sešla dolů do kuchyně, vesele na pánvi přehazovala
palačinky a celá zářila.

Caiti se svezla na židli a roztřesenou rukou si nalila
sklenici pomerančového džusu. „S Derekem všechno
v pořádku?“ zeptala se.

Marion přehodila poslední palačinku na talíř a přines-
la ho ke stolu. „Báječné! Musela jsem mu trochu ustou-
pil, ale pak už bylo zas všechno dobré.“

Vrátila se do kuchyně k překapávači, ve kterém bubla-
la voňavá káva.

„V čem jsi mu ustupovala?“ houkla za ní Caiti.

Marion se posadila a sklopila oči. „Slíbila jsem mu, že
se budu snažit lépe vycházet s jeho maminkou,“ přiznala
kajícím.

Caiti si vzala palačinku a potírala ji máslem.

„A zvládneš to?“

Marion pokrčila rameny. „Snad jo. O ty důležité věci kolem svatby už jsme se beztak pohádaly. A navíc se s paní Handyovou v jednom shodneme: obě se na tu svatbu hrozně těšíme. Dokonce se mi zdá, že na ni čekala už dost dlouho.“

„Takže tě asi má ráda, ne?“

„To ano, ráda mě má, ale to zas tolik neznamená,“ řekla Marion a nakrčila nos. „Až ji poznáš, myslím, že pochopíš, jak to myslím. Ona tím rozhodně nemyslí nic zlého, jen... prostě je velice kritická a neustupuje, dokud si neprosadí svůj názor. Ale je to jeho matka, tak s tím zkrátka budu muset nějak žít.“

Caiti si na palačinku pomalu nanasla lžící medu. „A s tím jste se udobřili?“

Marion tentokrát pro změnu obrátila zrak vzhůru, jako by mluvila rovnou k pánubohu. „Dále jsem slíbila, že se vši silou pokusím dobře vycházet s Robem Leicesterem, nebudu proti němu nijak zaujatá a odpustím si kousavé poznámky na jeho adresu.“

Caiti se zarazila. Zírala na svou palačinku a hrdlo se jí svíralo tolik, že s určitostí věděla, že snídat nebude.

„Marion,“ řekla nakonec nejklidnějším tónem, kterého byla schopna, „musím ti něco říct.“

„Tak do toho,“ pobídla ji Marion vesele, nalila kávu do dvou šálek a jeden jí podala.

„Děkuju,“ špitla Caiti a snažila se vymyslet způsob, jak to říct, aby ji ranila co nejméně. Nakonec došla k názoru, že žádné řešení není lepší než ta ostatní, a tak zvolila to nejupřímnější. „Rob Leicester je můj manžel.“

Marion se chvíli tvářila, jako by nic neslyšela. Takovou zprávu musela zřejmě vstřebávat delší dobu. Když jí došlo, že skutečně slyšela, co slyšela, oči jí málem vylezly z důlků. „Caiti! Děláš si ze mě legraci?!“

Caiti zavřela oči a bezmocně mávla rukama.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?“

„Byla jsem trochu v šoku, nemyslelo mi to. Víš, včera jsem ho náhodou potkala hned na letišti.“

„Ale... jak to, že spolu tedy nejste?“

Caiti si chvíli prohlížela vlastní ruce, pak se sestřenici podívala do očí. „Nevyšlo nám to. Zjistila jsem, že si mě vzal jen proto, že se mu to hodilo.“ Bezradně pokrčila rameny. „Mělo mi to dojít dřív, ale... bohužel. A když jsem si to po svatbě uvědomila, byla to taková rána, že jsem utekla.“

Marion ještě pořád nevěřila svým uším.

„Jak je to dlouho?“

„Osmnáct měsíců.“

„Takže jsem celou dobu měla pravdu: ten chlap je svině.“

„Ne, Marion, to ne,“ zarazila ji Caiti zoufale. „Podívej, co se stalo, stalo se. Chtěla jsem ti to jen říct, protože vím, že máš právo to vědět. Ale svatba proběhne tak, jak jste si ji naplánovali, a my s Robem se budeme chovat... jakoby nic.“

„Mně se zdá, že je spousta důvodů, aby ta svatba neproběhla tak, jak měla,“ řekla Marion chmurně. „Derek si bohužel bude muset najít někoho jiného, kdo mu půjde za svědka, a ty... je mi tě tak líto! Proč jsi mi o tom neřekla dřív? Co se tedy stalo?“

Caiti se kousla do rtu. Snad si to všechno měla pořádně rozmyslet, než začala. Věděla, že teď bude muset aspoň v krátkosti projít celou tu historii. Pustila se do toho a snažila se vynechat všechno, co nebylo nutné říkat. Když skončila, Marion se na ni chvíli jen mlčky dívala. A pak všechno to, co komplikovalo současnou situaci, shrnula do jedné věty.

„Ty ho pořád miluješ.“

Caiti zamrkala. „Já... nevím. Myslela jsem si, že už je to definitivně za námi. A asi je, jen jsem včera byla trochu zmatená, když jsem přiletěla a Rob byl první člověk, kterého jsem tu potkala.“

Marion se jí dívala do očí a nedovolila jí uhnout pohledem. „A co on?“

„Jak to myslíš?“

„Jak se staví k tomu, že jste se vzali?“

„On chce... chtěl by to zkusit ještě jednou.“

Marion si opřela lokty o stůl a položila si bradu do dlaní. „A co si o tom myslíš ty?“

Caiti si vzdychla. „Já nevím. Podívej,“ naklonila se k Marion - a proklínala se, když viděla, jak čelo její sestřenice pokryly vrásky - „pokud jde o tu svatbu, opravdu tu není žádná souvislost a není důvod, abyste si vy dva s Derekem lámali hlavu kvůli nám.“

„Na tu svatbu zapomeň, teď si lámu hlavu kvůli tobě,“ zarazila ji Marion. „Měla jsi mi dát vědět, že se něco takového stalo. Byla bych za tebou přijela. Vždyť jsi na to byla úplně sama!“

Caiti se usmála, ačkoli to nebylo nic snadného. „Právě proto jsem ti o tom nedala vědět. A navíc, Marion, nikde není psáno, že by to dopadlo lépe, kdybych tu celou dobu nebyla sama. On je... přes to, co jsem ti o něm řekla a čím by ses rozhodně neměla řídit, až ho uvidíš... je prostě...“ Nevěděla, jak tu větu dokončit, ale zdálo se, že to ani není třeba. „A nezapomeň, že i Derek ho obdivuje, a jsem si jistá, že pro to má své důvody.“

Marion se na ni nevěřičně podívala, ale pak pokrčila rameny. „Asi bych ho opravdu měla aspoň jednou vidět, než ho začnu nějak soudit. Ale stejně...“

Zarazila se v půli věty, protože k nim zvenku dolehl

zvuk motoru. Sotva ztichl, bouchla dvířka vozu a ozvaly se kroky na verandě.

Byl to Derek. Když vešel do kuchyně, Marion byla na okamžik jako vyměněná.

„Ahoj lásko!“ přivítala ho. „To je překvapení!“

Derek ji lehce políbil na tvář a posadil se k nim. Nejistě se podíval na Caiti.

Ví to, blesklo jí hlavou. Rob to opravdu udělal.

Přivítali se s trochu strojeným veselím a Marion mezitím svému nastávajícímu přinesla šálek kávy. „Zase se to trochu zkomplikovalo, drahá. Právě mi volal Rob.“

I Marion si vzápětí spočítala, co asi Rob Derekovi chtěl. „Takže se přiznal,“ řekla tak dramaticky, až sebou Caiti trhla.

„Tak bych to zrovna nebral,“ řekl Derek opatrně. „Vysvětlil mi, že když my dva jsme byli v zahraničí, oženil se s Caiti, ale pak se nepohodli a ona utekla. Říkal, že se pak snažil ji najít, ale nedařilo se mu to, a tak když jsem ho požádal, aby mi šel za svědka, a zmínil jsem se, kdo půjde za svědka tobě, využil toho jako příležitosti znovu se s Caiti setkat.“

Marion jen přikývla a pozorně se zadívala na svou sestřenicí. „Docela to dává smysl.“

Caiti sepjala ruce a ze všech sil se snažila snést ten příšerný pocit, že je preparátem, který ti dva zkoumají pod mikroskopem.

„A navrhl ten tvůj Rob, co bychom měli dělat teď?“ zeptala se Marion.

Derek si nervózně odkašlal. „Navrhl mi, abych si, pokud Caiti bude chtít, našel jiného svědka.“

Rozhostilo se tíživé, napjaté ticho. Podle toho, co Derek právě řekl, se mohlo zdát, že čeká, co na to řekne Caiti, ale jeho pozornost se teď obrátila na Marion. Caiti si

toho všimla až ve chvíli, kdy se Marion nadechla, že něco řekne.

Caiti se otrásla strachy. Byla si jistá, že její sestřenice teď za ni přijme Robovu nabídku a udělá přesně to, čemu Caiti chtěla zabránit - přenesení její problémy na svou vlastní svatbu.

„To určitě nebude nutné," vystřelila ze sebe Caiti. „Dohodli jsme se s Robem, že cokoli, co mezi námi je, odložíme stranou, aby to nemělo žádný vliv na vaši svatbu. Popravdě řečeno asi nebyl nejlepší nápad od něj tenkrát utíkat. Oba jsme se shodli na tom, že bychom... že bychom se měli sejít a vyjasnit si, co mezi námi je."

„Ale když se na tebe podívám," začala Marion, „mám pocit, že by bylo lepší, kdyby -"

„To nejhorší už je za námi," zalhala Caiti. „Ještě jsem ti to nestačila říct, Marion, ale když jste včera večer odjeli, sešla jsem se s Robem a trochu jsme si o tom povídali. Nic jsme sice nevyřešili," přiznala vzápětí, „ale to ještě neznám, že se na té svatbě k sobě nemůžeme chovat jako dospělí lidé."

Marion nevypadala zrovna přesvědčeně, ale zdálo se, že aspoň zvažuje, co Caiti řekla.

„Rob měl ještě jeden návrh," ozval se Derek, „pro případ, že by Caiti chtěla pokračovat podle původního plánu."

„A co navrhoval?" zeptala se Marion automaticky, ale soustředila se spíš na Caiti. Pozorovala ji a v duchu teď zřejmě vůbec nemyslela na nějakou svou svatbu.

„Říkal, že Camp Ondine je teď skoro prázdný. Chtěl by nám ušetřit starosti s tou schůzkou, kterou jsme tady chtěli uspořádat, a tak nás všechny zve na pár dní právě tam."

Teď ho Marion teprve začala vnímat. „Nás všechny?" podivila se.

„Nás všechny," přikývl Derek. „Nás dva, matku, Eloise s přítelem - a samozřejmě Caiti. Navrhoval, abychom přijeli na víkend, což by snad neměl být problém, ne?"

„Ale co ho to napadlo?" zeptala se Marion.

Derek pokrčil rameny. „Asi se snaží, abychom spolu všichni navzájem lépe vycházeli - a myslím, že to od něj je docela hezké. Mojí matce by se tam určitě líbilo - víš, jaká se z ní stala ochránkyně přírody a jak má ráda pralesy. A ty jsi taky ještě před pár dny říkala, že bychom se tam někdy mohli podívat."

Marion se nadechla, jako by chtěla něco říct, ale na poslední chvíli si to rozmyslela.

Za jiných okolností by to nešlo brát jinak než jako velmi laskavou a příjemnou nabídku. Ale Caiti se zdálo, že v tuhle chvíli to Rob navrhl jako součást nějakého svého ďábelského plánu. Chtěl ji snad dostat do Camp Ondine, aby v ní známé prostředí vyvolalo vzpomínky na společnou minulost?

„Caiti?" obrátila se k ní Marion. „Mám pocit, že jsi mi sama navrhovala něco podobného, ale ujišťuju tě, že pokud se ti tam nechce, pochopíme to."

To je sice skvělé, říkala si v duchu Caiti, ale pochopí to i ostatní? Všechny ty problémy vznikly proto, že jsem jim nechtěla pokazit svatbu, tak jim ji přece nepokazím teď.

Vzpomněla si na to, jak vesele Marion vítala Dereka. Jet s nimi do Camp Ondine byla jen malá oběť tomu, aby spolu byli šťastni a svatba proběhla bez problémů.

„Myslím, že to je docela dobrý nápad," řekla a snažila se, aby to znělo přesvědčivě. „A už se těším, Dereku, až se seznámím s tvou matkou a sestrou."

Jeho reakce byla až dojemně prostá a upřímná. „Děkuju, Caiti," řekl s úlevou, „jsi moc hodná."

Sotva Derek odešel, Marion jí taky poděkovala, že se snaží uklidnit situaci, ale zároveň se jí podezíravě zeptala, jestli si je jistá, že to zvládne.

„Camp Ondine má jednu báječnou vlastnost," řekla jí Caiti. „Je úplně jedno, jestli tě tam někdo štve nebo jestli máš špatnou náladu. Vždycky si to nakonec užiješ, protože tam je prostě nádherně. A mimochodem," dodala s šibalským úsměvem, který už vypadal skoro upřímně, „ještě jsem neviděla svatební šaty!"

A pak už nemusely nic řešit: plánování svatby jim zabralo celý zbytek dne.

Následujícího rána se všichni sešli u Marion na verandě a Caiti se konečně mohla seznámit s Derekovou rodinou.

Grace Handyová byla malá a šlachovitá dáma s šedými vlasy a pronikavými modrými očima.

Když jí Caiti podala ruku, prohlédla si ji od hlavy k patě. „Vypadáte jako opravdová Francouzka," řekla po chvíli. Caiti si nebyla jistá, jestli to může brát jako kompliment.

„Caiti je Francouzka jen po matce," řekla Marion, která na své tváři silou vůle udržovala úsměv. „Ale vím přesně, co tím myslíte," ujistila ji. „Taky bych si přála, abych dokázala být aspoň napůl tak elegantní jako Caiti."

Caiti na sobě měla žluté plátěné kalhoty, háčkovanou vestičku a pískově žluté sandály. Zaraženě se na sebe podívala. „Co je na tom tak elegantního?"

„Ty, má drahá," řekla Marion přesvědčivě. „I kdybys na sobě měla pytel od brambor, stejně bys vypadala skvěle. Pojď, představím ti Eloise a Ritchieho."

Eloise byla dvacetiletá blondýnka s plachými očima a její přítel, Ritchie, byl usměvavý rozcuchaný dlouhán.

„Moc rád vás poznávám, Caiti," řekl s upřímným úsměvem a potřásl jí rukou.

Eloise se Caiti sice zdála trochu unylá, ale nakonec se na ni docela mile usmála. „Vlastně jsme se všichni těšili. Už jsme o vás hodně slyšeli." Caiti to potěšilo, ovšem její potěšení trvalo jen pár vteřin. „Pořád jsem si říkala, že žena, která odmítla Roba Leicestera, musí být opravdu dokonalá."

„Eloise!" okřikl ji Derek polohlasně. „Myslím, že bychom se mohli bavit o něčem jiném."

„Promiň... to mi jen tak ujelo," omluvila se Eloise, jako by se nic nestalo. V tu chvíli před domem zastavil mikrobús s logem *Camp Ondine* a trapný okamžik byl hned zapomenut. Všichni si posbírali svá zavazadla a výlet do divoké přírody mohl začít.

Ale pro Caiti, která *Camp Ondine* na rozdíl od ostatních dobře znala, začínalo úplně jiné dobrodružství.

Cesta byla na celý den, ale Ritchie zachránil náladu, protože s sebou vzal kytaru. Měl talent, dokázal zahrát cokoli a záhy si je všechny získal, takže si dlouhou cestu ukrátili hudbou a zpěvem.

Nakonec do *Camp Ondine* přijeli v mnohem lepší náladě, než odjížděli.

Ze začátku se Caiti zdálo, že jsou to vlastně dvě skupiny: Handyovi a Gallowayové, dva rody, spojené na věky tichou nenávistí. Ale snad se jí to jen zdálo. Když vystupovali z mikrobusu, měla pocit, že jsou jedna velká rodina. Jen paní Handyová ji stále ještě pátravě pozorovala koutkem oka.

Rob je přišel přivítat. Když si s Marion podali ruku, zdálo se Caiti, že všichni kolem zadrželi dech. Ale s vypětím všech sil se s ním sama přivítala, jako by byli staří

známí. On sám se také očividně snažil uvolnit napětí, a tak se jim podařilo uchovat si alespoň částečně dobrou a družnou náladu z cesty.

Marion se později Caiti svěřila, že ji Rob přes všechno, co o něm slyšela, přece jen uchvátil svým vřelým a charismatickým vystupováním.

Clint Walker, Robův přítel a momentálně i zástupce, se s Caiti přivítal tak vesele a klidně, že na chvíli úplně zapomněla na to, jak se cítila, když tu byla naposledy.

Rob je vzal na prohlídku hotelu s tím, že až se tu trochu porozhlédnou, sami se budou moct dál bavit až do večera. Pak měl přijít přípitek a večere na grilu.

Všichni byli nadšeni a Caiti šla poslušně s nimi, ačkoli Camp Ondine už znala jak vlastní boty.

Klid, ke kterému se Caiti celý den nutila, zviklalo až zjištění, že má bydlet ve stejném pokoji, ve kterém bydlívala dříve.

„Doufám, že pořád bydlíš hned vedle?“ zeptala se chladně.

„Přesně tak. Ale mezi námi je pevná příčka a samozřejmě si můžeš zamknout dveře.“

„To udělám,“ řekla vážně, ale hned si připadala trochu hloupě.

„Trochu jako zavírat stáj, když kůň už utekl,“ zakřenil se na ni Rob.

Tiše zaskřípala zuby.

„Možná by sis měla odpočinout, Caiti,“ dodal klidně a odešel.

Zavřela za ním dveře a zevnitř se o ně opřela. Cítila se strašně unavená a věděla, že se dobrovolně vydala do očiště, který pro sebe před osmnácti měsíci připravila. Když odjížděli z Cairns, doufala, že to tu kvůli Marion ně-

jak vydrží, ale bylo tu příliš mnoho vzpomínek, se kterými se dosud nedokázala vyrovnat.

Především měla tohle místo kdysi strašně ráda. Těch několik dní, co spolu byli šťastní, dokonce uvažovala o tom, že by tu mohla pořádat nějaké akce - slavnosti, koncerty nebo něco takového.

Už dost, přikázala si. Změnil se snad od té doby?

Ta otázka jí pořád vrtala hlavou, ale odpovědět si na ni nedokázala - natolik se v něm prostě nevyznala.

Nakonec ji přemohla únava. Lehla si na postel a usnula.

Tentokrát ale večeri nezaspala. Probudila se o půl hodiny dřív, a když Marion zaklepala na dveře, byla už osprchovaná a oblékala se.

Marion ji docela překvapila. Přišla v dlouhých černých šatech na jedno rameno, vlasy měla sčesané na stejnou stranu a v uších měla velké zlaté náušnice s jiskřivými rubíny.

„No ne,“ přivítala ji Caiti, „tobě to sluší!“

Marion se zapýřila.

„Vlastně jsem si je šetřila až na svatební cestu, ale říkala jsem si, že by byl hřích je nevytáhnout, když jsme na tak krásném místě. Co si bereš ty?“

„Ještě nevím. Neporadíš mi? Ještě jsem si pořádně nevybalila.“

Marion se rychle probrala jejím kufrem a nakonec rozhodně vytáhla bílé kalhoty a béžové úpletové tílko, poseté drobnými perličkami.

„Marion,“ pokárala ji Caiti, ale musela se přitom smát. „Tvoje budoucí tchyně se na mě už ráno dívala tak podezíravě... Přece si na sebe nemůžu vzít tohle a chodit tu s holým břichem.“

„Moje budoucí tchyně ať si myslí co chce! Podle mě by s tou postavou byl hřích si to na sebe nevzít. Vždyť je to

právě teď v módě. Víš, co bych za to dala, abych něco takového mohla nosit já?"

„Vůbec jsem nevěděla, že jsem si to vzala sem. Přivezla jsem si to, abych to nosila v Cairns, ale pak jsem se nestačila ani vybalit a už jsem se zas měla sbalit na cestu sem."

„No dobře, ale teď to tu máš s sebou a já ti říkám, ať si to vezmeš na sebe. Je to docela fešák, co?"

Caiti na chvíli zmátlo, jak plynule Marion změnila téma, ale bylo jí jasné, jak to myslí. „Asi ano," řekla Caiti tiše. Posadila se k toaletnímu stolku a začala si rozčesávat vlasy.

„Musím říct," pokračovala Marion, „že jsem sem jela pevně odhodlaná ho nenávidět za to, co ti udělal, ale sám o sobě mi připadá docela fajn."

„Vždyť jsem ti říkala, že je fajn."

„Hmm," přikývla Marion a zadívala se ven z okna. „Dokonce se mi zdálo, že jste se k sobě museli skvěle hodit."

Caiti se otočila a zamračila se na ni. „Jak tohle můžeš říct? Vždyť ho znáš půl dne. Za tak krátkou dobu ani zdaleka nemůžeš soudit."

„No, náhodou jsem si s ním docela dlouho povídala," namítla Marion.

Caiti poplašeně vyskočila ze židle. „Povídali jste si? O čem? O nás dvou?"

„Caiti," řekla Marion klidně a posadila se na okraj postele, „Rob Leicester hraje v tuhle chvíli tak důležitou roli v mém životě, že jsem měla pocit, že bychom si měli vyjasnit, co si o tom všem myslíme. Nejen kvůli tobě, ale i kvůli Derekovi."

Caiti se na ni dívala a nejistě si pohrávala s hřebenem.

„Samozřejmě jsme nezabíhali do detailů," uklidnila ji

Marion. „Jen jsem mu řekla, že mi na tobě moc záleží a že mi bylo moc líto, když jsem viděla, jak se trápíš. Řekl mi, že tomu rozumí, a že mu na tobě taky záleží. A já," Marion na chvíli zaváhala, „já jsem mu věřila."

„Jenže..." vyhrkla Caiti, pak se zarazila a nervózně si odkašlala. „Jenže vzala by sis někoho jen proto, že mu na tobě záleží?"

Marion ji chvíli mlčky pozorovala. „Vím, jak to myslíš, Caiti, ale na druhou stranu bys mohla dopadnout mnohem hůř. Chtěla jsem ti jen říct, že ten Rob není takový, jakého jsem si ho představovala, a že by sis s ním snad měla ještě jednou v klidu promluvit."

Vstala, pohládila ji po rameni a dala jí pusu na čelo. „Půjdu, aby ses mohla v klidu obléknout. Ale přijď brzy. Dnes večer to těm Handyům ukážeme!"

Caiti se na ni usmála, ale když Marion odešla, přece jen si na sebe vybrala něco méně nápadného.

ŠESTÁ KAPITOLA

Pokud Marioniny šaty Caiti překvapily, Dereka měly doslova šokovat.

S ohledem na citlivou povahu paní Handyové dostali Derek a Marion, stejně jako Eloise a její přítel, oddělené pokoje, a tak Derek svou nastávající a její *très chic* večerní šaty viděl až večer, když se všichni sešli u grilu.

Chvíli se na Marion jen mlčky díval, jako by při tom pohledu zkameněl. A jeho matka také.

Pak se Derek ozval, ale pokud to myslel jako kompliment, znělo to spíš jako výčitka. „Tyhle šaty jsem na tobě ještě nikdy neviděl, Marion.“

Typicky mužská připomínka, říkala si Caiti. Už teď se chová jako její manžel. Co asi přijde dál?

Ale Marion se tvářila, jako by se jí nic nemohlo dotknout, a na všechny strany rozdávala zářivý úsměv. „Líbí se ti, drahý?“ zeptala se vesele.

„Jsou...“ Derek nevěděl, co na to říct.

„Jsou úžasné,“ řekl Ritchie po chvilce ticha, ale hned se podíval na Eloise, jestli s ním souhlasí.

„Rozhodně,“ přidal se k němu Rob, který zrovna otevíral láhev šampaňského. „A musím říct, že vám to všem moc sluší.“ Jeho pohled sklouzl z Marion na Eloise, přívětivě se usmál na Grace Handyovou a nakonec se zasta-

vil na Caiti. Tam jeho úsměv trochu znejistěl a ve tváři se mu objevily pocity, které Caiti nedokázala rozluštit. Pak se ale otočil a znovu věnoval veškerou svou pozornost servírovacímu vozíku s pitím.

„To je vlastně už samo o sobě důvod si připít, že, Dereku?“ zeptal se a začal rozdávat sklenky šampaňského.

„No... ano, jistě! Připijeme si na krásu našich žen,“ navrhl Derek.

Všichni se usmáli, ale ještě malou chvilku počkali.

„A zvlášť na mou snoubenku,“ dodal Derek rychle.

V tu chvíli se ostatní rozesmáli, sklenky zacinkaly a Caiti si uvědomila, že se po celém tom napjatém dni konečně trochu uvolnila.

Zbytek večera už proběhl bez problémů. Hlavně díky Robovi, Ritchieovi a Marion, říkala si Caiti v duchu, když se společnost pomalu rozcházela. Nějak se jim podařilo všechny rozveselit, a to i přesto, že Derekova matka se na Caiti pořád dívala trochu podezřavě.

Nakonec to byla právě Grace Handyová, kdo oficiálně ukončil večer. Počkala si na okamžik, kdy všichni ostatní ztichli, a okatě zazívala. Krátce poté, co všem popřála dobrou noc a odešla, se rozloučili Eloise a Ritchie a chvilku po nich i Marion a Derek. Caiti zůstala s Robem úplně sama, ale byla zrovna tak ponořená do svých vzpomínek, že si to ani neuvědomila, dokud na ni nepromluvil.

„Další povedený večer?“

Uhlíky v grilu už dávno dohořely, ale kolem ještě pořád planuly pochodně.

Caiti se probrala a rozhlédla se kolem sebe. Když si uvědomila, že jsou spolu sami, nasadila neosobní úsměv a přikývla. „Snad ano. Ale doufám, že jsi pro nás na zítřek něco naplánoval?“

„Myslel jsem - jestli se nezkazí počasí - že bychom mohli vyrazit na ostrovy."

„Skvělý nápad," řekla Caiti a ze všech sil se snažila, aby to znělo aspoň trochu věrohodně. „Žádní další hosté tu přes víkend nebudou?"

„Ne. Ani jeden."

„Jak je to možné?"

„To se v tobě probudila průvodkyně?" zeptal se klidně.

„To ne... jen... my jsme dřív museli Camp Ondine zamlouvat dlouho dopředu, lidé se sem jen hrnuli."

„A ani teď by to nebylo jiné, ale tenhle víkend nám zrovna někdo odřekl."

Caiti se opřela a chvíli se na něj tiše dívala. „Jen jsem se bála, jestli nemáte nějaké problémy."

„Děkuji ti za tvou péči," řekl chladně.

„Já ti děkuju," řekla Caiti a snažila se, aby to teď znělo upřímně. „Děkuju, žeš nás sem pozval. Marion se tu úplně rozzářila."

„To jsem rád."

„No," Caiti se zvedla, „tak já jdu spát."

„Výborný nápad."

Už byla na odchodu, ale v jeho hlase zaslechla něco tak drzého, že se zarazila.

„Podívej," začala klidně, „bylo by skvělé, kdybys nemusel ukazovat ten dobrý skutek, který jsi udělal."

„Kašlu na dobré skutky."

„Co... co tím chceš říct?"

Pokrčil rameny. „Samozřejmě jsem to udělal jen proto, abys sem přijela, Caiti."

Zalapala po dechu.

Rob vstal a udělal pár kroků k ní, ale nijak se jí nesnažil dotknout.

„Vím, teď si asi myslíš, že to ode mě bylo dost přizem-

ní, a v tomhle případě máš pravdu. Proč si myslíš, žeš dostala ten samý pokoj jako dřív?"

„Proč?"

„Aby sis vzpomněla, jaké to tady bývalo," řekl klidně. „A proto jsem taky na zítřek naplánoval výlet na ostrovy."

„To je od tebe tak hnusné," vypravila ze sebe Caiti. „Copak tě nenapadlo, že sama cesta sem je pro mě hoto-
vým utrpením? Ty ještě..." nevěděla, jak mu to říct.

„Utrpení? Proč?"

Caiti nasucho polkla.

„Trpěla jsi tím, že sis vzpomněla na dobu, kdy jsme byli spolu, Caiti?" zeptal se.

Cítila se jako chycená v pasti. Poplašeně se na něj dívala, lehce se chvěla, ale nemohla se ani hnout. Lehce ji pohladil po tváři.

„Potřeboval jsem vědět, jestli mám ještě aspoň nějakou šanci," pokračoval šeptem. „Jestli je ještě nějaká naděje, že bychom mohli pokračovat."

„Pokračovat v čem, Robe? V tom našem sňatku z rozumu?"

Zarazil se, pak svou ruku pomalu odtáhl. „Myslel jsem, že bychom mohli pokročit aspoň o něco dál."

„Tak třeba k tomu, kolik dalších žen v tvém životě je?" navrhla s hořkou ironií v hlase. „Ano, změníme téma. Tohle by mohlo být docela zajímavé. Ale dnes už ne."

„Unavená?" podivil se. „Dřív jsi mívala víc energie."

„Prostě... se dnes necítím ve své kůži. A když si mě budeš takhle dobírat, těžko se na tom něco změní. Pokud tě to tak zajímá," dodala se sladkým úsměvem a vražedným pohledem, „vůbec nejsem unavená. Jestli máš na dnešní večer ještě nějaké plány - kromě těch, o které opravdu nemám zájem," dodala rychle.

„Mohl bych ti třeba uvařit kafe a ukázat ti plány na Camp Caiti.“

„Camp Caiti?“ Překvapeně na něj zamrkala.

„Ano, Caiti. Jako Caitlin.“

„Ty... ty jsi ho pojmenoval po mně?“

Přikývl.

„Ale proč?“ podivila se.

„Bude to krásné místo, a já jsem tam vždycky musel myslet na tebe,“ řekl tiše a trochu smutně. „Tak chceš se podívat?“

Šli do jeho kanceláře. Na jedné stěně visela zvětšená letecká fotografie stavby uprostřed divočiny, na skalnaté planině nad řekou. V obraze byly vsazeny menší obrázky a mapa pobřeží Západní Austrálie. Nahoře bylo velkým písmem napsáno CAMP CAITI.

Caiti se posadila a za chvíli dostala šálek kávy. Celou tu dobu nedokázala odtrhnout oči od toho plakátu.

Ne že by z hotelu bylo něco vidět, byl tak rafinovaně zasazen do původní krajiny, že s ní skoro dokonale splýval. Ale o kus dál byla v pralese vidět překrásná laguna, na jejíž hladině plavaly květy tropických leknínů.

Řeka, která protékala pod hotelem, proučila ze skal v pozadí, v nichž byla celá spleť drobných vodopádů a jezírek. O kus dál po proudu se její koryto rozšiřovalo a ústilo do klidné zátoky.

„Tady,“ řekl Rob a ukázal zrovna na tu zátoku, „tady se před monzunovými dešti shromažďují barramundy. Čekají, až hladina vody v řece stoupne, a pak vyrazí a třou se co nejvýš proti proudu. Tou dobou je jich v řece plno.“

„Takže rybáři si tady přijdou na své.“

„To ano, dá se tu rybařit na loďkách a na některých místech i z břehu. Tahle lokalita je jednou z mála výjimek,

kde nehrozí kontakt s krokodýlem. Už jsi někdy chytila barramundu?"

Zavrtěla hlavou. „Prý je to vždycky zážitek."

„To tedy ano. Bojují jako divé."

„Tak to bych si ráda někdy zkusila," řekla vesele, ale pak zaváhala. „Ale jak se sem dostanou hosté? Zdá se mi, že to je opravdu dost odlehlé místo."

„Létáme tam hydroplánem z Kununurry."

„Takže to asi nebude levné."

„Přesně tak. Všechny materiál i zásoby se musí dovážet letecky. Ale už teď víme jistě, že se najde dost zánických rybářů, kteří jsou ochotni si za rybolov v divočině připlatit."

„Zdá se, že máš talent na výnosné podniky, Robe," řekla uznale. „Ale pořád nechápu, proč jsi to místo pojmenoval po mně?"

Posadil se za svůj pracovní stůl. „Je to dost neobvyklé jméno. Měl jsem pocit, že to bude chytlavý název."

„Aha," řekla chladně.

„Ale ten název mi přišel na mysl, když jsem na to místo poprvé přijel. Je překrásné, stejně jako ty, Caiti Gallowayová."

Chvilí se na něj dívala a přemýšlela, co na to říct. Pak ale sám začal o něčem úplně jiném.

„Myslíš, že Marion a Dereka nakonec opravdu uvidíme u oltáře?"

Taková otázka ji zmátla. „Proč ne? Máš snad nějaký důvod o tom pochybovat?"

„Jsou spolu už docela dlouho," začal přemítavě.

„Ano... to je snad spíš důvod pro, ne?"

„Já nevím. Někdy mám pocit, že tyhle dlouhé vztahy se před svatbou snadno rozpadnou. Dva lidé se znají, jsou spolu šťastní, ale právě tím spíš berou sňatek jako nějaký

zásadní zlom. A možná právě proto před svatbou vyplavou na povrch problémy, které se skrývaly někde hluboko u kořenů jejich vztahu."

Caiti na něj překvapeně zírala. „To je přece jasné, že svatba je velká událost. Asi o něco větší pro ženu než pro muže, ale pro oba je to jistě významný okamžik, když svou lásku formálně prohlásí. Nebo se mýlím?"

„Určitě je spousta lidí, kteří to vidí právě tak. Ale někomu to může připomínat spíš zaklapnutí zámku v cele," řekl klidně.

Caiti zalapala po dechu. „Takže podle tebe je svatba něco jako vězení? Nebo si myslíš, že se dva lidé k sobě nikdy nehodí natolik, aby spolu mohli zůstat celý život?" zaútočila na něj.

Ani takový výpad s ním zřejmě nehnul. „Jen jsem chtěl říct, že se to občas stává. Dva lidé spolu žijí a jsou šťastni, ale když mají podstoupit ten rozhodující krok, dostanou strach."

„Ale oni nežili spolu," namítla Caiti, ačkoli cítila, že tahle námitka moc dlouho neobstojí.

Skutečně se na ni jen shovívavě usmál. „Nebydleli spolu. To je jen detail."

„Doufám, že se v tomhle případě mýlíš," řekla Caiti rozhodně, ale podezření v ní už zapustilo kořeny. „Nebo o tom opravdu víš něco víc než já?"

„Možná," připustil váhavě. „Mám pocit, že Derekovi jsou ty věci kolem svatby spíš na obtíž a že by raději zachoval status quo."

„To zní dost cynicky, Robe."

Mávnul rukou.

„A navíc si myslím," dodala chladně, „že i přes všechna úskalí je tenhle postup pořád lepší než se bez rozmyslu vzít a pak toho litovat."

Tentokrát ho zasáhla. Úsměv z jeho tváře zmizel a její rysy ztvrdly.

„Máš pocit, že s námi to bylo takhle?“

„Ano. Ale taky mám pocit, že jsi mě do toho trochu dotlačil.“

Jejich pohledy se střetly. Pak Rob prudce vstal, obešel stůl a posadil se na jeho roh, přímo proti ní. „Víš, Caiti,“ řekl rychle, „jestli chceš, myslí si, že to tak bylo, a dál se na mě dívej jako poslední spravedlivá. Doufal jsem, že tě přesvědčím, že to bylo jinak, ale asi jsem se zmýlil.“

„Poslední spravedlivá?“ zalapala po dechu. „Ale -“

„Přesně tak se chováš,“ zavrčel a vrazil si ruce do kapes. „A dokud se takhle budeš chovat, nikdy za tím nic jiného neuvidíš.“

Jenže kdybych za tím našla něco jiného, blesklo jí hlavou, bůh ví, jak dlouho bych se pak zase dávala dohromady.

„Je to na tobě,“ uzavřel a vstal.

Stál tak blízko, že jeho přítomnost vnímala všemi smysly. Cítila tvrdou a neústupnou auru Roba Leicestera, muže, o kterém věděla, že je schopen udělat takřka cokoli, ale ještě nikdy ho neslyšela prosit, aby ho vyslechl...

Bála se toho. Ne že by ho chtěla vidět na kolenou, netoužila po tom, aby ji prosil o odpuštění. Ale bála se, že to takhle zůstane navždy, že v některých věcech nikdy nezmění názor a nikdy jí neřekne, co si doopravdy myslí.

Sklopila oči a nejistě si pročísla vlasy.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekla váhavě.

Pak se mu podívala do očí. Sledoval ji, ale na jeho tváři nebyl ani náznak emocí. Přesto vzduch kolem nich jakoby zhoustl, jako by napětí mezi nimi bylo až hmatatelné.

Caiti zalapala po dechu a zakryla si ústa rukou. Pořád tu byla celá řada věcí, které o tomhle muži nevěděla. Za-

to on ji znal dokonale. Přesně věděl, co ji dovádí k šílenství. Ale věděl o ní ještě mnohem víc. Znal její oblíbené jídlo, oblíbenou hudbu, její obavy i její skrytá přání.

A nejhorší bylo, že na ní poznal, co cítí. Že se nenechal oklamat a dokázal v ní vyvolat touhu, které se nemohla ubránit.

„O čem budeš přemýšlet?" zeptal se tiše. „O tom, jaké to bylo, když jsme se spolu milovali? Nebo jak jsi mě jednou prosila, abych tě nenechal odjet pryč? A jak sis to užívala, když jsem tě líbal od hlavy k patě," pohledem přejel po celém jejím těle, „a na některých místech jsem se občas zastavil?"

Zavřela oči a cítila, jak se jí do tváří hrne krev.

„Tak vidíš, Caiti. Tak blízko jsme si byli."

Zaváhala, ale když pak otevřela oči, zjistila, že se na ni dívá přezíravým, povýšeným pohledem.

„N – ne," vypravila ze sebe ztěžka a odkašlala si. „Vidím jen to, že jsi pořád tak zákeřný a podlý, jak jsem si o tobě vždycky myslela."

„Co jsem ti teď řekl zákeřného nebo podlého?" zeptal se klidně.

„To jak jsi to... žes nás sem vůbec pozval... chtěl jsi mě jen dostat sem..."

„Což ode mne bylo pěkně sprosté," dodal. Překvapeně nakrčil obočí a zavrtěl hlavou. „Ještě bych dodal, že to bylo zákeřné. A snad nejhorší bylo, že jsem se k tomu všemu přiznal."

Ještě chvíli se na něj mlčky dívala a pak udělala jedinou věc, která jí ještě zbývala. Otočila se na podpatku a utekla.

„To je nádhera," vzdychala Marion, když se druhý den dopoledne spolu s Caiti opalovala na vyhřáté písčité pláži.

Výlet na ostrůvky byl - naštěstí pro Caiti - zrušen, protože se přes noc zvedl jihovýchodní vítr o rychlosti dvacetí uzlů, který by jim cestu dost znepříjemnil. Tak úplně se ovšem výletu nevyhnula: vyrazili si aspoň na odlehlou pláž. Ostatní z toho místa byli bez sebe nadšením, ale Caiti na ní nenacházela nic zajímavého - byl tu jen horký písek a tyrkysové moře.

Není to zas taková nádhera, říkala si v duchu. Každopádně stačí jen málo a je z toho hotové peklo na zemi.

Posadila se a chvíli pozorovala Dereka, který se kousek dál v moři potápěl u nevelkého útesu. Přemýšlela o tom, jestli pro něj skutečně slovo svatba zní jako zaklapnutí dveří vězeňské cely. Bylo vůbec možné, aby v takových situacích žena pochopila uvažování muže?

Marion se posadila, aby si znovu namazala ruce a nohy opalovacím krémem. Přitom si všimla, jak se Caiti zamýšleně dívá do dále. „Na co myslíš?”

„Vzpomněla jsem si na to, jak jsem tady byla poprvé,” zalhala Caiti a pak začala Marion vyprávět historky ze své první cesty do Camp Ondine, na které doprovázela skupinku francouzských vegetariánů.

Marion se nejprve rozesmála, ale pak se rychle zarazila. „Takovou drobnou chybu občas udělá každý,” řekla chápavě.

Caiti se zašklebila. „Když jsme se vrátili do Cairns, všimla jsem si na papírech, co jsem na tu cestu dostala, že je to skupina členů nějakého francouzského klubu vegetariánů. Kdyby jim narychlo neuvařili novou večeři, byl by to skandál.” Rozhlédla se a pak si lehla na břicho, aby se nemusela dívat na Roba, který se právě objevil na pláži a zřejmě se šel přidat k Derekovi. Ale když ty dva viděla spolu, něco ji napadlo.

Nabrala do dlaně písek a nechala ho pomalu protékat

mezi prsty. „Poslyš, Marion," zeptala se naoko nezaopatě,
„nezná Derek náhodou Robova bratra Stevea?"

„Slyšela jsem o něm, prý se s ním Derek párkrát setkal.
Moc toho o něm neříkal, ale zmínil se, že se mu vždycky
zdálo, že si ti dva jako bratři nejsou moc blízcí. Zřejmě se
nepohodli, když se jejich rodiče rozváděli - věděla jsi
o tom, že jsou rozvedení?"

„Rob mi říkal, že má nevlastní matku," přikývla Caiti.

„No, ten Steve prý zůstal s otcem," pokračovala Mari-
on. „A když se k nim po pár letech Rob vrátil, bylo to
zřejmě pro všechny dost složité. O to víc, že se Robův otec
podruhé oženil s mnohem mladší ženou a měli spolu ješ-
tě malou dcerku."

Caiti překvapeně zamrkala.

„Víš, to je tak," řekla Marion a prstem přitom do pís-
ku kreslila abstraktní čmáranici. „Zdá se mi, že v rodi-
ně Leicesterových to vypadá tak trochu jako v nějaké
telenovele."

„Aha."

Marion se na chvíli odmlčela. „Ty jsi tehdy nic z toho
nevěděla?"

„Ne, ale trochu jsem si za to mohla sama. Takže Derek
se nikdy nezmínil o Steveově manželce?"

„O té, co původně milovala Roba, ale pak si to roz-
myslela a provdala se za Stevea jen proto, aby si to mohla
rozmyslet ještě jednou?" Marion se na Caiti soucitně po-
dívala. „Ne, nevěděla jsem o tom, dokud ses sama nezmí-
nila. Ale to všechno teď už zas může být úplně jinak, Cai-
ti. Pokud vím, ta žena pořád žije se Stevem."

Caiti si ještě naposledy nechala písek protéct mezi prs-
ty, pak se rozhodně zvedla. „Jdeš si zaplavat?" zeptala se
sestřenice a sama vyrazila k vodě.

Piknik na pláži začal v dobré náladě.

Grace Handyová se rozplývala nad krásou člověkem nedotčené přírody. Eloise a Ritchie za dopoledne pro- padli kriketu a snažili se kohokoli z přítomných přemlu- vit, aby si odpoledne zahrál s nimi. A Marion s Derekem – Caiti se při tom pohledu trochu ulevilo - se s velkým zpožděním ruku v ruce vraceli z procházky.

Caiti se pustila do vybalování piknikového koše pů- vodně spíše proto, že se chtěla nějak zaměstnat, než že by měla pocit, že to je její povinnost. Ale sotva si Rob všiml, co dělá, omluvil se z nově rozehrané partie kriketu a šel jí pomoci.

„Déjà vu?“ zeptal se jí, když sestavoval skládací stolek a sklapovací židličky.

Věnovala mu krátký, chladný pohled, ale nic na to ne- řekla. Postavila na stůl tři mísy s různými druhy salátu.

Rob otevřel mísy se studeným kuřecím masem a šun- kou od kosti.

Caiti pokračovala v přípravě tabule až k takovým de- tailům, jako jsou poskládané ubrousky naaranžované ve sklenkách na víno. Ale i Rob nakonec doprostřed stolu položil malou vázičku sušených květín. Oba se chovali, ja- ko by připravovali oběd pro skupinu platících hostů.

„Tak to vidíš,“ řekl nakonec, „přes všechny komplika- ce jsme pořád ještě dobrý tým.“

Naposled pohledem přelétla stůl, aby se ujistila, že je všechno v pořádku, a pak se podívala na něj. Až tehdy si uvědomila, že z ní celou dobu nespustil oči.

„Ano,“ řekla neutrálním hlasem. „Půjdu zavolat ostatní. Můžeme sice být sehraný tým, ale na druhou stranu tu je vítr, mouchy a mravenci, kteří by to všech- no zas mohli zničit.“

„A to jsi ani nezmínila naše vlastní běsy.“

Podívala se na něj, ale z jeho tváře se nedalo vyčíst nic bližšího.

Zrovna v tu chvíli přišli Marion a Derek. Marion hned pochválila pečlivě prostřený stůl a připravené jídlo.

„Slyšela jsem, že jste tady velmi pečliví," přidala se Grace Handyová, „a teď vidím, že to je pravda."

„Děkuju, Grace," usmál se Rob, který právě otevíral láhev vína. „Ale musím říct, že je to hlavně zásluha Caiti. Už jsem si zvykl s ní tak trochu počítat. Vždycky to tady dokázala oživit."

„To si dovedu představit," řekla Grace takovým tónem, že Caiti vůbec netušila, jak si to má vyložit.

„Mami," ozval se Derek varovně.

Ale Grace už nic neříkala. Rob ji usadil do čela stolu a ona si začala nakládat jídlo na talíř. Caiti ještě chvíli přemáhala nutkání na ni vypláznout jazyk. Zdálo se, že bitva o přízeň Derekovy matky je definitivně prohraná.

Ale tou dobou už dorazili i Eloise a Ritchie, který se poslední věty Grace hned chytil. „Caiti by určitě oživila každou příležitost," řekl vesele.

Eloise si položila ruce v bok a zaraženě se na něj podívala. „Teda vy chlapi," řekla pak dotčeně.

„Eloise má pravdu," pokusila se Caiti celou tu debatu rychle ukončit. „Jen jsem dělala svou práci."

„Caiti totiž po matce zdělila nejen ten francouzský cit pro detail, ale i pracovitou povahu," dodala Marion na vysvětlenou.

Paní Handyová se na Caiti podívala a usmála se takovým způsobem, že by se Caiti v tu chvíli nejraději propadla do země. Musela se pořádně zamyslet, než přišla na něco, čím by se snad od té chvály ještě mohla očistit.

„Být napůl Francouzka má i své nevýhody," řekla pak naoko klidně. „Jednou jsem málem přišla o práci, když

jsem si po hádce s člověkem, který mě platil, sama pro sebe francouzsky říkala, že je to arogantní prase. V tu chvíli mi nedošlo, že jeho manželka mi rozumí," řekla a doufala, že aspoň její vlastní neštěstí by je mohlo trochu pobavit.

„A co to bylo za práci?" zeptala se Derekova matka, jako by ji předtím vnímala jen napůl.

„To bylo ještě na škole. Hlíдалa jsem jejich dvě děti, ačkoli podle mě to byli spíš zplozenci pekla než normální děti. A tohle byl pochopitelně jejich otec."

„A nezačalo to všechno náhodou tím, že po vás ten jejich otec vyjel?" zeptala se Grace Handyová. Trefila se tak přesně, že to Caiti na chvíli vyrazilo dech.

„Náhodou ano," řekla po chvíli klidně a věnovala Derekově matce mrazivý pohled. „Proč se ptáte?"

Grace pokrčila rameny. „Jen tak. Někteří muži mají talent pro to, aby se ponižovali před... některými ženami."

Caiti se podívala na svůj talíř, na který si právě nandala bramborový salát, zeleninový salát a trochu šunky. Jediným pohybem zápěstí to všechno nechala sklouznout do písku těsně vedle Derekovy matky. „Sežer si to, ty mumie svrasklá," řekla francouzsky, odhodila svůj talíř na stůl, otočila se k nim zády a odešla.

Pochodovala asi minutu, dokud se jim neztratila z očí, a pak se rozběhla. Běžela pořád dál, po pevném, vlhkém pruhu písku těsně u vody, ale i tady se jí nohy bořily a za chvíli lapala po dechu. Pak ji doběhl Rob.

„Nech mě být!" křikla na něj přes rameno a znovu přidala.

Ale on ji zezadu chytil, strhl ji na sebe a chvíli se s ní přetahoval, až jí nakonec nezbylo nic jiného než nechat se přitisknout na jeho ztěžka oddychující hrud'.

„Já... tě... nenávidím!" vypravila ze sebe, jak lapala po

dechu. „Tohle všechno je jen kvůli tobě! Jen proto, že ani na chvílku nedokážeš být zticha! Ani takovou pitomou poznámku sis nemohl odpustit! Že prý to tady vždycky oživím! Pořád se na mě díváš, jako bych byla tvůj dvorní šašek, a Derekova matka si zase zřejmě myslí, že lezu chlapům sama do postele, abych se pak mohla vytahovat s tím, jak po mně vyjeli!"

„Caiti -"

„Nechci nic slyšet! Díky tobě jsem zase zničila všechno to dobré, o co jsem se celou dobu snažila. Chtěla jsem Marion pomoci, aby s Derekovou rodinou dobře vycházela a aby si mohla svou svatbu užít, ale teď jsme zase tam, kde jsme byli. Vlastně ne," opravila se, než jí došel dech a musela se znovu zhluboka nadechnout, „teď jsem já navíc za francouzskou flundru."

Vytrhla se mu jednou rukou, a aniž by si uvědomila, co dělá, napřáhla se, aby mu dala facku.

Chytil ji za zápěstí a strhl jí obě ruce za záda. Pak jí svou volnou rukou zdvihl bradu a donutil ji, aby se mu podívala do očí. Potom ji pomalu políbil...

O chvíli později seděli vedle sebe na pláži a dívali se kamsi do vln.

„Nechápu, kde na to bereš tu drzost," řekla Caiti a nejistě si olízla rty.

„Zdálo se mi, že to je jediný způsob, jak trochu uvolnit napětí."

„Moje napětí to teda neuvolnilo."

Otočil se na ni a v očích se mu šibalsky zablýsklo. „Aspoň ses přestala pokoušet urazit mi hlavu."

Trochu se začervenala. „Každopádně nás to neposunu-
lo ani o milimetr dál," řekla škrobeně.

Položil se do písku a opřel se o jedno rameno. „Já mys-

lím, že ano. Mohlo se to sice projevit i méně nápadnými způsoby, ale myslím, že bychom teď oba mohli přiznat, že trpíme vážnou sexuální frustrací."

Prudce se na něj otočila. „Já jsem se tak teda rozhodně neprojevila. A pokud mi chceš tvrdit, že tvoje nutkání mě urážet bylo projevem sexuální frustrace..."

„Nepochybně."

„To snad..." začala, ale nevěděla, co na to říct.

„A pokud jde o to, jak ses projevila ty - nijak. Ale to, že jsi napjatá, je cítit na míle daleko, a když si k tomu připočteš, jak okatě se mnou nemluvíš, je to, myslím, docela jasné."

Caiti se na něj zaraženě dívala. „To není pravda."

Nebránil se, jen se na ni klidně díval.

„Promiň, ale mám momentálně svých starostí až dost," řekla důstojně.

Pokrčil rameny. „To, jak se snažíš Marion pomoci s její svatbou, je od tebe moc hezké, ale uvědom si, že za ni nemůžeš udělat všechno. Co jsi to o ní řekla?"

„O Marion?"

„O paní Handyové."

„Že je to svrasklá mumie," řekla Caiti s gustem. Pak si zoufale vzdychla. „Marion mě varovala, ale já ji neposlechla. Nevěřila jsem, že by skutečně mohla být ke všem tak kritická. Nikdy jsem jí nic neudělala - vlastně ji ani neznám dost dlouho na to, abych jí mohla něco udělat." Pokrčila kolena, rukama je objala a položila si na ně bradu. „Co říkali?"

Překvapeně se na ni podíval.

„Derek, Marion a jeho matka. Předpokládám, že to nějak komentovala."

„Ne. Ritchie to zachránil. Grace je mu zřejmě nakloněná, protože když jí naznačil, že se k tobě nechovala moc

pěkně, jen pokývala hlavou a pak už nic neříkala. A tím pádem zmlkla i Marion."

„Kdo by to byl řekl," podivila se Caiti.

„Ritchie ještě dodal, že to, co říkal, myslel čistě jako kompliment. Vlastně se dá říct," pokračoval Rob, „že jsem byl ostatními pověřen, abych se ti za všechno omluvil a přivedl tě zpátky."

Caiti si teď na kolena přitiskla obličej. Trochu se ušklíbla, ale pak se musela rozesmát. A Rob se začal smát s ní.

Caiti se položila na záda, roztáhla ruce a zadívala se do nebe. „Já jsem se asi zbláznila," vydala ze sebe, ale pořád se smála jako malá školačka. „Asi mi začalo šplouchat na maják. Totiž," smála se, „ono to vlastně vůbec není vtipné... máme před sebou ještě víc než týden... ale víš, co je na tom ještě vtipného?" Posadila se a podívala se mu do očí.

„Nevím."

„Jsme na tomhle překrásném místě," rozhodila ruce, „v panenské přírodě, u moře, kousek od Velkého bariérového útesu. Moře šumí, vítr fouká a sluníčko hřeje... a my se tu dohadujeme... vlastně o ničem!"

„A to ti připadá k smíchu?" podivil se.

„Ano. A proto si taky říkám, že mi asi přeskočilo. Ale když se rozhlédnu po té kráse kolem, připadá mi to všechno tak... nepodstatné. Nebo tak nějak," zašklebila se. „Ale každopádně se teď cítím o něco líp."

„Caiti, ty jsi neobyčejná žena," řekl vážně, položil jí ruku kolem ramen a stáhl ji k sobě do písku.

„Takže se mnou souhlasíš, že jsem aspoň trochu mimo sebe... ne-li úplně šílená?" zeptala se rozpustile.

„Rozhodně. A dokonce bych ještě dodal, že jsi krásná a rozkošná."

Caiti si najednou uvědomila, že se cítí, jako by se vrátila časem o rok a půl nazpátek do těch několika málo dní, kdy byla šťastně vdaná. Do těch dní, kdy se spolu smáli, ona se cítila skvěle a on... aspoň tehdy si Caiti myslela, že ji miluje.

Pak ji k sobě přitiskl ještě pevněji a pomalu ji políbil.

Celé její tělo zaplavila vlna horka. Cítila tlak jeho pevné, svalnaté hrudi, pohodlně se stulila do jeho náručí. Cítila, jak jí zlehka rozvazuje horní díl plavek, a o chvíli později se jeho horké rty přisály na její ňadra.

Robovy ruce pomalu klouzaly dolů po jejích bocích a Caiti ten dotyk tak vzrušoval, že ani nepomyslela na to, že by se měla bránit. Ale najednou se zarazila, celé její tělo strnulo a Rob se neochotně zastavil.

„Caiti?”

Uvědomila si, že oproti těm dnům před rokem a půl tu byl jeden podstatný rozdíl. Už neslyšela žádnou hudbu, když se jí dotýkal.

„Co se děje, Caiti?” zeptal se a znovu ji podržel v náručí.

„Já nevím,” špitla a nervózně si navlhčila rty. „Nic se neděje. Jen mě napadlo, že by se po nás mohli jít podívat...”

Díval se jí do očí a v jeho tváři bylo znát, že jí nevěří. Ale nakonec ji něžně políbil a pustil.

„S touhle bandou jeden nikdy neví,” přikývl, vyskočil na nohy a podal jí ruku. Caiti s jeho pomocí vstala a rychle si oblékla plavky.

„Nezaplaveme si?” navrhl s úsměvem.

„Rozhodně,” řekla a dřív, než stačil cokoli dodat, se rozběhla do vody. On vyrazil hned za ní.

Caiti chvíli plavala jako o život, pak se pomalu vracela a vylezla zpátky na břeh. Sundala si z vlasů sponku, rozpustila si je a nechala je schnout na slunci. Než se nadála, byl zpátky u ní a vzal ji za ruku.

„Ne," zarazil ji, když viděl, jak se nadechuje.

„Cože?" zašeptala zmateně.

„Myslím, že slova se v tuhle chvíli nehodí."

„Asi máš pravdu," zašeptala a sklopila oči.

„Snad jediné... jsi překrásná," řekl tiše, zvedl její ruku a jemně ji políbil. „Tak dobře," řekl potom a šibalsky na ni mrknul. „Zpět do víru společnosti."

Ale když se vrátili, ten vír už zdaleka nebyl tak divoký. Dokonce i Grace Handyová se - byť dosti váhavě - nakonec omluvila.

SEDMÁ KAPITOLA

Večer se všichni sešli k jídlu ve velké jídelně.

Tady se také seznámili se čtyřmi hosty - dvěma páry lidí okolo třicátky, kteří rychle zareagovali na zrušení rezervace a obsadili dva volné pokoje. Když se dozvěděli, že tu spolu s nimi je skupina svatebčanů, rádi se připojili k jejich večírku.

Nakonec se všichni bavili tak dobře, že si po večeři pustili hudbu, odsunuli stoly stranou a tančili.

Kolem jedenácté Caiti velmi přesvědčivě zazívala a Marion jí dala své svolení, aby si šla lehnout. Ale když se Caiti ujistila, že Rob si jejího odchodu nevšiml a dobře se baví, místo do svého pokoje zamířila na pláž.

Po chvíli si uvědomila, že to byla chyba. Vybavily se jí všechny vzpomínky na ten den, kdy Roba opustila, a do očí se jí tlačily slzy.

Rozhodla se, že si přece jen půjde lehnout, ale když se otočila k odchodu, mezi stíny stromů se vynořila známá silueta.

Zarazila se a zůstala stát. Zavřela oči a cítila, jak k ní pomalu přišel a zlehka jí konečky prstů přešel po tváři. „Robe...”

„Caiti, i kdybych tě měl unést násilím, musíš jít se mnou,” zašeptal naléhavým hlasem. „Po dobrém nebo po zlém, musím s tebou mluvit.”

Otevřela oči a ve světle měsíce viděla odhodlání v jeho očích. „Tak radši po dobrém," přikývla, protože nechtěla zkoušet, jak vážně to myslel.

Odvedl ji do salonku, který se nacházel na opačném konci komplexu než velký sál. Byla tu pohodlná hluboká křesla smetanové barvy na hnědém koberci. Dvě delší stěny pokrývala na míru vyrobená knihovna z tmavého dřeva a v rohu stál vyřezávaný psací stůl.

Pokynul jí, aby se posadila do jednoho z křesel, a odešel s tím, že se hned vrátí.

Caiti byla ještě trochu zmatená po tom, co cítila dole na pláži, a tak se poslušně posadila a trochu nepřítomně se rozhlížela kolem sebe.

Už několikrát tu spolu v noci seděli, scházeli se tu na skleničku, když jejich hosté konečně odešli spát. Většinou si tu povídali o knihách, o Francii, o všem možném... ale jednou - během těch několika šťastných dní kolem svatby - se tu také milovali. Šli sem vlastně také jen na skleničku, ale tou dobou po sobě tolik toužili, že Rob v náhlém popudu zamknul dveře a vzápětí se jejich propletená těla svezla na zem.

Zavřela oči a vzpomněla si, jak ji tehdy příjemně hladil tlustý koberec. A jak se potom, když se jeden druhého nasýtí, spolu rozhlíželi po salonku a museli se smát, jak divoce se svými citům právě poddali.

Ale rychle se probírala, když si uvědomila, že to není poprvé, kdy ji Rob schválně zavedl na místo, které v ní mělo vyvolat potlačované vzpomínky.

Vrátil se s dvěma šálky irské kávy a tiše za sebou zavřel dveře.

Jeden šálek si od něj vzala a malinko upila. On se posadil do křesla naproti ní.

Chvilí se díval na temnou hladinu kávy, pak zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „Omlouvám se ti, Caiti. Měla jsi pravdu. To, že jsem tě v tu chvíli požádal o ruku a oženil se s tebou, pro mě mohlo být docela výhodné. Ale rozhodně to nebyl ten hlavní důvod, proč jsem to udělal.“

Mlčky se na něj dívala - snad jen chvíli, ale zdálo se to jako věčnost - a pak promluvila hlasem, který sama sotva poznávala. „Takže jsi mě doopravdy nemiloval.“

„Bylo by přesnější říct, že jsem v tu dobu nechtěl milovat nikoho. Ale to, co se stalo...“

„Myslíš to, jak jsi zjistil, že jsi svedl nevinnou dívku, která se do tebe šíleně zamilovala, a pak jsi najednou měl jet domů a setkat se s manželkou svého bratra, která po tobě pořád ještě toužila? Promiň, jestli se opakuju, Robe, nebo jestli snad mluvím jako poslední spravedlivá, ale tak nějak to přece bylo, ne?“ zeptala se mrazivým hlasem. Samotnou ji překvapilo, jak krutě a účinně mu dokázala vmést do tváře všechno najednou. Vzápětí ji to mrzelo, byla by ráda aspoň něco z toho vzala zpátky, ale nenačázela slova, která by toho byla schopna.

„Takže podle tebe by bývalo lepší, kdybych ti zavolal a řekl ‚promiň, Caiti, bylo mi s tebou krásně, ale teď se to trochu zkomplikovalo, tak prosím jed’ domů a už se po mně nesháněj‘.“

Když si představila, že by jí to opravdu udělal, celá se zachvěla.

„Bolelo by tě to snad míň?“ zeptal se ještě jednou.

Zavřela oči. Snad to ani nebyl jeho úmysl, ale představila, že se něco takového skutečně mohlo stát, ji najednou trápila víc než to, co se doopravdy stalo.

„Ne,“ zašeptala po chvíli. „Ale aspoň bych se sem už nemusela vracet, abych se s tebou dala rozvést.“

Opatrně odložil svůj šálek na stolek mezi nimi. „Caiti,

moje švagrová už je úplně mimo hru. Nejenže pro mě nic neznamená - já na ni zapomněl už před několika lety - ale už snad sama pochopila, že je po všem. *Leicester Downs* funguje bez problémů a já už tam nejsem zapotřebí. Takže pro další existenci našeho manželství už nemluví žádný rozumný - nebo *rozumový* - důvod."

Vstala a neoblomně se na něj podívala. „Možná, že máš se svou švagrovou pravdu. Ale jak tomu mám věřit? Změnila se? A změnil ses ty? Právě před chvílí jsi mi přiznal, že ses tehdy nechtěl zamilovat do nikoho. Jak mám vědět, jestli se dokážeš změnit?"

„V jedné věci jsem se za tu dlouhou dobu změnit nedokázal - ale ty taky ne," upozornil ji suše. „Nedokážu na tebe zapomenout. Copak sis toho nevšimla?"

Zakryla si ústa rukama a cítila, jak se zase začíná červenat.

„Máš pro to nějaké vysvětlení, Caiti?" zeptal se a posměšně nadzdvihl obočí.

„A ještě jedna věc mě zajímá, Caiti," pokračoval, když viděl, že mu nedokáže odpovědět. „Vůbec ses mi nepochlubila s tím novým mužem, kvůli kterému se se mnou tak nutně potřebuješ rozvést. Co je to za člověka? Jaký je a jak vážně to s tebou myslí?"

Caiti nasucho polkla.

„Protože mně se zdá," dodal a významně ji přejel pohledem od hlavy až k patě, „že když tě vezmu do náručí, ten druhý jako by najednou byl hrozně daleko."

Cítila se před jeho pohledem jako nahý, ale on ještě neskončil.

„Dnes na pláži, když jsi mě políbila, myslela jsi přitom na něj a na to, že ze mě potřebuješ vyrazit souhlas s rozvodem?" zeptal se a v očích mu blýskla zlovlná jiskra. „A jestli on to s tebou myslí vážně, což jsi mi ještě neřek-

la, jak vážně jsi to ty na té pláži myslela s ním? Protože mně se zdálo, že jsi dost vážně brala i ten polibek. Já tedy rozhodně ano."

Caiti ze sebe vydala zoufalý vzdech.

Rob přistoupil k ní, lehce jí zvedl bradu a podíval se jí do očí. „Můžeš jít klidně spát sama do své postele, Caiti Gallowayová. Ale já dobře vím, že chceš, aby to dopadlo jinak. A já taky. Což mi připomíná," dodal a rozhlédl se kolem sebe, „jeden večer, který jsme strávili tady... a zdá se mi, že ty sis na něj taky vzpomněla," řekl a ustoupil o krok zpátky.

„To je..." začala, ale pak jí hlas vypověděl poslušnost.

Pátravě se jí díval do očí. „To je zase rána pod pás?" Pokrčil rameny. „No a co? Je to jen další důkaz, že to, co mezi námi kdysi bylo, ještě neskončilo."

Přitiskla si konečky prstů na spánky. „Robe, ty -"

„Ano, já vím," přerušil ji. „Mám v hlavě pár věcí, o kterých se nechci bavit. A je docela možné, že jsem se o lásce, svatbě a rodinném životě dřív vyjadřoval trochu cynicky, ale když vidím, že po roce a půl k sobě ještě pořád tolik cítíme, tak je to pro mě už dost dobrý důkaz, že jeden pro druhého něco znamenáme."

„Znamenáme?" zašeptala Caiti.

„Chci tě víc než kdy dřív, Caiti. Nechci se s tebou jen milovat, chci s tebou žít. A ty, kdykoli se přestaneš hlídat, cítíš to samé, že?"

Sepjala ruce, jako by se modlila, aby jí bůh dodal sílu, ale nezmohla se na jediné slůvko odporu. Nedokázala popřít nic z toho, co řekl.

„A ještě jedna věc mi vrtá hlavou. Když jsi přiletěla do Cairns, nechtěla ses mi náhodou pomstít?"

„Pomstít?" zopakovala zastřeným hlasem. „Jak to myslíš?"

„Rozvést se se mnou, aby sis mohla vzít jiného," vysvětlil chladně.

Zalapala po dechu. Měla pocit, že z téhle situace už není úniku. A možná by nebylo, nebýt toho, že u dveří diskrétně zazvonil telefon.

Rob ho šel zvednout, ale ještě než to udělal, ohlédl se na ni přes rameno a lišácky se usmál. „Záchrana v poslední minutě, vid'?"

Až když došla do svého pokoje, uvědomila si, že se celá třese.

Sama dobře věděla, že když dojde na ironii a jízlivost, nemůže se Robu Leicesterovi nikdy vyrovnat. A navíc, když říkal, že mezi nimi pořád něco je, měl pravdu. Bylo to stejně silné jako kdysi. Ale proč by si měla myslet, že to tentokrát dopadne lépe? Proč by mu najednou měla zase znovu věřit?

Třeba jeho cynismus - ten se taky nezměnil. A taky to, jak se pořád, ať už vědomě nebo nevědomě, vyhýbal tomu, aby řekl, že ji miluje. Možná proto, že sám nevěřil, že by se to mohlo stát?

Anebo je to prostě proto, že mě ve skutečnosti nemiluje? ptala se sama sebe. A nikdy nebude, dodala a po tvářích se jí skoulely první slzy. A jestli mě opravdu nemiluje, je to kvůli něčemu, co dříve prožil a teď o tom odmítá mluvit? Nebo porovnává to, co ke mně cítí, s tím, co kdy cítil k jiným ženám? Třeba ke svojí švagrově?

Otřela si oči a pokusila se uklidnit, ale pak si vzpomněla na to, kolik zmatku vyvolala, když ho nechala žít v přesvědčení, že se chce rozvést, aby se mohla znovu vdát. Když s tím začal, nebránila se, protože se jí zdálo, že jí takové teorie poslouží jako dobrá obrana, ale teď s hrůzou sledovala, že se v Robově podání velmi účinně obrací proti ní samotné.

A navíc se přes tuhle domněnku jen těžko mohla dostat k jádru věci, odpovědět si na otázku, která pro ni byla nejdůležitější: jestli ji Rob Leicester miluje, ale je příliš hrdý nebo opatrný na to, aby jí to řekl do očí, nebo jestli je to muž, který po ní sice touží, ale zároveň se nechce na nikoho vázat.

Jak ale rozhodnout takovou otázku, když ji teď sám obvinil z toho, že si chce vzít jiného muže, aby mu ublížila a pomstila se mu?

Posadila se na postel, zhluboka dýchala a soustředila se na to, aby se přestala třást. Pak ji napadla ještě složitější otázka: měla by Robovi odpustit kvůli tomu, že se s ní oženil, místo aby ji v tu chvíli pustil k vodě?

Zdálo se, že na ni opravdu celou tu dobu nepřestal myslet. Každopádně po ní pojmenoval nový hotel a teď říká, že po ní touží stejně jako dřív. Nebyla hloupá, když chtěla zahodit všechno, co jí nabízel, překonat touhu, která je k sobě poutala... jen proto, že on o tom byl schopen mluvit chladně a realisticky?

Nedokázala si odpovědět. Hlavou se jí míhaly různé myšlenky, rozplývaly se do nepojmenovatelných pocitů, až ji nakonec kvákání žab pomalu uspalo.

Druhý den ráno bylo zase všechno jinak.

U snídani nebylo možné přehlédnout, že Derek a Marion se hádali snad celou noc.

Caiti se dívala na ochablou, bledou tvář své sestřenice. Sotva se nasnídali, využila první příležitosti a odtáhla ji stranou.

„Co se stalo?“ zeptala se bez obalu. Vyrazily po jednom z dřevěných chodníků do pralesa, aby je nikdo z ostatních neslyšel. „Co se stalo? Vypadáš, jako bys celou noc nespala.“

„Já si ho nevezmu," řekla Marion upjatě. „A jestli si myslíš, že to říkám jen tak, tak se pleteš."

„Marion, myslím, že to trochu přeháníš," řekla Caiti konejšivě. „Řekni mi, co se stalo. Určitě se to dá nějak urovnat."

Marion se zastavila a otočila se na Caiti.

„Nedá. A já ani nechci. Poslední dobou je všechno, co udělám, špatně. A kdyby jen to! Mám pocit, že Derek vůbec nechce mít děti!"

Sotva to dořekla, vyrazila ostrým tempem dál, takže jí Caiti sotva stačila.

„Jen klid," řekla. „Posadíme se a probereme to v klidu, ano?" O pár metrů dál byla lavička, ale Marion ji minula, jako by ji ani neviděla.

„Tak co děláš podle Dereka špatně?" zeptala se Caiti trpčlivě.

„Myslí si, že bych neměla už teď nosit ty šaty, které jsem si koupila na svatební cestu. Taky si myslí, že jsem za ně dala moc peněz. A hlavně se bojí, abychom neutratili moc peněz za tu svatební cestu."

„Aha."

„A vrcholem všeho je, že moje chování včera večer prý neodpovídalo tomu, že se chci brzy vdávat!"

„Cože?"

„Protože jsem tancovala se dvěma dalšími muži. Co na tom, že tam tančil skoro každý s každým - Derek ne."

„Dobře. Dobře!" zarazila ji Caiti. Musela si jí stoupnout do cesty a vzít ji za ramena. Až pak ji Marion začala pořádně vnímat. Caiti ji pomalu odvedla zpátky k lavičce. „Proč si myslíš, že Derek nechce děti?"

„Včera večer - než se strhla ta hádka kvůli šatům a tomu všemu - jsem mu říkala, že bych hrozně chtěla za rok touhle dobou znovu přijet a oslavit tady výročí a křtiny.

A že vy dva s Robem - pokud byste se tedy znovu dali dohromady - byste mohli jít našim dětem za kmotry."

Caiti na ni chvíli jen zírala a netušila, co jí na to má říct.

„Uvědom si," řekla Marion na vysvětlenou, „že jsem v sobě měla pár skleniček vína. Cítila jsem se skvěle, měla jsem dobrou náladu a... občas prostě říkáš věci tak, jak tě zrovna napadnou, ani o nich pořádně nepřemýšlíš."

Caiti váhavě přikývla.

„A on mi na to řekl: Proč bychom hned měli myslet na děti, Marion. Na to přece máme ještě pár let času."

„Marion -"

Ale Marion ji nepustila ke slovu.

„Caiti, něco ti řeknu. Kdyby záleželo jen na mně, byli bychom se vzali už dávno. Ale teď chápu, že Derek si to vlastně docela chytře zařídil. A já jsem mu to celou dobu až moc usnadňovala. Každopádně jsem si teď jistá, že všechny upřímné city mezi námi byly spíš z mé strany. A kdo se radoval z toho, že se budeme brát? Jenom já. Derek... ten to tak nevidí."

„Ale..." Caiti jí to chtěla nějak vymluvit, ale v tu chvíli si uvědomila, že to, co teď Marion líčí, přesně odpovídá tomu, co jí včera říkal Rob.

„A navíc," řekla Marion, „dobře vím, co tímhle puntičkářským š'ouráním sleduje. Snaží se mě vytočit, abych nakonec sama zrušila svatbu a byla za tu zlou, zatímco on by se ještě mohl tvářit ublíženě."

„Ach, zlato," zašeptala Caiti soucitně. „Co s tím budeme dělat?"

Marion si kapesníčkem otřela oči, pak se vysmrkala.

„Já tu svatbu zruším."

„Ale... ty ho přece miluješ."

„Já nevím. Nevím, jestli jsem si to nemyslela jen tak ze zvyku. A nejhorší na tom je... taková ztráta času! Nejsem

si teď jistá skoro ničím, ale jedno vím docela určitě. Nebudu všechno dělat podle toho, jak by se to líbilo Derekovi. A nenechám si nařizovat, kdy založit rodinu!"

„Marion," vzdychla Caiti a pevně ji objala. „Je mi to tak líto. Nevím, co na to říct. Asi se budeš muset rozhodnout sama."

Marion ztěžka vydechla a zavřela oči. „A co ty s Robem?" zeptala se.

„No... zatím jsme toho moc nevyřešili," řekla Caiti vyhyčbavě.

„Ale mluvili jste spolu, ne?"

Caiti přikývla, ale při vzpomínce na včerejší večer ji zamrazilo. „A ty jsi řekla Derekovi, že tu svatbu chceš zrušit?"

„Ne, zatím ještě ne. Řeknu mu to, až se vrátíme domů. Rozhodně nestojím o to, aby se do toho přidala jeho matka. Tak mě napadlo, Caiti, kdybys tu chtěla ještě den dva zůstat..."

„Oh, to ne! Tedy zaprvé mi to nikdo ani nenabídl, a navíc když ty budeš -"

Marion jí pevně stiskla ruku. „Moc ti děkuju a mám tě strašně ráda, ale nepotřebuju, abys mě držela za ruku. Víím, co dělám. A až to udělám, koupím si letenku a poletím na pár dní do Brisbane."

Řekla to tak rozhodně, že jí to Caiti musela věřit.

„No..."

„Podívej," řekla Marion, když vstávala, „aspoň tě Rob netahal za nos čtyři roky, než si uvědomil, že se nechce vázat."

„Možná že Derek..." začala Caiti svůj poslední pokus, ale pak smutně zmlkla.

„To je jedno," řekla Marion pevně.

„Myslím, že než tu svatbu definitivně odvoláš, měla bys

za ním jít a říct mu to samé, co jsi řekla mně. Třeba tě Derek překvapí."

Marion se na ni nevěřicně podívala, jako by chtěla říct, že ji už Derek nepřekvapí ničím. Pak zaslechla o kus dál v džungli kroky. „Někdo sem jde."

Naštěstí to byl jeden z těch dvou mladých párů, se kterými se seznámili předchozího večera. Vyšli si na ranní procházku. Caiti a Marion se s nimi pozdravily a pak mlčky odešly zpátky do jídelny.

Ještě než tam došly, Caiti se zeptala: „Myslíš, že se dokážeš celou cestu domů na všechny tvářit, jako že se nic neděje?"

„Na Dereka nemusím, ten ví, že se něco děje. A jinak asi budu muset spoléhat na Ritchieho, že nás zas bude celou cestu bavit. Poslyš, Caiti, mám pocit, že jet s námi domů opravdu nebude nic moc zábavného."

Než na to Caiti stačila něco říct, otevřely se před nimi dveře a v nich se objevil Rob.

„Přesně ten člověk, kterého hledám," zaradovala se Marion. „Robe, myslíte, že by se pro Caiti našlo ubytování ještě na pár dní?"

„Marion! Robe, já... oh!" Caiti se pokusila to nějak vysvětlit, ale nevěděla, kudy kam.

Zato Rob, ačkoli ho to nejprve zaskočilo stejně jako ji, rychle přikývl. „Rozhodně! Pokud ji nebudete potřebovat v Cairns, bude nám ctí."

„Tak to je báječné," přikývla Marion naoko vesele. „Už tak mi dost pomohla, myslím, že si teď zaslouží pár dní odpočinku."

„Marion..." řekla Caiti, ale její sestřenice už byla na cestě do svého pokoje.

„Musím si zabalit. Měj se, Caiti!"

Caiti si povzdychla.

„Rád bych se zeptal..." začal Rob.

„Měl jsi pravdu. Teda aspoň Marion je o tom přesvědčená. Dospěla k názoru, že Derekovi se do té svatby nechce, a tak ji chce zrušit. Nemůžu tomu uvěřit!"

„Pořád lepší teď než později."

„O moc později by to už být nemohlo. Měli se brát za týden! Ale chápu, co tím myslíš. Jsem z toho úplně vyčerpaná," řekla a až v tu chvíli si uvědomila, že opravdu je. „Ale nikomu o tom nic neříkej, zatím se svěčila jenom mně. A pokud jde o to, že bych tu měla ještě zůstat -"

„Ať tě ani nenapadne to odmítnout, Caiti."

„Víš co, Robe? Zní to směšně, když se mi snažíš vyhrožovat," řekla vyčerpaně.

Založil ruce na prsou a chvíli se na ni díval. „Zoufalá situace vyžaduje zoufalé řešení. Ale sama víš, že jsme se ještě k ničemu nedopracovali. Teď mě prosím omluv, mám nějakou práci v kanceláři. Ale ať tě ani nenapadne odjet, Caiti."

„Jak se jmenuješ?"

Caiti seděla na jednom z velkých kamenů na pláži a byla tak zabraná do otázek po smyslu života, lásce a zejména institutu manželství, že ten prostý dotaz nejprve ani neslyšela. Bylo už odpoledne, Marion a ostatní odjeli před několika hodinami.

„Jak se jmenuješ?"

Otočila se a spatřila malou holčičku, asi tak šestiletou, jak si ji zvědavě prohlíží. Měla kudrnaté blond vlasy a modré oči. A zřejmě tu byla sama.

„Oh, ahoj. Jmenuju se Caiti. Jak se jmenuješ ty?"

Holčička přišla o krok blíž. „Já jsem Miranda. Ty tady bydlíš?"

„Ne, jsem tu jen na návštěvě. A ty?"

„Já asi taky. Maminka říkala, že už to doma nevydrží a že si uděláme výlet," vysvětlila Miranda bezelstně. „Věříš na víly?"

Caiti zalapala po dechu, ale pak se sebrala. „Jasně že věřím," řekla vážně.

„Spousta lidí na ně nevěří," vysvětlila jí Miranda. Znělo to dost ustaraně.

Caiti se zamračila. „Spousta lidí si myslí, že když jsou velcí, neměli by věřit na víly. Ale nikdy je nenapadne, že víly to vědí, takže se jim pak už neukazují. Třeba víla zubníčka: jak na ni přestaneš věřit, už ani jednou nepřijde."

„To jsem si taky myslela," řekla Miranda vážně. „Ale stejně nepřišla. Hele!" Otevřela pusku a Caiti si hned všimla velké mezery po jednom předním zubu. „Vypadl mi před dvěma dny, ale zatím si pro něj nikdo nepřišel."

„Aha. Víš, čím by to mohlo být? Třeba má víla zubníčka zrovna teď moc práce. Zkus ještě vydržet, třeba přijde dnes v noci."

„Mirando!" ozvalo se za nimi a na pláž se vyřítla krásná, ale očividně unavená a rozčilená blondýna. „Kde sakra... ah. Dobrý den," řekla Caiti, ale pak se obrátila na Mirandu. „Kolikrát jsem ti říkala, že nesmíš sama jen tak někam odběhnout?"

„Nejsem tu sama, mami," namítla Miranda. „Jsem tu s touhle paní. Jmenuje se Caiti."

Caiti vstala a podala jí ruku. „Caiti Gallowayová. Ráda vás poznávám."

„Počkejte... vy jste... vy jste Caiti Gallowayová?" podivila se žena.

„Ano, to jsem," řekla Caiti a nejistě se usmála. „Stalo se něco?"

„Ne, nic! Já jenom... no páni!" Zvrátila oči v sloup. „Moc se omlouvám. Nemám dneska zrovna dobrý den."

Jsem Alexandra Leicesterová, říkejte mi Lex. Jsem Robova nevlastní matka. Vlastně nevím... právě jsme se s jeho otcem rozešli, víte? Ale to je jedno. Takže vy jste se... vy a Rob jste zase spolu?"

„To nevím, mami," vložila se do toho hovoru Miranda a důvěřivě vzala Caiti za ruku. „Ale věří na víly."

A za chvíli kolem sebe asi uvidím i bílé myšky, pomyslela si Caiti zmateně.

OSMÁ KAPITOLA

„Trochu se nám to... vymklo z rukou, že?" řekla Caiti svému zákonnému manželovi.

Musela čekat skoro celý den - den už od rána plný zvratů a dost namáhavý - než se naskytla příležitost promluvit si s ním o samotě.

Rob měl taky celý den co dělat. Kolem poledne dorazila ohlášená skupina deseti lidí, ale krátce poté se tu zničehonic objevila jeho nevlastní matka a malá nevlastní sestra.

Až těsně před večeří se všechno trochu uklidnilo, hosté se šli do svých pokojů osprchovat a převléknout a Rob s Caiti se sešli na odlehlé terase, ze které byl výhled na moře. Přinesl s sebou dva koktejly.

„Tak to máš pravdu," přikývl. Posadil se vedle ní a natáhl si nohy. „Zřejmě je něco ve vzduchu."

„Asi ano," hlesla Caiti.

„Víš, Lex už od otce takhle odešla několikrát, ale po pár dnech se vždycky vrátila zpátky."

„A co se vlastně stalo?"

Vytáhl ze svého koktejlu párátko s višní a snědl ji. „Pořád ten samý problém, který zřejmě v rodině Leicesterů s muži bývá. Otec je dominantní, příliš se upíná ke své práci, nechápe, jak těžké to pro ni je, když má celé dny

trávit na odlehlé farmě. A ona z toho je tak rozrušená, že dokonce zapoměla zahrát Mirandě vílu zubničku."

Zamyšleně si prohlížel párátka, pak s ním několikrát zkusmo píchl do opěrky lavičky, na které seděli. „Už sis někdy přála, abys byla sama na opuštěném ostrově?"

Caiti se zadívala do nebe. „Ani nevíš, jak často. Ale... proč potom přijela sem?"

Cvrnknul párátka přes zábradlí. „Co ti na tom vadí? Jako bych byl nějaká zrůda..."

„Nic takového jsem neřekla," namítla Caiti. „Ale pro tebe přece... přinejmenším to je žena, která obsadila místo tvé matky."

„Ne tak docela. S tím, že matka je pryč, jsme se vyrovnali dlouho před tím, než otec přivedl domů Lex."

Caiti se na chvíli odmlčela. „A jaké to je, mít ve tvém věku šestiletou sestru?"

Rob se vesele zašklebil. „Někdy si díky ní připadám až moc starý, ale právě proto ji mám rád. A Lex taky."

„Aspoň někdo, díkybohu!" ozvala se Lex, která se zrovna v tu chvíli vynořila za rohem. Přinesla si svůj vlastní koktejl a bez váhání si k nim přisedla.

„Když jsme u toho, Lex," usmál se na ni Rob. „Kam se ta malá tulačka zase vydala?"

„Poprosila jsem jednu ze servírek, aby ji pohlídala. Teď doslova aby z ní nespouštěla oči."

„Tak dobře. Teď mě, prosím, obě omluvte, mám ještě nějakou práci. Uvidíme se u večere."

„Tak jen běž, Robe. Aspoň se budu moct seznámit taky s Caiti," řekla Lex.

Rob se na Caiti d'ábelsky usmál a zmizel.

„Víš," začala Lex hned důvěrně, „jsou chvíle, kdy lituju, že jsem se provdala za Robova otce a ne za něj."

Caiti se na ni nevěřičně zadívala. „Copak... vy jste o něčem takovém uvažovala?”

„Jenom si dělám legraci," zasmála se Lex. „Tak mi o sobě něco pověz, Caiti."

Caiti chvíli přemýšlela, co by jí tak měla říct. Lex bylo něco kolem čtyřicítky, byla vysoká, štíhlá, a stejně jako její dcera měla blond vlasy a modré oči. Byla dost atraktivní, ovšem takovým spořádaným způsobem. A když se jí Caiti podívala do očí, mohla by přísahat, že to, co říká, myslí vážně.

„Rob se brání rozvodu, chce, abychom zůstali manželé. Ale já si to nedovedu představit."

Lex si ji zkoumavě prohlédla a pak usrkla ze své sklenky. „Proč?" vypálila pak bez rozpaků.

Caiti si tiše vzdychla. „Mám pocit, že důvody znáte lépe než já."

„Myslíš to se Stevem? Tedy hlavně se Stellou?"

„Tak se jmenuje? Steveova manželka, že?"

„Ano. Ale to jsou věci, které už dávno patří minulosti," řekla Lex hlasem, který nepřipouštěl námitky.

Caiti pokrčila rameny. Chvilí bylo ticho, pak Lex chápavě přikývla.

„Chápu, co si myslíš. Jestli to tak je, měl by tě o tom přesvědčit sám, že?" řekla a znovu se napila. „Ale domnívám se, že devět z deseti žen by ti řeklo, že jsi blázen."

„A co vy?"

Lex si vzdychla. „Není snadné s nimi žít. Ani s jedním z nich. Myslím, že to mají v rodině."

Caiti se trochu zamračila.

„Jeho otec je... taky takový?"

„Frank? Občas ano," řekla Lex a zamyšleně se zadívala na moře. „Asi se jim to nedá zazlívat. Když vyrvеš lány země divočině, překonáš sucha, záplavy, vedra a neúrodu

a potom se rok co rok pereš s cenou dobytka a nemocemi ve svém stádu, asi tě to zatvrdí. A Rob to měl o to těžší, že si v mládí prožil rozchod rodičů. Určitě se na něm podepsalo, že vyrůstal bez matky."

Caiti se zarazila, vytřeštila oči a oněměle zírala před sebe, ale Lex si toho nevšimla.

„Stejně bych řekla, že z těch tří je Rob ten nejvíc normální... a snad i nejvíc prozíravý. Byl to jeho nápad investovat peníze někam jinam než do zemědělství a teď se zdá, že *Leicester Camps* jsou hotový zlatý důl. A taky žil nějakou dobu se svou matkou - teď je to jediný z nich, který dokázal nechat farmaření a odejít. Takže ses, na rozdíl ode mě, neprovdala za stáda ovcí. A to je určitě pozitivní věc, ne? Ach, támhle je."

Caiti se otočila a všimla si, že Rob jde zase za nimi. Tentokrát s sebou vedl malou Mirandu, která s ním zřejmě probírala něco velmi vážného. On jí stejně vážně odpovídal, ale cokoli řekl, děvčátko se vždy rozesmálo.

Caiti se zachvěla. Zdálo se jí, že ten muž, který k nim právě přichází, je někdo úplně jiný než ten Rob, kterého znala. Ale zároveň jí v uších znělo to, co jí včera večer řekla Marion. Prožil toho tolik, tolik toho skrýval ve svém nitru. Co jestli se opravdu rozhodl, že k sobě nikoho nepustí blíž, než sám bude chtít?

Caiti se v Camp Ondine zdržela další tři dny. Zůstaly tu i Lex a Miranda, ačkoli Frank Leicester už učinil první smírlivá gesta a Lex právě zvažovala, jak na ně odpoví.

Caiti se mezitím spojila s Marion a ta se přiznala, že svatbu zatím nezrušila, ale stále pochybovala o tom, jestli ji chce uskutečnit.

„A přitom to má být za pět dní," dodala Caiti vzrušeně, když tu zprávu tlumočila Robovi.

„Začíná to být napínavé," připustil Rob. „Dereka to asi vzalo, když mu pohrozila, že svatba nebude. Teď se zřejmě snaží ji všemožně přesvědčit."

Caiti na to chtěla něco říct, ale najednou se zarazila. Ta poslední úvaha ji upoutala. Jestli měl Rob pravdu, tak se teď Derek pokoušel Marion všemi prostředky přesvědčit, že ji opravdu miluje. Zvláštní bylo, že Rob sám se nesnažil Caiti přesvědčit vůbec o ničem, ačkoli pořád tvrdil, že chce, aby s ním zůstala.

Místo toho ji za těch pár dní prakticky zaměstnal.

Ačkoli to mu nemohla tak docela vyčítat. Na takhle odlehlém místě byly výpadky v obsazení personálem každodenním rizikem - kdykoli bylo potřeba za někoho sehnat náhradu, trvalo několik dní, než dorazila. A tak, když ji Rob požádal, jestli by ho nezastoupila a neprovedla hosty po pralese, s radostí souhlasila.

Ale všimla si, že se mu v tu chvíli vesele zajiskřilo v očích. Vzápětí jí ale s vážnou tváří poděkoval.

„Co to mělo znamenat?" zeptala se obezřetně.

„Jen mě tak napadlo," řekl vesele, „že součástí té vycházky je výklad o zvířatech, která můžeme v pralese potkat."

„Fuj!" ozvala se Miranda, která si hrála opodál. „Já jsem jednou v holínce našla žábu. Strčila jsem dovnitř nohu a sáhla na ni. A byla strašně, strašně slizká. Málem jsem dostala infarkt."

„Infarkt, zlatíčko," opravila ji Lex. „Ale na ten jsi ještě moc malá."

„Proč?"

Caiti se musela smát. Miranda byla nejzvědavější dítě, které kdy viděla. Jednoduché vysvětlení jí skoro nikdy nestačilo. Svě věčné *proč?* jen občas pro změnu vyměnila za *a co se stane pak!* a vydržela se ptát tak

dlouho, až člověka dovedla na pokraj šílenství. Naštěstí Rob navrhl, aby si šli zaplavat, takže protentokrát řešenci otázek unikli.

Když už se jednou dobrovolně přihlásila jako průvodce na vycházku po pralese, která se v případě zájmu konala dvakrát denně, skoro automaticky byla pověřena prací v recepci pro případ, že by náhodou měla půl dne volno.

Tentokrát už se nedopustila žádných přehmatů a všechny hovory přepojila bez problémů - hlavně díky tomu, že kdykoli se jen přiblížila ke spojovacímu panelu, činila tak s úctou a pokorou.

Sotva by se ale dalo říct, že na ni Rob plýtvá chválou. „Tak vidíš," řekl klidně, jako by to bylo naprosto samozřejmé. „Vůbec nic jsi nezapomněla."

„Podánilo se mi rezervovat místa tak, aby hostů nebylo ani málo ani moc, a všechny vegetariány jsem nahlásila do kuchyně," řekla upjatě.

„Tak dobře, trochu jste se zlepšila, slečno Gallowayová. Vlastně paní Leicesterová?"

Caiti zadržela dech, ale on už nic jiného neřekl. Zdálo se, že ve věci jejich trvajících manželství nehodlá Rob podniknout nic víc než ji pravidelně upozorňovat, že to spolu ještě musí vyřešit.

Ale pak ji napadlo, že Rob Leicester na tomhle tématu právě pracuje - intenzivně, nenápadně, se skoro dábelskou důsledností. Možná to nedělal schválně, ale využil snad každou možnost, aby jí připomněl, jak tady před rokem a půl strávila pár šťastných a rušných dní jako jeho manželka.

A ona cítila, že se vzpomínkám skutečně poddává víc a víc.

Byl to dost rušný den. Camp Ondine byl plný hostů a zdálo se, že mají ještě vyšší nároky než kdy dříve. S Robem se skoro neviděla, soudě podle toho, kolik času trávil v kanceláři u telefonu, si domyslela, že se objevily nějaké problémy při dokončování výstavby Camp Caiti.

Otevřela okno a nadechla se vlhkého nočního vzduchu. Samotné se jí nechtělo uvěřit, jak moc se za těch pár dní její pohled na Roba změnil. Nejprve místo arogantního a sebejistého muže viděla chlapce, vyrůstajícího na odlehlé farmě bez matky. Teď se ty představy postupně začaly skládat do sebe.

Hlavní zásluhu na tom měly Lex a Miranda. V jejich společnosti byl veselý a zábavný, nikdy neřekl nic ironického. A bylo vidět, že jeho nevlastní sestra ho zbožňuje.

Teď, když Caiti poznala tuhle jeho tvář, už se sama se neptala, jestli mu má odpustit. Spíš ji zajímalo, jestli on sam by vůbec někdy byl ochoten se jí úplně otevřít.

Vyklonila se ven z okna, zabraná do svých myšlenek. Ale najednou se venku něco odlepilo od země a vyskočilo proti ní. Sotva stačila uhnout, ale ta věc vzápětí přistála na její posteli.

Caiti s třísknutím zabouchla okno a hystericky vyběhla ze svého pokoje na verandu. Vběhla Robovi přímo do náručí.

„Co se děje?“ hlesl, když do něj vrazila. „Uklidni se, Caiti. Co se děje?“

Snažila se být klidná, ale třásla se po celém těle.

„Žába! V mém pokoji je žába! Miranda měla pravdu, je hnusná! Myslíš, že už jsem dost stará na to, abych dostala infarkt?“

„Doufám, že ne. Ale srdce ti buší jak splašené,“ řekl a přitiskl ji k sobě.

Nedokázala se ubránit nutkání položit mu hlavu na ra-

meno. Po chvíli se trochu uklidnila. „Připadám si tak hloupě," zašeptala.

„Mně připadáš moc krásná," řekl a jeho ruce jí sklouzly po zádech.

Poplašeně se mu podívala do očí. „Robe?"

„Já nevím jak ty, Caiti," začal tiše, „ale já cítím, že tohle je jedna z těch chvil, kdy si prostě nemůžu pomoci. Takže se rozhodni... ale rychle."

Ještě jednou se zachvěla, ale tentokrát už to nebylo kvůli žábě. Její tělo si až bolestně uvědomovalo jeho přítomnost, tu sílu a vášeň, která ji k sobě tiskla tak, že by ji snad rozmačkala.

„Já... já nevím."

„Caiti," zamručel, jako by ji prosil, „jestli chceš, tak radši jdi. Protože jinak se to stane," dodal a pustil ji.

O krok ustoupila a podívala se mu do očí. Upřeně na ni zíral a jeho tvář byla napjatá, zuby zatáté.

„Můžu se tě na něco zeptat?" řekla tiše. „Mohl bys mi říct, proč jsi takový, jaký jsi?"

„Caiti, jak ti mám...?" začal, zarazil se a po chvíli začal znovu. „Tak dobře. Jsem cynik bez iluzí, rozpad manželství rodičů pro mě byl noční můrou, další noční můra se vyklubala z bratrovy ženy... co chceš ještě vědět?"

„Opravdu jsi ji miloval? Stellu?"

Těžce si vzdychl. „Tou dobou jsem si to myslel. Ona..." Pokrčil rameny. „Nejprve mi učarovala. Až pozdě jsem zjistil, že je to opravdová čarodějnice... Ale už je to dávno za mnou."

„A co je mezi námi dvěma?" ptala se dál. „Podle tebe?"

„Podle mě oba celou dobu tajně doufáme," řekl a jeho oči se přitom vpíjely do jejích, „doufáme, že se ta hudba vrátí."

Napůl se od něj odvrátila. „Je mi to líto, Robe," řekla

zastřeným hlasem, „ale je spousta věcí, které na tobě nechápu. Jak si můžu být jistá, že to teď neděláš, protože mě lituješ, nebo protože to považuješ za čestné jednání?"

„A jak si naši budoucnost představuješ ty?"

Taková otázka ji zaskočila. „Jak to myslíš?"

„Caiti, takhle to přece dál nejde," řekl naléhavě. „Máš nějakou představu, co bychom s tím měli dělat?"

Mlčky na něj zírala.

„Takže chceš, abychom počkali, jestli ta svatba nakonec bude, nebo ne, a pak se zase rozešli každý svou cestou? Chceš se pak zas vrátit k někomu, kdo by ti pomohl na mě zapomenout?"

Rozbušilo se jí srdce, ale nakonec promluvila. „Ano."

„Tak vysokou cenu chceš zaplatit za pomstu?"

Najednou vybuchla vzteky. „Jsem si jistá, že tuhle drobnou překážku rychle překonáš, Robe. Určitě se najde spousta žen, které tě rády utěší!"

„A tebe, Caiti?" Jeho pohled teď byl chladný a nepřístupný. „Kdo utěší tebe?"

„To nevím," řekla a cítila v ústech slanou pachut' slz.

„Co ten -"

„Nikoho nemám! Sám sis vymyslel, že se potřebuju rozvést, protože se chci znovu vdát. Já nic takového neřekla."

Chvilí trvalo, než se s tím vypořádal. Jeho rysy přitom ztvrdly ještě víc. „Ale nechala jsi mě při tom."

„Doufala jsem, že takhle spíš pochopíš... uznáš..."

„Uznám?" zopakoval tichým, mrazivým hlasem. A pak se otočil a mlčky odešel kamsi do tmy.

Clint Walker za Roba zaskakoval jako správce Camp Ondine, když Rob musel odjet do *Leicester Downs*, a tak se mu to zalíbilo, že se pak ujal výstavby dvou dalších hotelů.

Svého šéfa měl rád, protože pracoval stejně tvrdě jako kdokoli jiný, ačkoli někdy býval dost přísný.

A tak to pro něj bylo těžké rozhodování, když na něj Caiti Gallowayová pozdě večer uhodila, aby jí pomohl odjet.

Měl Caiti rád. Nakonec byl jedním ze svědků, když se s Robem před osmnácti měsíci brali. Nikdy nepochopil, co se pak mohlo stát, že Caiti o dva dny později zmizela, ale bylo mu to líto. Myslel si, že se k sobě ti dva hodí, a když znovu přijela, doufal, že se s Robem usmíří.

Ale ta Caiti Gallowayová, která za ním přiběhla do prádelny, kde opravoval porouchanou pračku, na to rozhodně nevypadala.

„Caiti," řekl smutně a podíval se na hodinky, „dnes večer nemůžu odjet. Mám tady práci do noci a ráno budu mít taky co dělat. A nevím, co by na to řekl šéf..."

„Co na to řekne ‚šéf‘, to mě vůbec nezajímá!"

„Ah, Caiti... už zase?" Na tváři se mu objevily starostlivé vrásky. „Já tedy nevím, co mezi vámi je, ale on přece není tak hrozný."

„Clinte," začala Caiti, ale pak se zarazila. Donutila se v duchu napočítat do deseti. „Promiň, neměla jsem tě o to vůbec žádat. Nevím, co mě to napadlo."

Clint ji přátelsky poplácal po rameni. „Běž si lehnout, Caiti. Ráno bude všechno vypadat jinak, uvidíš."

„Tak... dobrá."

O tři hodiny později zaklepal Clint Walker na dveře šéfova pokoje. Do smíchu mu zrovna nebylo.

Uvnitř se rozsvítilo světlo a okamžik se ve dveřích objevil Rob, rozčuchaný a jen v šortkách.

Když uviděl Clintu, unaveně si vzdychl. „Tak povídej. Byl to příšerný den, tak proč by nemohl být ještě horší?"

„Nic se neporouchalo, Robe," řekl Clint nejistě, „ale... zmizelo jedno auto."

Až teď se Rob opravdu probudil. „Ještě jednou?"

„Přesněji řečeno: zmizel tvůj džíp."

„Cože?"

„Už je to tak," přikývl Clint.

„Že by někdo z hostů byl kleptoman? Ale takhle v noci se pustit do lesa... to se může stát cokoli!"

„Myslím, že to nebyl nikdo z hostů," řekl Clint vyhýbavě.

Rob se zarazil, pak si pročísl už tak dost rozcuchané vlasy. „A kdo by to tedy měl být?"

Clint rozpačitě sklopil zrak a pomalu začal líčit, jak za ním večer přišla Caiti.

Rob ho zamračeně poslouchal, ale pak řekl: „To se určitě pleteš, Clinte. Caiti je tady vedle a tvrdě spí."

„Jsi si jistý?"

„Kde jinde by byla? Ale jestli chceš, dokážu ti to," řekl Rob, popošel o kus dál a zaklepal na sousední dveře. „Caiti, otevři, prosím! Clint se bojí, jestli jsi nám neutekla."

Vevnitř bylo ticho, tak Rob zaklepal ještě jednou. Pak vzal za kliku. Zamčeno nebylo. Strčil dovnitř ruku a zašátral po vypínači. Když ho našel, světlo zaplavilo uklizený a na první pohled opuštěný pokoj. Postel byla ustlaná.

„Určitě není moc daleko," řekl Clint. „Před půl hodinou jsem šel kolem parkoviště a tvoje auto tam ještě bylo."

Rob několikrát šťavnatě zaklel.

„A... kdyby tě náhodou zajímal můj názor..." dodal Clint.

„Ano?"

Clint zalitoval, že vůbec něco říkal. „To nic."

„Clinte, buď mi řekni, cos mi chtěl říct, anebo mlč navěky."

„No, byla dost rozčilená," řekl Clint nejistě. „Možná bys měl trochu... no... změnit svůj přístup."

„A o co myslíš, že jsem se posledních pár dní snažil?" zavrčel Rob, vrátil se do svého pokoje a rychle se začal oblékat. O deset minut později vyrazil z Camp Ondine do temného pralesa druhý džíp.

Caiti tou cestou jela už mnohokrát, ale ještě nikdy neřídila. A kromě toho ještě nikdy neřídila vůz s náhonem na čtyři kola a měla pocit, že asi něco dělá špatně.

Postupovala jen pomalu, protože u každého výmolu, kamene nebo hrbolu na cestě raději přibrzdila. Po obou stranách cesty byl temný les, ale světlometry v něm každou chvíli našly pár rudých očí - les byl zřejmě plný klokanů. A kdoví čeho ještě, pomyslela si Caiti.

Na druhou stranu byla sama na sebe pyšná, jak se jí podařilo zmizet. Byla si jistá, že ji do rána nikdo nebude postrádat.

Parkoviště bylo na odlehlém konci areálu, za budovou s generátorem, přes jehož hluk nikdo nemohl slyšet, že nastartovala jeden z vozů.

Po několika kilometrech ji ale čekalo nepříjemné překvapení. Ve zpětném zrcátku se objevily reflektory jiného vozu, který se přibližoval rychlostí mnohem vyšší, než jakou se sama odvážila jet.

„Sakra, sakra, sakra!" zakřičela vztekle. Ale pak si uvědomila, že to nemůže být nikdo jiný než Clint.

Jenže Clint to nebyl. Druhý džíp přijel těsně za ni, předjel ji na místě, kde se to sotva zdálo možné, a zůstal stát napříč přes cestu. Caiti musela dupnout na brzdu. Z druhého vozu vyskočil Rob.

Než si vůbec uvědomila, co se děje, doběhl k ní a otevřel dvířka. „Zase na útěku, Caiti?“

Stiskla volant tak pevně, až jí zbělely klouby na ruku. „Ano!“ štekla na něj. „Nejsem tvůj vězeň.“ Do očí jí vyhrkly slzy. „Nenávidím tě. Rok a půl jsem se snažila zrušit tu hloupou svatbu a...” Chtěla ještě něco říct, ale pláč ji připravil o hlas.

Rob se natáhnul dovnitř a vypnul motor.

„To ale neomlouvá, že sis vzala auto a vyrazila uprostřed noci do pralesa.“

„Nějak bych se odsud už dostala,“ vypravila ze sebe.

„Možná ano - nebo by ses někde zabila,“ odsekl.

Caiti si položila hlavu na volant a tiše plakala.

Rob se na ni chvíli díval, pak si vzdychl a odešel. Caiti si ani nevšimla, že přeparkoval druhý vůz na okraj cesty a zamknul ho.

Nakonec neměla ani dost síly na to, aby se bránila, když ji opatrně vzal do náručí, obešel s ní vůz a posadil ji na sedadlo spolujezdce. Pak otevřel zadní dveře a chvíli se přehraboval ve vestavěném minibaru. Nakonec usedl za volant a rozsvítil světlo v kabině.

„Caiti,“ řekl tiše a konejšivě ji pohladil po vlasech, „napij se.“

Zamrkala a všimla si, že jí nabízí placatci.

„Co to je?“

„Brandy. Pomůže ti.“ Otevřel lahvičku a ona se poslušně napila. Brandy ji pálila v krku, ale plakat přestala.

Odložil placatci na palubní desku, přivinul ji k sobě a tiše jí šeptal do vlasů. „Ach, Caiti, co budeme dělat?“

„Já-ne-vím,“ vypravila ze sebe.

„Opravdu mě nenávidíš?“

Zavřela oči.

„Caiti?“

„Ne, Robe," zašeptala po chvíli. „Ale bojím se... zase se do tebe zamilovat."

Zlehka ji políbil na zavřené oči. „To je moje chyba, Caiti. Co kdybychom začali ještě jednou?"

„Jak?" špitla.

„Vrátíme se úplně na začátek. Probereme to všechno, jedno po druhém. Ale ne teď, nejprve se musíš pořádně vyspat. Ano?"

Caiti několikrát ztěžka polkla, pak přikývla.

Rob ji odvezl zpátky do Camp Ondine a už skoro spící ji odnesl až do postele. Když ji uložil, hned tvrdě usnula, ale Rob raději ještě chvíli zůstal. Pak potichu odešel a sám se pokusil také trochu vyspat.

Caiti se ráno cítila tak rozlámaná, jako by se včera místo hádek s Robem rovnou poprala. Nedokázala se přimět k tomu, aby vstala. Seděla v posteli tak dlouho, až se ozvalo zaklepání na dveře. Vešel Rob, který jí přinesl snídani, a Miranda.

„Caiti!" zajásala holčička a skočila k ní do postele, „měla jsi pravdu! Chtěla jsem ti to říct už včera, ale zapoměla jsem na to!"

„Co se stalo?" podivila se Caiti.

Miranda se posadila a vytáhla z kapsy lesklou dvoudolarovou minci.

„Přišla víla zubnička! Asi už má víc času!"

„No páni! A koukám, že zaplatila královsky!"

„Maminka říkala, že to je asi tím, že to byl můj první zub a že se tak opozdila. Příště už asi tolik nedostanu."

„To asi ne," přikývl Rob. „Za mých časů platila víla za jeden zub dvacet centů." Položil podnos na noční stolek a podíval se na Caiti. „Jak se cítíš?"

„Docela dobře," ujistila ho Caiti a nuceně se usmála.
„Asi líp, než vypadám."

„Vypadáš -" začal, ale rychle se zarazil. „Můžu tě pozvat na soukromý oběd?" zeptal se potom.

„Jak to myslíš, soukromý?"

„Pojedeme na ryby. Jen my dva a piknikový koš s jídlem."

„My s maminkou tu musíme zůstat," vysvětlila jí Miranda, „protože za námi přijede tatínek."

Caiti se překvapeně podívala na Roba. Ten přikývl.

„Ale ta druhá zpráva není tak dobrá. Ráno volala Marion. Zrušila to."

Caiti se prudce posadila. „Jak se má?"

„Je na cestě do Brisbane. Pak ti to řeknu."

Vzal Mirandu za ruku a odvedl ji ke dveřím. „Tak v poledne u mola?" zeptal se ještě.

„Dobře."

Když odešel, podívala se na ták. Ležel na něm velký květ ibišku. Přivoněla k němu, ale slzy si zakázala.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Čekal ji na lodi, která sice nebyla tak velká jako ta, se kterou vozili hosty na ostrov Hope, ale pro dva tam bylo místa až dost. Měla uzavřenou kabinu, prostornou otevřenou zád' a v podpalubí na přídi malou kajutu, ve které by se dalo i nocovat.

Krátce po poledni se rozloučili s Lex a Mirandou, Caiti odvázala lana a Rob vyrazil napříč zátokou k ústí řeky.

Caiti si přidržovala slaměný klobouček a zasněně pozorovala klín zpěněné vody, který za sebou nechávali. Hladina řeky byla klidná, nebe bylo bez mráčku a polední slunce dodávalo hladině v dálce stříbřitou záři.

„Možná jsme měli vzít Mirandu s sebou," zavolala v náhlém popudu na Roba.

„Oceňuju tvou snahu zachránit každé manželství, na které narazíš," houkl přes rameno, „ale tohle je, řekl bych, nad rámec našich povinností."

Caiti se zamračila. „Jenom mi té Lex je trochu líto."

„Poprosil jsem pokojskou, aby se když tak o Mirandu postarala."

„Aha. Jak daleko pojedeme?" Opatrně přešla ke kormidlu. „A na jak dlouho? Myslela jsem, že máš spoustu práce."

„Je to zvláštní, ale Clint byl dnes ráno hrozně ochotný."

Jen tak jsem se nahlas zamyslel, jak bych se mohl na půl dne uvolnit, a jeho napadlo, že bych mohl prostě říct, že jedu na ryby. Slíbil, že se zatím o všechno postará."

„Clint je báječný."

Rob přikývl.

„A pokud jde o to, jak daleko pojedeme, mám jedno tajné místo, kam hosty nevozím. Je tam plno ryb."

„To zní skvěle."

„Ale moc si tam nezaplaveme," dodal a zašklebil se.
„Krokodýlů je tam taky dost."

O půl hodiny později zakotvili v tichém zákrtu řeky. Bylo to kouzelné místo. Okolo nich byl neproniknutelný prales a v klidné vodě u břehu zářily růžové lekníny. Nad hlavami jim nepřetržitě znělo štěbetání ptáků, ale jinak tu až na občasné plesknutí ryby byl úplný klid.

Oba nahodili pruty, Rob nalil sklenku chlazeného bílého vína pro Caiti a sám si otevřel pivo. Caiti trochu upila, pohodlně se posadila a měla pocit, že jí nikdy nebylo lépe.

Najednou se jí prut v ruce zachvěl. Poplašeně vyskočila a vzrušeně se obrátila na Roba. „Co mám dělat?"

„Pomalu přitahuj," řekl klidně, odložil plechovku piva a vytáhl podběrák. „Drž prut vysoko a když se ti bude zdát, že ti utíká, trochu jí povol. Ale ne moc, aby se ti vlasec někde nezasekl. Je velká?"

Caiti ztěžka zabrala za naviják. „Nejspíš velryba. Já... já ho neudržím!"

„Ale ano, jen klid!"

Stoupl si za ni a vzal ji kolem pasu. „Jen přitahuj."

Najednou se ryba kousek od lodi vynořila nad hladinu, mrskla sebou ve vzduchu a zase zmizela. „Je to barra-munda?" zeptala se Caiti.

„Ne.“

„Škoda,“ řekla smutně.

„Podle některých rybářů je to něco mnohem lepšího. Říční losos. Je moc dobrý.“

Caiti vší silou přitahovala, až se ryba zablýskla pod hladinou těsně vedle lodi. „Ted' vydrž,“ řekl Rob, pustil ji a sklonil se přes okraj lodi s podběrákem. „Ale sakra!“

Když tah na prutu povolil, Caiti zavrávala a spadla na zem. „Co se děje?“ zavolala vystrašeně.

„Nejkrásnější losos, co jsem kdy viděl.“ Chytil rybu za žábry a zvedl ji do vzduchu. Když tam tak stál, mokrý a s mrskejícím se lososem v rukou, vypadal mužně jako nikdy.

„Klobouk dolů, slečno Gallowayová, tohle je pořádný úlovek. Nestalo se ti nic?“

„Trochu jsem si natloukla,“ řekla a vyškrabala se na nohy. „Nechápu, že když chlap vidí rybu, všechno ostatní jde stranou.“

Rob rybu pustil do připravené nádrže s vodou a objal ji. Caiti se vzpamatovala a najednou se cítila hrozně šťastná - jen si nebyla jistá, jestli to bylo kvůli tomu, že chytila rybu, nebo proto, že ji drží v náručí.

Chtěla se odtáhnout, říct něco vtipného a rybařit dál, ale najednou si uvědomila, že to celou dobu dělá jen proto, že se na začátku rozhodla, že to tak má být. Milovala Roba Leicestera. Milovala ho celou dobu a věděla, že ho bude milovat dál, ať už se tomu bude bránit, nebo ne.

Ted' jí bylo jasné, že příroda, slunce a ryby jsou jenom krásnou kulisou. Vedle něj by se cítila skvěle kdekoli na světě. A ani na nejkrásnějším místě by se necítila tak dobře, kdyby tam nebyl s ní.

„Robe,“ zašeptala rozechvělým hlasem, „mám pocit, že jsme se dostali do stadia, kde už na ničem nezáleží.“

Odmělčela se, musela si dodat odvahu, aby mohla pokračovat. „Je mi jedno, co bude dál. Nechci slyšet žádné sli-by ani prohlášení. Chci jenom tebe. Kdybys mi mohl ně-jak naznačit, jestli cítíš něco podobného...”

„Něco *podobného*?” zopakoval nevěřicně a požíval se jí do očí. „Caiti, kdybys věděla, jak moc jsem po tobě tou-žil celou tu dobu...”

Bylo zbytečné hledat další slova. Něžně ji vzal do ná-ručí a odnesl ji do kajuty na přídi.

„Zdá se, že ta hudba je zpátky,” vzdychla Caiti šťastně.

„Ty slyšíš hudbu, mně se zdálo, že slyším ohňostroj a kanonádu,” zašeptal Rob.

Vzepřel se na jednom lokti a díval se na ni, na její krásně rozcuchané vlasy a hebkou kůži. Pohlédl do le-vandulových očí, ve kterých se zrcadlila vášeň, ale ještě něco jiného.

Na ničem nezáleží, znělo mu v uších. Tohle snad zna-mená ten pohled? Smíření s osudem, který je znovu sve-dl k sobě? Nebo... bylo to snad odhodlání brát tentokrát jejich vztah jako nezávazný románek?

Měl pocit, že se v ní asi nikdy nevyzná. Sotva si myslel, že jí rozumí, udělala něco, co se úplně vymykalo jeho chá-pání. Takže ani teď, když dala průchod jejich společné vášni, si nemohl být jistý, jestli bude schopen si ji udržet, nebo jestli odejde tak náhle, jako přišla.

Chtěl udělat něco proto, aby pochopila, že s ní chce strávit celý život. Ale nevěděl, jak by ji mohl přesvědčit, jak by jí mohl dokázat, že se opravdu změnil.

A zatím k tomu ani neměl příležitost. Najednou si uvě-domil, že se levandulové oči pomalu zavřely. Caiti mu v náručí usnula jako malé dítě.

Ještě několik minut počkal, pak opatrně vyklouzl z po-

stele, přikryl ji a šel se na palubu osprchovat. Pak začal zpracovávat její úlovek - vyčistil rybu a naporcovaal ji.

Nejprve si myslel, že Caiti přestal rozumět ve chvíli, kdy utekla. Teď se mu ale zdálo, že jí pořádně nerozuměl ani předtím.

Uložil maso do truhly s ledem a zamyšleně protahoval nůž brouskem. Nakonec ho nenapadlo nic lepšího než vrátit se do podpalubí a vklouznout zpátky do postele ke své ženě... a to taky udělal.

Když ji vzal do náručí, jen tiše zamručela. Hladil ji po tváři a v duchu věděl, že k žádné jiné ženě nic podobného nikdy necítil.

Probudili se až pozdě odpoledne. Nejprve Caiti, ale sotva se pohnula, probral se i Rob. „Co se děje?“

„Jen mě tak napadlo," začala a pohladila ho po rozčuchaných vlasech, „že jsi mě pozval na oběd."

„Máš hlad?"

„Jako vlk," přikývla vesele. „A pokud si dobře vzpomínám, má to i svůj důvod."

„Jak to?" podivil se. „Vždyť jsi přece snídala."

„To ano, ale co ten hlavní chod? Přišel tak náhle a nedostala jsem předkrm," řekla rozpustile a přivinula se k němu.

Objal ji a začal ji líbat po celém těle. A pak se milovali tak vášnivě, až se loď divoce rozhoupala a ticho pralesa narušilo šplouchání vlnek na jinak klidné řece.

Když vylezli na palubu, slunce už skoro zapadalo. „Máš hlad?" zeptal se a šibalsky se usmál. „Chci říct - dáš si něco k jídlu?"

Usmála se. „Mám hlad jako vlk. A žízeň taky."

„Tak se posad," řekl a odešel do kabiny.

Přinesl jí sklenici minerálky a sklenku vína a pak začal vybalovat jídlo z přenosné ledničky.

Poobědvali krabí maso s lahodnou omáčkou, studenou kuřecí pečení a salát z avokáda, plodů moře, manga a šunky. Jako zákusek měli jahody máčené v čokoládě.

„Báječné," libovala si Caiti. „Něco jako Ritz na safari."

„Objednal jsem, co se dalo," řekl neskromně. „Ale kdybych tušil, že chytneš nejkrásnější rybu, co jsem tu kdy viděl, uvařil bych sám."

„Vidíš, úplně jsem na ni zapomněla."

„Opravdu?" podivil se a přidal si kraba a salát. „Na něco takového se nezapomíná."

„Jsou chvíle, kdy zapomeneš na všechno," zašeptala smyslně.

„To asi ano," připustil. „Zůstaneme tu přes noc?"

„To by šlo?" zeptala se vzrušeně.

Pokrčil rameny. „Asi ano. Všechno potřebné tu máme a Clint se zřejmě rozhodl obětovat své pohodlí pro dobrou věc."

„Pro dobrou věc?"

„Aby nás dal dohromady," vysvětlil. Pak se na ni chvíli jen díval. „Nebo nechceš?" zeptal se nakonec.

Podívala se mu do očí. Její pohled byl vážný, ale klidný. „Rozhodla jsem se, že budu každý den brát takový, jaký je."

Otevřel ústa, chtěl něco namítnout, ale pak se zarazil. „Aha," řekl po chvíli. Samotného ho překvapilo, jak hloupě to zní.

„Ale ráda bych přespala," dodala.

Takže tohle je nová Caiti Gallowayová, říkal si v duchu, veselá, ale opatrná. Ale na druhou stranu - co čekal? Že stačí ji dostat do postele, aby bylo všechno zas jako dřív?

Odpověď ho docela zaskočila - ano, čekal. Potřásl hlavou.

„Zapnu rádio a zkontroluju, jestli je všechno v pořádku.“

Zapnul rádio a chvíli ho ladil. „Camp Ondine, Camp Ondine, tady člun dva, člun dva. Jsi tam, Clinte?“

Přes praskání statické elektřiny zaslechli Clintův hlas. „Tady Ondine. Robe, díkybohu, že ses ozval. Máme problém! Miranda zmizela!“

Caiti zmrzl úsměv na rtech.

Když Rob ukončil spojení s Clintem, objal ji a omlouval se. „Ale ne. Za to přece nemůžeš,“ řekla tiše. Cestou zpátky spolu sotva promluvili.

Lex na ně čekala na molu. Vypadala dost rozrušeně, a sotva se přiblížili a Rob vypnul motor, spustila. „Byl to jen okamžik, sotva minuta. A pak byla pryč -“

„Jenom klid, Lex,“ začal Rob a opatrně navedl loď k molu. „Postarej se o ni,“ zašeptal Caiti. „Takhle nám sotva pomůže.“ Caiti mlčky přikývla.

„Tvůj otec šílí, Robe,“ pokračovala Lex. „Všechno je samozřejmě moje vina. A přitom to začalo tak slibně...“

„Tak co se děje?“ zeptal se Rob, když vyskočil na molu a uvázal člun.

„Všichni jsou na nohou. Já se šla podívat sem, kdyby ji snad napadlo, že vás sem přijde vyhlížet.“

Rob tiše zaklel, pak se vrátil na palubu a vytáhl silnou baterku. Ze záchranné vesty vytrhl píšťalku a obojí podal Caiti. „To byl dobrý nápad, Lex,“ ujistil ji. „Prohledejte to tady s Caiti, a kdybyste ji našly, třikrát zapískejte. Dávej na sebe pozor,“ dodal polohlasně ke Caiti, políbil ji na tvář a vyrazil k hotelu.

Prožili několik hodin naplněných hrůzou. Pak Mirandu našli mezi skalami na pláži, asi kilometr od hotelu. Nic jí nebylo, ale sama už byla k smrti vyděšená.

Našel ji Rob. Ostatním dal vědět vysílačkou.

Caiti se za tu dobu stačila seznámit s Frankem Leicesterem. Nebylo to zrovna za těch nejpříznivějších okolností, ale i tak ji nemile překvapil. „No vida, nevěsta na útěku,” štěkl na ni místo pozdravu. „Můžete to nějak vysvětlit?”

„To s tím nemá co dělat, Franku,” krotila ho Lex.

Měl už šedé vlasy, ale robustní postava prozrazovala, že má pořád ještě dost sil. Jeho pohled byl stejně neústupný jako Robův, a navíc o poznání méně tolerantní.

Caiti pochopila, že nejlepší bude dělat, že neslyší. „Rád vás poznávám,” řekla chladně.

Naštěstí to bylo jen krátce před tím, než Rob našel Mirandu. O půl hodiny později ji dovezl zpátky. Když ji předal rodičům, oba se najednou rozzářili štěstím.

Rob je chvíli sledoval z povzdálí. Pak mu Lex přišla poděkovat a jeho otec přišel hned za ní. „Děkuju, synu,” řekl vážně a poplácal ho po rameni.

Rob přikývl. „Dobře se o ně starej,” řekl. „Ani nevíš, co máš.”

Frank objal Lex a svou malou dceru. „Máš pravdu,” řekl dojatě a pevně je k sobě přitiskl. Pak šli dovnitř.

Caiti se raději odvrátila, protože jí při tom pohledu do očí stouply slzy. Ale když se otočila, Rob byl taky pryč. Unaveně si vzdychla a vyrazila ho hledat. Ale cestou se stavila ve svém pokoji a vzala z ledničky pár lahvíček brandy.

Nakonec ho našla na pláži. Seděl na tom samém místě jako ona tenkrát, než od něj utekla.

Bylo vidět, že při hledání Mirandy nelenil. Měl roztržený rukáv a džínsy zamazané blátem. Díval se někam na obzor a nevšiml si jí, dokud se nepostavila přímo před něj.

„Ahoj," řekla a podala mu jednu lahvičku. „Dnes večer jde pití na mě."

„Díky." Vzal si brandy a trochu se napil. „Miranda víděla klokana a rozhodla se, že ho bude sledovat."

„Je to dost živé dítě. Možná by potřebovala nějakou vysílačku. Nejlépe implantovanou pod kůži."

Zasmál se a znovu se napil. „Už jsem myslel... na všechno možné."

„Já taky, Robe," přikývla vážně. Posadila se vedle něj.

„Ale nemyslel jsem jen na Mirandu," pokračoval. „Myslel jsem i na nás. Caiti," řekl a podíval se jí do očí. „Choval jsem se jako strašný hlupák. Můžeš mi někdy odpustit?"

Zalapala po dechu. „Jak to myslíš?"

„Tak třeba jsem si nedokázal přiznat... a tím spíš přiznat někomu jinému... jak osamělý si připadám. Ani dnes na té lodi jsem si nebyl jistý, jestli to chci udělat."

Zadržela dech, ale pak se přinutila být klidná.

Po chvíli pokračoval. „Když jsem viděl Lex a otce... když se báli o Mirandu... pochopil jsem, jak strašné je přijít o to, co člověka dělá šťastným. Viděl jsem v nich sebe samotného... a tebe taky."

„A dál?" povzbudila ho Caiti. Chtěla mu sama říct, že ho dnes poprvé viděla v jiném světle, ale cítila, že bude cennější, když to řekne sám.

„Můj otec," začal, ale pak se zas na dlouhou chvíli zadíval na moře. „Nějakou dobu jsem si nebyl jistý, jestli je to opravdu můj otec... matka taky ne."

„Jak se to mohlo stát?" zeptala se tiše.

„Tak už to chodí," zašklebil se. „Manželství šlo k čer-

tu, matka si našla milence. Pak se k otci zas vrátila a já se narodil... buď trochu nedonošený, anebo jsem nebyl jeho. Vydrželi to dalších šest sedm let, pak se rozvedli. Ale už tou dobou jsem cítil... že v otcových očích se nikdy nevyrovnám Steveovi. Nechápal jsem sice, proč se tolik hádali, ale nějak jsem cítil, že to bylo kvůli mně."

Caiti zavřela oči a představovala si, jak hrozné dětství asi prožil.

„A navíc, kdybys viděla Stevea - jako by otci z oka vypadl. Jestli já se někomu podobám, tak leda příbuzným z matčiny strany."

„A co tvá matka?"

„Nějakou dobu po rozvodu se znovu vdala. Ted' žije v Perthu. Bydlel jsem u ní osm let. Její rodina vlastnila několik hotelů, asi jsem byl opravdu spíš po ní."

„Tím se to vysvětluje," přikývla Caiti. „Ale proč jsi pak odešel?"

„Nesnesl jsem se s tím mužem, kterého si vzala. Tou dobou mi bylo patnáct a už jsem do toho trochu viděl. Víš, dokud neexistovaly testy DNA, bylo možná těžké dokázat, kdo je tvůj otec. Ale člověk sám snadno pozná, kdo jeho otec není."

„Takže tvůj otec tě přijal zpátky v *Leicester Downs*?"

„Snažil se, to ano. Nebylo to snadné, Steve pro něj byl samozřejmě pořád prvorozený syn, ale docela to šlo... až potom..."

„Stella?" zeptala se.

„Stella," potřásl hlavou. „To, že dnes nesnáším ženy, které staví svou kariéru na vzhledu a šarmu, je hlavně její zásluha. Dala mi pořádnou lekci."

Caiti se podvědomě zachvěla. „Chápu."

Položil jí ruku kolem ramen. „Určitě? Bylo to docela těžké období. Byl jsem na vysoké, když jsem ji poznal,

bydlel jsem na koleji. Pak jsem ji jednou vzal na víkend na farmu - a ona skvěle odhadla situaci. Pochopila, že Steve je starší, otec ho má raději a pokud jeden z nás farmu jednou zdědí, bude to nejspíš on. Tak mě nechala a šla po něm."

„A Steveovi to nebylo divné?"

„Steve," vzdychl si Rob, „ten snad ani nevěděl, co se děje. Nemyslí na nic jiného než na farmu. Tím nechci říct, že je to nějaký venkovský balík, ale o ženy se nikdy moc nezajímal. Ona si ho prostě omotala kolem prstu."

„To jí to jen tak prošlo? Nikomu z vás to nepřišlo trapné?"

„Já měl před sebou ještě dva roky studia. Prostě jsem přestal jezdit domů a snažil se zapomenout. Když jsem se vrátil, byli už rok svoji. Postavili si nový dům a skoro jsme se nevidali. Otec se rozhodl, že teď, když se Steve oženil, bude mluvit do života mně. Tak jsem zase šel."

„Takže jste to všechno vyřešili tím, že jste se přestali stýkat," zamračila se Caiti.

„Tak nějak. Navíc jsem si do té doby myslel, že se Stella do Stevea třeba opravdu zamilovala. Ale když jsem přijel, pochopil jsem, že to udělala jen z rozumu. Tak jsem přišel s návrhem postavit hotel a kvůli tomu jsem se definitivně odstěhoval. Od té doby už ke Stelle nic necítím." Na chvíli se odmlčel. „Zase jsem byl sám, cítil jsem, že nejsem nikde doma. To bylo horší než cokoli, co mi Stella udělala."

„A kdy přišla Lex?"

„Zhruba tou samou dobou. Ale to už se mě až tak nedotklo. Rozhodl jsem se, že je nechám, ať si hrajou na šťastnou rodinu - nebo klidně na nešťastnou, to mi bylo jedno. Od té doby jsem si šel jen za svým."

„A od té doby už sis nikoho nepustil na tělo," dodala Caiti.

Přitiskl ji k sobě.

„Když o tom tak přemýšlím, máš pravdu. Nikdy by mě nenapadlo, že rozchod s rodinou a bývalou přítelkyní tak ovlivní i můj vztah k ostatním lidem.“

„Vlastně jsi dopadl ještě dobře," řekla, ale hned ji to zamrzelo.

„Máš pravdu," usmál se smutně. „Ale pak měl Steve tu nehodu a víš, co mě napadlo? Že se musím vrátit do *Leicester Downs* a dokázat otci, že jsem taky tak schopný... přestože už jsem měl tohle," mávnul rukou směrem k hotelu.

„Tolik ti záleželo na jeho názoru.“

„Někdy mívám pocit, že rozchod mých rodičů zavinila hlavně matka. Ona mu byla nevěrná a způsobila, že si nemohl být jistý, jestli je můj otec. Byli dost výbušný pár - milovali se a zároveň se nenáviděli.“

„Myslím, že tak už to chodí," řekla konejšivě. „Některí lidé asi nemají souzeno spolu zůstat. Nemůže za to vlastně ani jeden z nich. Ale pro děti pořád zůstávají otcem a matkou.“

„Snad ano," přikývl. „Každopádně, když bylo nutné odjet do *Leicester Downs*...“

„Tady to začne být zajímavé," řekla Caiti. „Byl v tom háček, vid'? Byla jsem tu já.“

„Caiti," zarazil ji a zavrtěl hlavou. „Nikdy si neodpustím, co jsem o tobě říkal Lex, když jsme spolu mluvili, ale... byl jsem bez sebe, protože otec mou nabídku právě odmítl.“

Caiti zalapala po dechu. „To jsem nevěděla. Proč?“

„Kupodivu... kvůli tobě. Neschvaloval mi, že jsem si tě vzal tak rychle. Tak jsme se pohádali.“

Caiti si uvědomila, že Lex se tenkrát opravdu zmínila, že jeho otec zuří...

„Řekl mi, že jsem si zřejmě vzal první ženu, na kterou jsem narazil, - našemu už tak komplikovanému vztahu to moc neprospělo. Chtěl jsem mu to vysvětlit, ale neposlouchal. Pak mi volala Lex - jak ostatně sama víš - a já jí řekl..." Na chvíli se odmlčel. „Myslím, že jsem jim prostě chtěl říct, že jsem udělal, co bylo správné, a ať si o mně myslí, co chtějí."

„Ale co si tvůj otec vlastně myslel?" podivila se Caiti.

„Stella nebyla zrovna diskrétní, víš? Vypadalo to, že Steve je jediný, kdo do ničeho nevidí. Ale můj otec, to byla jiná. Vymohl si na mně slib, že neudělám nic, co by narušilo jejich manželství. Chápeš, jak mi bylo?"

Mlčky přikývla.

„Tak jsem mu tehdy slíbil nejen to, že už Stellu nechci nikdy vidět, ale taky že se nevrátím do *Leicester Downs*, dokud se sám neožením."

Caiti zalapala po dechu.

„Já vím," usmál se Rob, „sám proti sobě snáším důkazy. Ale tak to bohužel bylo."

Vstal a sešel dolů k vodě. Před rokem a půl bylo větrno a ve vzduchu se vznášela slaná vůně mořské vody. Dnes bylo moře klidné a na jasném nebi svítil měsíc.

Caiti čekala, dokud se zase nevrátí. „A dál," řekla, když se konečně postavil proti ní, „už to je o nás."

„Ano," přikývl vážně. „O nás a o tom, že jsem se do tebe zamiloval... ačkoli jsem to nedokázal přiznat ani sám sobě."

Podívala se mu do očí. „A já už snad chápu proč, ale... myslíš, že teď to dokážeš?"

„Ano, Caiti. Miloval jsem tě tehdy, miluju tě teď a budu tě milovat navždy."

Do očí jí vyhrkly slzy.

„Takže?" zeptal se, ale ta otázka zůstala viset ve vzduchu.

Nakonec pomalu vstala a přistoupila k němu. „Vlastně jsem ti původně chtěla říct, že už jsem se rozhodla. Že tě miluju a že mi je jedno, jestli cítíš totéž, nebo jestli o tom dokážeš mluvit." Natáhla k němu levou ruku.

„*Caiti?*“ hlesl Rob nevěřicně. Na její ruce se zablýsknul svatební prsten.

„Myslím, že jsme ještě pořád manželé, ne?“

Chvilí se jí díval do očí, jako by se potřeboval ujistit, že to není jen sen. Pak ji k sobě přitiskl tak silně, že jí málem vyrazil dech.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Jednu věc pořád nechápu," řekla Caiti.

Byli v novomanželském apartmá, v nejluxusnějším pokoji celého hotelu.

Ten, kdo apartmá zařizoval, si dal opravdu dost záležet na tom, aby navodil pocit pralesa a zároveň použil nejvyšší kvalitu materiálů a dopřál hostům maximální pohodlí. Uprostřed místnosti na tlustém zeleném koberci stála velká postel s nebesy. Přikrývky a potahy zářily barvami květů pralesních rostlin: růžovou, karmínově červenou, žlutou.

Pokoj ozařovalo světlo mnoha vonných svíček. Ve výklenku, ze kterého byl přes den výhled daleko do pralesa, byla vířivka z modravého mramoru.

A právě v ní spolu leželi a popíjeli šampaňské, když se Caiti ozvala.

„Copak?" zeptal se Rob, jinak plně zaujatý tím, jak vířící pěna zakrývá a odhaluje její hedvábnou pleť. A zdálo se mu, že ačkoli se milovali docela nedávno, možná na to zase brzy dojde.

„Říkal jsi, že otec tvou nabídku, že přijedeš na farmu, tenkrát odmítl. Ale nakonec jsi tam přece jel, ne?"

„Jasně."

„On si to rozmyslel?"

„Trochu jsem tomu pomohl," ušklíbl se. „A ty bys to mohla ocenit, Caiti, ačkoli to nebylo nic pěkného."

„Ale! Jak to?"

„Pro jednu jsem s ním mluvil bez obalu. Řekl jsem mu, že nejhorší blázen je starý blázen, že sám na farmu nestačí a že už mě nebaví, jak si pořád poroučí a komplikuje mi život. Taky jsem mu řekl, že nebýt něj, nebyla bys ode mě utekla, ale že si nedám pokoj, dokud tě nenajdu. A nakonec jsem mu řekl, ať si koupí spoustu křížovek, protože farmu místo Stevea povedu já."

Caiti se vzrušeně zachvěla.

Přitáhnul si ji do náručí. „Vím, zní to dost hnusně, ale nakonec to zabralo. A za tu dobu, co jsem tam byl, se zas všechno dalo do pořádku. Od té doby si docela rozumíme a otce dokonce zaujalo několik mých nápadů. Teda po pravdě: trochu nerudný je pořád, ale už to jde vydržet."

„Tak to je dobře," zašeptala. „A co Steve a Stella?"

„Ty si nedáš pokoj, dokud nezkontroluješ všechna manželství široko daleko, vid'?"

„Asi ano," řekla upřímně. „A na tom není nic špatného."

„Steve se v Cairns zotavoval celý rok. Nejprve pěkně dlouho ležel v nemocnici, pak musel pravidelně chodit na kontroly a rehabilitaci. Stella se tam přestěhovala, aby mohla být s ním. A zdálo se mi - snad to bylo tím šokem, že by ho mohla ztratit - že teď jsou spolu opravdu šťastní. Mohli bychom pro změnu mluvit chvíli o nás?"

„Určitě. O čem třeba?"

„O tom, co bude dál. Kde budeme žít, co budeme dělat... všechny ty věci, které jsme posledně nestačili probrat."

Caiti se na něj zasněně podívala. „Já budu doma tam, kde budeš ty. Kde přesně to bude, to je mi vlastně jedno."

Dlouze ji políbil, ale pak se na ni vážně zadíval. „Ne-

můžeme přece strávit celý život v pokojích pro hosty. Něco mě napadlo, ale záleží na tom, co na to řekneš ty. Myslel jsem, že když jsme se poznali tady v Camp Ondine, mohli bychom si tu někde postavit dům."

Posadila se tak prudce, že voda zaplavila všechno kolem. „Robe! To by bylo skvělé!"

Usmál se na ni, ale vzápětí zase zvažněl. „To ještě není všechno. Chtěl jsem ti taky nabídnout práci... přesněji řečeno spolupráci."

„To přece nemusíš," řekla váhavě.

„Nedělám to kvůli tobě," přerušil ji. „Potřebuju tě."

„Jak to?"

„Možná sis toho nevšimla, ale když jsi tady, všechno je najednou... veselejší. Lidi se tu mnohem lépe baví. Všimli si toho i zaměstnanci."

Překvapeně se na něj podívala. „Vážně?"

„Ano," řekl a políbil ji na čelo, „vážně. Ale neboj, nechci, abys tu dřela. Myslel jsem, že bys mohla plánovat pro hosty program. Upřímně řečeno neznám nikoho jiného, kdo by to mohl dělat lépe než ty."

„Je to zvláštní, ale... vlastně jsem si sama už nějakou dobu říkala, že by mě to bavilo."

„Opravdu?"

Caiti si zamyšleně navlhčila rty. „Říkala jsem si, že by se tady daly občas pořádat i kulturní akce."

„Jak to myslíš?"

„Třeba menší koncert? Nebo literární dílna pod vedením nějakého slavného spisovatele. Vůbec by se tu daly pořádat různé umělecké kurzy. Malíři by si tu přišli na své. Výroba tradiční keramiky, tradiční hudba domorodců... nebo třeba jen kurzy vaření, třeba spolu s rybářskými výlety."

„Už dost," uklidnil ji a pohladil ji po vlasech.

„Nelíbí se ti to.“

„Právě naopak. Je to geniální.“

Znovu se odmlčeli a Caiti si v duchu představovala, že by aspoň něco ze svých představ mohla opravdu uskutečnit.

Najednou však její myšlenky sklouzly jinam. Znovu se bou prudce trhla. „Kdyby jen Marion věděla, jak se věci mají... Proboha! Úplně jsem na ni zapomněla!“ Poplašeně se rozhlížela kolem sebe.

„Caiti,“ řekl konejšivě. „Udělala jsi, co jsi mohla.“

„Ale ona...“

„Když volala, zněl její hlas docela vyrovnaně. Říkala, že si ani neuvědomila, o kolik Derekovi postupně ustoupila. Možná si to bude muset oplakat, ale aspoň si nemusí nic vyčítat. Mimochodem, měl jsem ti od ní vyřídit vzkaz, který jsem si, popravdě řečeno, raději nechal pro sebe.“

Caiti překvapeně zamrkala. „Cože?“

Upil šampaňského a zatvářil se provinile. „Moc se za to omlouvám.“

„A jak ten vzkaz zněl?“

„Měl jsem ti vyřídit, že jsi jí otevřela oči.“

„Jak to?“

„Že jsi jí ukázala, že si musí stát za svým a nenechat se zatlačit do role poslušné manželky.“

Caiti se zachvěla. Rob rychle odložil svou sklenku a přitáhl si ji do náručí. „Už je to za námi, láske.“

„Já vím. Ale je mi jí hrozně líto. To je ironie osudu... ale strašně krutá. Snažila jsem se jí pomoci odstranit všechny překážky, aby spolu byli šťastní... a takhle to dopadlo.“

„Mám ještě jednu novinku, třeba tě potěší. Derek se za ní vypravil. To, co mu řekla, ho zřejmě dost vzalo, a teď mu došlo, že o ni za nic na světě nechce přijít. Takže svatba se sice nekoná, ale -“

„Taky už se dostali do stadia, kdy na ničem jiném nezáleží," dokončila za něj.

„Ano. A když už mluvíme o sexu..."

„To že děláme?" podivila se a zatvářila se jako nevin-
nost sama. Ale když viděla jeho výraz, musela se smát.
„Bylo to báječné."

„A taky to byl rekord. Třikrát za jeden den."

„To je slušné," přikývla. „To už se asi překonat nedá, že?"

Vážně se jí zahleděl do očí. „Myslím, že ne."

„Máš pocit, že milovat se čtyřikrát denně by mělo špat-
ný vliv na tvůj pracovní výkon?" zeptala se s vědeckým
zaujetím.

„Já nevím. Myslíš, že ano?"

Vážně se nad tím zamyslela. „Těžko říct. Ale něco mi
říká, že je to stejně jen akademická diskuse."

„A co?" zamračil se.

„Támhlety hodiny," ukázala na protější stěnu.

Podíval se tam přes rameno. „Těch jsem si vůbec ne-
všiml. A vida! Půl druhé ráno!"

„Nový den, takže začínáme s čistým štítem," přikývla
rozpuště.

Otočil se zpátky k ní. „Tak tedy dobře," řekl a v očích
se mu zablýsklo.

„Jen mám pocit, že by to chtělo nějakou zvláštní udá-
lost, kterou bychom tenhle zvláštní *zvrat* v událostech
oslavili," řekl Rob ráno.

Vlastně krátce před polednem, protože si pořádně při-
spali. Pak jim pokojská přinesla snídani a teď si vychut-
návali ranní kávu.

„Nemluvíme, doufám, o žádných svatbách," řekla
Caiti a vrhla na něj podezíravý pohled přes okraj svého
šálku.

Byla ještě v županu, právě přišla z koupelny. Rob už byl oblečený, zatímco se sprchovala, odešel si promluvit s Clintem.

„To rozhodně ne! Se svatbami jsme si užili ažaž. Mám pocit, že teď o nich nějakou dobu nechci slyšet ani slovo. Ale napadlo mě, že bychom mohli vyrazit na safari... a pak na křtiny.“

Odložila kávu a překvapeně se na něj podívala. „Pokud vím, tak zatím nemáme žádné děti.“

Cítila, jak jeho pohled klouže po jejím těle, až se jí z toho rozbušilo srdce. Pak se natáhl přes stůl a vzal ji za ruku. „Tímhle tempem to půjde rychle,“ řekl vesele. „Ale myslel jsem na jiné křtiny. Rád bych pozval tvoje rodiče, otce a Lex na slavnostní otevření Camp Caiti.“

Caiti se po tváři rozlil nadšený úsměv, ale pak stejně rychle zmizel. „Můj otec je někde v Patagonii,“ namítla zasmušile.

„Ne. Je tady.“

„Cože?“

„Přijel dnes ráno, a tvoje matka taky. Nejspíš se jim nějak doneslo, co se tu děje za zázraky... Ještě jsem s nimi nemluvil, ale před chvílí jsem se ptal Clinty. Zapsali se prý jako pan a paní Gallowayovi a ubytovali se u nás společně.“

„To je přece nesmysl,“ řekla Caiti nevěřící. „Robe, to znamená, že jsou zase spolu!“

„Taky se mi zdá. Takže už můžeme slavit tři šťastná shledání. My dva, tví rodiče, můj otec a Lex... Ted' už zbývá jen počkat, až se udobří Derek a Marion, a tím bude celé to příšerné období za námi. Pojd' sem!“

Caiti se mu posadila na klín a nedokázala se ubránit tomu, aby jí po tváři sklouzlo pár slz štěstí.

„Takže co o tom soudíš? Je to dobrý nápad?“

Pohládila ho po tváři. „A Camp Caiti s tím počítá?"

„Už jsme úplně hotovi. Stačí dovézt zásoby a můžeme se tam ubytovat se vším pohodlím."

„Je to výborný nápad," zašeptala spokojeně. „Už se na to moc těším."

Políbil ji na tvář, ale pak ji zvedl a rázně ji postavil na nohy. „Určitě tě budou chtít vidět."

Caiti ze sebe strhla župan a radostně přeběhla na druhý konec pokoje.

Rob se na ni nemohl vynadávat. „Už se taky začínám těšit," řekl spokojeně.

Caiti se zastavila a pak se pomalu otočila. Překvapeně zdvihla obočí.

Rob vstal, pomalu došel až k ní, ale ani se jí nedotknul. Jeho pohled pomalu klouzal po jejím těle, až nakonec zvedl ruku a zlehka jí rozpustil vlasy. „Už se začínám těšit na to, že celý zbytek života budu mít po boku tuhle překrásnou ženu."

Stoupla si na špičky, políbila ho a v očích se jí zračila vroucí láska. „Potěšení je na mé straně," zasmála se rozpustile.

Sladký život™ Duo

Melanie Milburneová *Řádný manžel*

Když si Jasmine na svatbě své sestry splete hotelový pokoj a stráví noc – ve vší nevinnosti – v posteli Connora – ženichova bratra, netuší, že se právě seznámila se svým budoucím manželem! Její otec, vysoce postavený duchovní, totiž trvá na tom, že se Jasmine za Connora musí provdat. Může se z manželství s mužem, kterého Jasmine už na první pohled nesnáší, vyvinout něco víc než pouhá formalita?

Lindsay Armstrongová *Nevěsta, jak má být*

Když si Caiti před rokem a půl brala Roba za manžela, byla jenom zamilovaná. Zamilovaná do muže, který ji sice potřeboval, ale nemiloval! A to, že v takovém manželství nevydrží, si Caiti uvědomila již za dva dny! Ted se se svým manželem znovu setkává, a vše začíná znovu. Znovu, ale přece jinak, Rob se ji už snad naučil milovat, takže se může stát jejím opravdovým manželem. A ona nevěstou, jak má být...

Tento měsíc doporučujeme:

Desire Duo

Kristi Goldová

Píseň pro tebe

Kristi Goldová

Šejkova pokušitelka

HARLEQUIN®

www.harlequin.cz

ISBN 83-238-3492-X

ISSN 1895-6971

CENA 115 Kč / 145 Sk

Melanie Milburneová
Lindsay Armstrongová

Řádný manžel

Sladký

Nevěsta, jak má být